

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΑΡΙΘ. 56 ΑΘΗΝΑΙ ΕΤΟΣ Β'

Η ΛΙΝΑ ΛΑΛΑΝΤΗ
καί τό κλαβιέρν της

Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΚΛΟΝΙΖΕΙ ΤΗ ΣΤΑΛΙΝΙΚΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ
ἀπό τή δίκη τοῦ Πόζναν ἕως τήν τραγωδία τῆς Οὐγγαρίας

ΠΟΙΟΙ ΘΑ ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΟΥΝ ΤΗΝ ΝΙΚΗ ΣΤΗΝ ΜΕΛΒΟΥΡΝΗ
τά προγνώστικα γιά τήν ἀναμέτρηση στούς Ὀλυμπιακοὺς

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

«Η ΕΘΝΙΚΗ»

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΓΕΝΙΚΩΝ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ

Η ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΕΝ ΕΤΕΙ 1891

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 6, ΤΗΛ. 30-691

ΔΙΕΝΕΡΓΟΥΝΤΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΕΙΣ

ΠΥΡΟΣ

ΜΕΤΑΦΟΡΩΝ

ΖΩΗΣ

ΓΕΩΡΓΙΚΑΙ

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ-ΑΣΤΙΚΗΣ ΕΥΘΥΝΗΣ & ΑΤΥΧΗΜΑΤΩΝ ΕΝ ΓΕΝΕΙ

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΤΕΥΧΟΣ ΑΡΙΘ. 56 ΔΡΑΧ. 5
19-25 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1956

Εκδόσεις: ΕΛΚΗΝ "Ελένη Γ. Βλάχου-Η. Γ. Ηλιδόπουλος",
Διευθυντής: Κων. Κ. Ψυχας (Μονής Πετράκη αρθ. 8, Αθήναι)
Προϊστάμενος Τυπογραφείου: Κ. Ζαγοριανίτης ("Αλδου Μανουτίου 18 Αθήναι)

Γράφει τα:
Συντάξεις, Σωκράτους 57, Αθήναι, Τηλεφ. 57-081
Εκδόσεις, Βουλιαγμένης 352, Αθήναι, Τηλεφ. 90-821

Συνδρομή:
Εσωτερικού, εξάμηνος δραχ. 130. Έτησια δραχ. 260.
Εξωτερικού, εξάμηνος δολλάρ. 7. Έτησια δολλάρ. 14.

Αεροπορική αποστολή κατόπιν συνεννοήσεως—Διαφημίσεις κατά συμφωνία.
Απαγορεύεται η αναδημοσίευση άρθρων και εικόνων του περιοδικού χωρίς την άδεια των συγγραφέων και των εκδοτών—Χειρόγραφα δεν επιστρέφονται—Τηλεγραφική Διεύθυνσις: ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΘΗΝΑΙ.

«ΕΛΚΗΝ» ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ Ε.Π.Ε. (Κεφ. Καταβεβλημένων Δρ. 400.000)

Δυο νέες συνεργασίες πλουτίζουν τα περιεχόμενα του τεύχους μας αυτού. Ο κ. Θ. Παπακωνσταντίνου κι ο κ. Ηλίας Βενέζης—δυο ονόματα που δεν χρειάζονται παρουσίαση στο ελληνικό κοινό—προσφέρουν την πολύτιμη συμβολή τους στην προσπάθεια των ΕΙΚΟΝΩΝ να δίνουν από τις στήλες τους τα άρτιωτερα κείμενα στα θέματα που δημιουργεί ή επικαιρότης κ' επιβάλλει ή φύση του περιοδικού. Πραγματικά ποιός θα μπορούσε να επιχειρήσει την ανάλυση των συνταρακτικών γεγονότων που δεσπόζουν σήμερα στην διεθνή κατάσταση—την τραγωδία των ανατολικών χωρών—με τον όξυ τρόπο που ο κ. Παπακωνσταντίνου, βαθύς γνώστης των ζητημάτων αυτών, επιτυγχάνει; Και ποιός θα μπορούσε να εκφράσει την όμορφη, την ιστορία και τον θρύλο των Δελφών τόσο πηγαία και με τόση συγκίνηση, όπως ο συγγραφέας του «Αιγαίου» και της «Αιολικής γής»; Είμαστε βέβαιοι ότι οι αναγνώστες μας θα εκτιμήσουν την προσπάθειαν αυτήν, ή οποία θα φέρη στις στήλες μας και μια πλειάδα άλλων έκλεκτων συνεργατών, από τους δημοσιογραφικούς και λογοτεχνικούς κύκλους της χώρας, σε θέματα της ειδικότητος και της εμπειρίας τους. Οι ΕΙΚΟΝΕΣ φιλοδοξούν να δίδουν την καλύτερη, κάθε φορά, υπογραφή στα άρθρα που την αναζητούν και δημοσιεύουν.

ΜΕΡΙΚΑ ΛΑΘΗ

«... Από μένα είναι το πρώτο γράμμα που παίρνεις. Κανονικά θα έπρεπε να το είχα στείλει άμέσως μετά την έκδοση των ΕΙΚΟΝΩΝ, στέλνοντας τα ανάλογα συγχαρητήρια—ειλικρινή πάντως—για την έκδοτική επιτυχία του περιοδικού.

Αλλά άργησα να το κάνω. Κ' ε-
πειτα από τον κατακλυσμό των
συγχαρητηρίων γραμμάτων που θα
πήρες, βρήκα πως το δικό μου δεν
θα έκανε εντύπωση. Τώρα, όμως,
βρήκα την ευκαιρία να σου γράψω,
δχι για τίποτ' άλλο, αλλά για να
κάνω ώριμες υποδείξεις, θα ή-
ταν πίο σωστό να πω παρατηρή-
σεις». Λοιπόν, στην νέα στήλη (σε-
λις 5) του τεύχους 47 που την βρί-
σκω πολύ ενδιαφέρουσα, βρήκα με-
ρικά ασυγχάρητα λάθη. Ίδου αυτά:
(... Από τους δίσκους που κυκλο-
φορούν).

Γράφεις: Χολράιτσερ, το σωστό Χολ-
ράιτσερ.
Γράφεις rock around the clock, το σωστό
Rock Around the Clock
Γράφεις rock and roll, το σωστό ro-
cking roll
Γράφεις Werner, Muller το σωστό We-
rner Muller
(πρόκειται για ένα όνομα)

Γράφεις Ricardo Sactos, το σωστό Ri-
cardo Santos

Επίσης στο άρθρο «Κατασκήνω-
σις στην Κυλλήνη» διάβασα να ά-
ποκαλίσ την Κυλλήνη και έντός πα-
ρενθέσεως ΖΗΡΙΑ. Λάθος. Η Κυ-
λήνη που περιγράφει μπορεί να λέ-
γεται Γλαρέντζα, Κλαρέντζα και
Κλαρενθία. Ποτέ όμως ΖΗΡΙΑ. Φα-
νερό είναι ότι ο συντάκτης του αρ-
θρου έκανε σύγχυση με την όροσει-
ρά Κυλλήνη που λέγεται βέβαια και
ΖΗΡΙΑ, αλλά εύρίσκεται στην Κο-
ρινθία.

Ακόμη κάτι. Στο εσθράκι για την
«Γιορτή του κρασιού» στο Δαφνί,
διάβασα πως την διακοσμήση την
έχει αναλάβει ή διακοσμήτρια Λί-
τσα Τσαίμη. Αν θελήσετε να δη-
τε ποιά είναι αυτή, θα χάσετε τον
καιρό σας άδικα, διότι δεν υπάρχει
τέτιο όνομα. Το σωστό είναι Λίτσα
Ζαίμη.

Και τέλος στο τεύχος 46 στην
πρωτοεμφανισθείσα εκεί στήλη «Α-
πό τους δίσκους που κυκλοφορούν»
διάβασα ότι... «παιγμένη από την
Συμφωνική Όπερα της Βιέννης...»
Πώς σας φαίνεται αυτή ή... Συμφω-
νική Όπερα; Έτσι μεταφράσατε
τον τίτλο της ορχήστρας που στο
δίσκο είναι γραμμένος: «THE OR-
CHESTRA OF THE VIENNA STATE O-»

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΑΓΩΝΙΖΕΤΑΙ ΝΑ ΜΕΙΝΗ
ΠΙΣΤΗ Σ' ΕΝΑΝ ΣΥΖΥΓΟ ΠΟΥ ΔΕΝ ΤΟΝ ΑΓΑΠΗΣΕ
ΠΟΤΕ ΤΗΣ!

ΓΡΑΜΜΕΝΟ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

«WRITTEN ON THE WIND»

* του ΡΟΜΠΕΡΤ ΓΟΥΑΪΛΑΝΤΕΡ *

ΕΓΧΡΩΜΟΝ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΡΟΜΑΝΤΣΟ ΑΝΩΤΑΤΗΣ ΚΛΑΣΕΩΣ

★ ΡΟΚ ΧΑΤΣΟΝ ★
★ ΛΩΡΙΝ ΜΠΑΚΩΛ ★

ΡΟΜΠΕΡΤ ΣΤΑΚ • ΝΤΟΡΟΘΥ ΜΑΛΟΥΝ

* ΠΑΛΛΑΣ-ΤΙΤΑΝΙΑ *

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΦΙΛΜΣ ΠΟΥ ΘΑ
ΔΟΥΜΕ ΤΟΝ ΧΕΙΜΩΝΑ

«Η ΗΡΩΙΚΗ
ΤΑΙΝΙΑ»
της
ΜΕΤΡΟ
ΓΚΟΛΝΤΟΥΙΝ
ΜΑΓΕΡ
ΕΓΧΡΩΜΟΝ
ΣΙΝΕΜΑΣΚΟΠ

ΜΑΓΚΕΣ και ΚΟΥΚΛΕΣ
* GUYS AND DOLLS *
του
* Φράνκ Λέσσερ *

ΜΑΡΛΟΝ ΜΠΡΑΝΤΟ
ΤΖΙΝ ΣΙΜΜΟΝΣ • ΦΡΑΝΚ ΣΙΝΑΤΡΑ
ΒΙΒΙΑΝ ΜΠΛΕΗΝ
και τα SAMUEL GOLDWYN Γκέρλς
* ΠΑΛΛΑΣ-ΡΑΔΙΟ ΣΙΤΥ *

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΤΟΥ ΤΥΖΑΛ

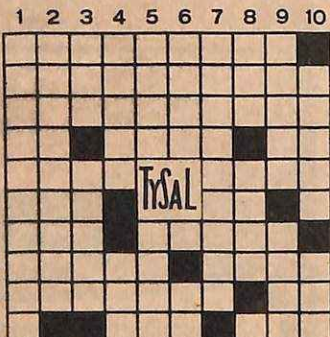
ΠΡΟΣΦΕΡΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
Π. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΥ
(Γωνία *Ελ. Βενιζέλου - Πατησίων)

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1. Καρδιά δεν θεραπεύεται... αν δεν το κάνουν τα γόνιμα, κατά την γνωστή παροιμία.
2. Μεταφορικά, άνοιρουν, άνασκεύαζον (ρήμα).
3. Φανταστικός ήρωας τριών δημοφιλεστάτων μυθιστορημάτων του Άλφόνσου Ντωντέ (γεν.).
4. Προσωπική αντωνυμία — «Το πολύ περίσσιο χαλινά τό...» (παροιμία.) — Αιγύπτιος Θεός.
5. Πρέπει να είναι, συνήθως, οι πρωταγωνίστριες των φιλμ (αντίστοιχ.) — Μία των θυγατέρων της Νιόβης.
6. Πρόθεσις — Και άλλη μία με εκθλιψιν.
7. Απάντησις εις ερώτησιν — «Του φιλαγούρου το πουγγί σε χεροκόπου...» (παροιμία.)
8. Με το «μοι» θα πη «μου φαίνεται» — Χρονικόν διάστημα, ένάρθρος.
9. Σπανίως αποδεικνύεται ο νικός μεγάλου άνδρος, ως προς τον γεννήτορα — Χειλέφωρον.
10. Λεπτή σαν τρίχα, ένάρθρος — Γερμανικό άνδρικό όνομα.

ΚΑΘΕΩΣ:

1. Μεγάλη άτυχία, γρουσουζιά (χωρίς τα τελευταία γράμματα... Αθηναϊκή συνοικία.)
2. Άνυπατος βαθμός του ναυτικού.
3. Πρόθεσις με εκθλιψιν — Παρακείμενος άρχαίος ρήματος με σημασίαν ένεστώτος, σημαίνων «μοιάζω».
4. Σύγχρονος Ιταλός πολιτικός, αντίστροφως — Τόσους παίχτας

1. Έχει μία όμάς... του βόλλευ μπάλ.
5. Αυτοί έκασαν την Κασσάνδραν να μη γίνεται πιστευτή (αίτ.) — Δεκατρία... Λατινικόν.
6. Έλληνογαλλικός όρος του μπιλιάρδου — Άναφορ, άντω όμια.
7. Γαλλική πρόθεσις γνωστή λέξις διά τον πρωτοπρόν εις τι (ένάρθρος).
8. Νομός της Γαλλίας με πρωτεύουσαν την Ώζερσιν — Ρήμα και... δοτική ποταμού μας.
9. Γνωστή από τον Ισπανικόν εμφύλιον πόλεμον πόλις πλησίον των γαλλικών συνόρων — Μουσικόν όργανον. (άντιστροφ.)
10. Λίμνη της Αμερικής — Μηνυκαστικόν ζών.

Η ΛΥΣΗ ΣΤΗ ΣΕΛ. 49

ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ

PERA; Λοιπόν, σας παρακαλώ θερμά να προσέχετε πολύ κατ'ίδια λάθη, που να μην δέν φαίνονται σοβαρά, όμως δείχνουν κάποια άφροντισία στην απόλυτη ακρίβεια. Είναι δέδαιος πως τα περισσότερα γράμματα που θα παίρνετε, θα έχουν το λιγότερο από μία ή δύο παρατηρήσεις. Έτσι είναι.

Εγώ, όμως, έκανα το ίδιο διότι δεν θέλω να βλέπω στις ΕΙΚΟΝΕΣ και το παραμικρό. Οι ΕΙΚΟΝΕΣ πρέπει να παραδεχτούμε ότι δεν είναι και καμιά πρωτότυπη έκδοση στα χρονικά του διεθνούς περιοδικού τύπου. Για την Ελλάδα, όμως, είναι πρωτοφανής η έκδοση. Γι' αυτό και πρέπει να είμαστε αυστηροί αν θέλουμε μαζί με την αγάπη που θα δείξουν οι αναγνώστες να λέμε πως όχι άραίο είναι το περιοδικό αυτό, αλλά και έγκυρότατο μέχρι σχολαστικότητας. Και τότε, αν θέλη κανείς, ως πη τίποτε...

Φιλικάτάτα
Κ. Α. Ντ.

Δημοσιεύω όλόκληρη την επιστολή σας. Είναι κι αυτό μία επανόρθωσις των τυπογραφικών μας λαθών, που όσο άσυγχρητα κι αν μοιάζουν, δεν παύουν από του να είναι... ανθρώπινα. Έλπίζω να μη ξαναγίνουν.

ΤΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟ ΜΑΣ

Η Αίνα Λαλάνη είναι η μοναδική Έλληνίς σούλις που έχει ειδικευθεί στο «κλαθεσόν», το παλιό ρομαντικό όργανο του Μπαχ και του Σκαρλάτι. Έγκαιροποιημένη στο έξοτερικό, ταξιδεύει συνεχώς στις ευρωπαϊκές πρωτεύουσες, μεταφέροντας πάντα μαζί της και ένα μικρό φορητό «κλαδικόν» στο οποίο μελετά και προετοιμάζεται για τις συναυλίες που δίνει.

Τι είναι μαμμίτερα;

Νά τραβάς τα μαλλιά σου γιατί εδά-
νεισες τις οικονομίες σου με ύψηλό
τόκο και τις έχασες;

ή...

...να είσαι ήσυχος που τις κατέθεσες
στα ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΑ των ΤΡΑΠΕΖΩΝ
και ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΑ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΑ
που έχεις:

Τόκο 10% αφορολόγητο,
Άσφάλεια 100%,

Τα χρήματά σου όποτε-
δήποτε τα θελήσης;

γκρέκα

...που κυκλοφορούν

... ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ ΞΕΧΩΡΙΖΟΥΜΕ ΕΝΑΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑ ΦΙΤΖΕ-
ραλντ που μας είναι γνωστή απ' το «Νανούρισμα στη χώρα των πουλι-
ών». Περιλαμβάνει μία σειρά από παλαιότερες επιτυχίες της, οι οποίες
δμως τραγουδιούνται ακόμη από όλον τον κόσμο. Είναι έγγραφη DECCA
σε δίσκο 45 στροφών (100518 δρχ. 70).

ΟΙ «4 ΑΣΣΟΙ», ΠΟΥ ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ ΑΚΟΜΗ
να μεσουρανούν στις Ήνωμένες Πολιτείες, μας προσ-
φέρουν, σ' ένα δίσκο 45 στροφών, τέσσερα τραγού-
δια, ανάμεσα στα οποία ξεχωρίζουν η γνωστή κι-
νηματογραφική επιτυχία «Ντρήμ» καθώς και το «Μα-
ζι με τις αναμνήσεις μας». (CID 100531, δρχ. 70).

Για τους φίλους του χορού τώρα σημειώνουμε
ένα δίσκο με την περίφημη ορχήστρα του Σάνν
Μπέργκ. Περιλαμβάνει 4 μάμπο, εκ των οποίων πιο
γνωστά είναι το «Πφτ-Μάμπο» και το «Γουίντσελ
Μάμπο». (CID 100529, δρχ. 70).

ΕΝΑΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΔΙΣΚΟΣ, ΑΝΗΚΕΙ ΣΤΟΝ ΓΝΩΣΤΟ ΚΟΥΒΑΝΕ-
ζο πιανίστα Νόρο Μοράλες και την ορχήστρα του και περιλαμβάνει τέσ-
σερα ωραιότατα κομμάτια χορευτικής μουσικής. Απ' αυτά ξεχωρίζουμε
το «Κιούμπαν Μάμπο» και την ρούμπα «Πουλι της ζούγκλας». Είναι έγ-
γραφη DECCA σε δίσκο 45 στροφών (100539 δρχ. 70).

ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΤΩΝ ΜΟΝΤΕΡΝΩΝ ΡΥΘΜΩΝ ΘΑ ΣΥΓΚΙΝΗΣΗ ΕΝΑΣ
δίσκος Ρόκ-έντ-Ρόλλ σε έγγραφη RCA 45 στροφών. Τραγουδά ο έκπληκτι-
κός Έλβις Πρίσλεϋ, ο οποίος έχει επίβληθη σήμερα χάρις στις ύστερικές
του εκδηλώσεις την ώρα που τραγουδά, και το ιδιόρρυθμο χρώμα της φω-
νής του. Ο δίσκος περιλαμβάνει 4 τραγούδια: Το «Blue Suedes», το «Tutti
fruit» και άλλα δύο (EPA - 747 δρχ. 75).

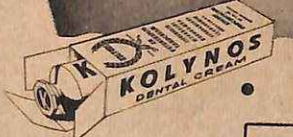
Επίσης ωραιότατο είναι το «Wie war's» με την Κατερίνα Βαλέντε και τον
Σύλβιο, που η μελωδία του αποτελεί και την μουσική υπόκρουση στο κι-
νηματογραφικό φιλμ «Μπωνζορ Καθρίν». Είναι γυρισμένο σε δίσκο 45
στροφών στανταρτ της «Πολυντόρ» (δρχ. 45).

Το «Wake the town and tell the people», που άκούσαμε σε καινούργια εκτέ-
λεση με την ορχήστρα του μοναδικού Les Baxter, θυμίζει την εποχή του θρι-
άμβου αυτού του κομματιού, όταν παιζόταν το όμώνυμο φιλμ. Είναι τώρα
γυρισμένο, μαζί με άλλα τρία τραγούδια, σε δίσκο 45 στροφών (άριθ. EAP
— 1 — 672 δρχ. 75).

...ΠΟΛΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΚΑΙ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ Η ΒΙΤΡΙΝΑ ΠΟΥ Ε-
σχέδιασε ο διακοσμητής - αρχιτέκτων κ. Γ. Νοϊχάουζερ για τον οίκο Εύ-
αγγελίδη - Κουρτίδη. Το άραίο αυτό κατάστημα πρόκειται έντός του
Δεκεμβρίου να επεκταθή σ' όλον τον χώρο του παλιού «Ζώναρς», καθώς
και σ' ένα άλλο κατάστημα, με είσοδο επί της όδου Βουκουρεστίου.
Το φόρεμα που βλέπουμε στην βιτρίνα είναι από «σανζέν» μαύρο - πρά-
σινο, με μεγάλο ντεκολτέ και φούστα στρωμένη σε πατώματα. Η εσάρ-
πα είναι από μαύρο ζέρσεϋ με γαριτούρα από ναντέλλα και κρόσια
μεταξωτά. Το καπέλλο είναι σε τύπο κονάκ από μαύρο δελουδό και κο-
ροφόρτερο σε χρώμα μαύρο - πράσινο σαν το φόρεμα. Γάντια μακρὰ
μαύρα σουέντ και τσάντα μαύρη «άμπιγιέ» από μπότε στενόμακρη, με
άσημένιο μεγάλο κούμπωμα. Κολλιέ Ντιόρ από χρυσό με άσπρες μεγά-
λες πέτρες και άσορτι σκουλαρίκια.

ΚΑΖ

KOLYNOS

ΓΕΝ. ΑΝΤ. Α. 901 ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

N 6

Γερά
και
δενικά
δόντια

ΑΡ. ΑΔ. 65796/18779

ΑΡΑΞ

ΠΡΟΪΟΝΤΑ

I. ΓΙΩΤΗ

...μήν όφείστε
και την υγεία
του παιδιού σας
να φθάση στο
επικίνδυνο αυτό
σημείο.
ο Προφύλαξτε
και εξασφαλίσα-
τέ το παιδί σας
χρησιμοποιούν-
τας το γνωστό...

Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΣΤΟ ΤΕΛΟΣ ΘΑ ΝΙΚΗΣΗ

ΟΙ ΦΛΟΓΕΣ ΠΟΥ ΑΝΑΨΑΝ ΣΤΗ ΣΟΒΙΕΤΙΚΗΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ ΔΕΝ ΒΗΝΟΝΤΑΙ ΜΕ ΑΙΜΑ

ΕΝΑ ΣΠΙΡΤΟ κι άναψε η πυρκαγιά. 'Η φωτογραφία αυτή του Σουράνκιεβιτς γίνεται συμβολική...

ΦΕΙΔΩΛΗ υπήρξε η Μόσχα στα σχόλιά της για την ανάληψη, από τον δεινοπαθόντα ως «τιτοϊκό» Γκομούλκα, της αρχηγίας του Κόμματος.

Ενα φάντασμα τριγυρίζει εδώ και μερικά χρόνια εις την Σοβιετικήν αυτοκρατορίαν — το φάντασμα της 'Ελευθερίας. Θα κατορθώσουν να το εξορκίσουν με την «συλλογικήν ηγεσίαν», την «άποσταλινοποίησιν», τον «πολυκεντρισμόν» και την ώμην βίαν οι σημερινοί κληρονόμοι; Όλοι αι ένδείξεις πείθουν ότι δσον παρέρχεται ο καιρός, τόσον έκρηκτικώτερον δύναμιν άποκτά...

Όταν έληξεν ο δεύτερος Παγκόσμιος πόλεμος, όκτώ χώραι της Κεντρικής και της 'Ανατολικής Εύρώπης εύρεθσαν από την συγκυρίαν των όπλων υπό την άμεσον ή την έμμεσον κυριαρχίαν του σοβιετικού στρατού: Τρεις «σύμμαχοι» — ή Πολωνία, ή Τσεχοσλοβακία και ή Γιουγκοσλαβία και πέντε «έχθρικοί» — ή 'Ανατολική Γερμανία (τμήμα του καταρρεύσαντος Γ' Ράιχ), ή Ουγγαρία, ή Ρουμανία, ή Βουλγαρία και ή 'Αλβανία. Μερικοί από αυτές, όπως ή Τσεχοσλοβακία, ή Γιουγκοσλαβία, ή 'Αν. Γερμανία και ή Βουλγαρία, είχαν και προπολεμικώς κάποιο κομμουνιστικόν κίνημα, το όποιον ένιαού ένισχύθη κατά την διάρκειαν του πολέμου. Είς τας άλλας, ή δύναμις των κομμουνιστών ήτο άναξία λόγου. Είς την Ούγγαρίαν τά μέλη του κόμματος μόλις έφθαναν τας 3.000 επί πληθυσμού 9 εκατομμυρίων, εις την Ρουμανίαν τά 1.000 επί πληθυσμού 17 εκατομμυρίων και εις την 'Αλβανίαν τρεις κομμουνιστικά όμάδες δεν ήρίθουν όλοι μαζί περισσότερα από 100 μέλη... Είς όλας, έν τούτοις, τας χώρας αυτές έγκαθιδρύθη κομμουνιστικόν καθεστώς υπό του σοβιετικού στρατού (έξαιρέσει της Γιουγκοσλαβίας, όπου ή κομμουνιστική έπικράτησις υπήρξε μάλλον αυτόδύναμος και της 'Αλβανίας, όπου ή κατάστασις εξέλιχθη άρχικώς υπό γιουγκοσλαβικήν κηδεμονίαν). Είς τά καθεστώτα αυτά έδόθη ο έλκυστικός τίτλος της «λαϊκής δημοκρατίας». 'Αλλ' αι χώραι μετεδλήθησαν έντός όλίγου εις άποικίας της Σοβιετικής 'Ενώσεως.

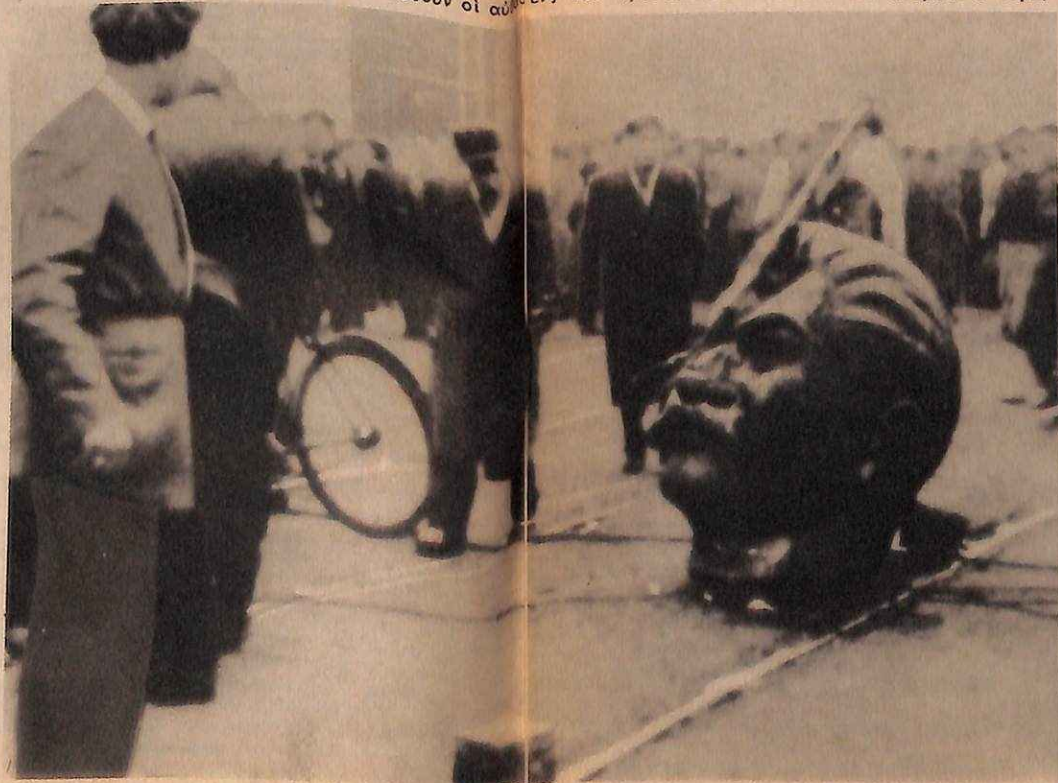
Και ήσαν αι περισσότεραι, χώραι με πλουσίαν ιστορίαν έθνικόν άγώναν, με πολιτισμού επίπεδον άξιόλογον, με οικονομικήν ανάπτυξιν όχι άμελητέαν. 'Η βίαία κομμουνιστικοποίησις των, παρά την θέλησιν της μεγίστης πλειοψηφίας του λαού, προσέκρουσε και εις τά έθνικά του αίσθηματά, και εις τας πολιτειακάς παραδόσεις του, και εις τά οικονομικά συμφέροντά του. Διότι έπηκολούθησε μία έντατική έκ μέρους της Σοβιετικής 'Ενώσεως προσπάθεια άμβλύνσεως της έθνικής κληρονομίας και έκρωσιμού της νέας γενεάς και διότι, έν όνόματι της ένότητος του «σοσιαλισμού», μετετρέπη ή οικονομία όλων των χωρών αυτών εις παράρτημα και συμπλήρωμα της σοβιετικής οικονομίας, χωρίς να λαμβάνωνται υπόψη αι άμεσοι υλικαί ανάγκαι των άτελεσθευμένων λαών. Το μοιραίον αποτέλεσμα της τοιαύτης μεταχειρίσεως των δορυφόρων «λαϊκών δημοκρατιών» έκ μέρους της Σοβιετικής 'Ενώσεως υπήρξεν ή κατακρήμνισις του βιοτικού επιπέδου των λαών, αι όποιαί δέκα έτη μετά το πείραμα ζούν χειρότερα από ό,τι κατά την επαύριον του πολέμου.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΡΗΓΜΑ

Ήτο φυσικόν, λοιπόν, ν' άναπτυχθούν έντός

της νέας αυτής αυτοκρατορίας κεντρόφυγες δυνάμεις. Τρία έτη μετά την έγκαθίδρυσίν του, το κομμουνιστικόν καθεστώς της Γιουγκοσλαβίας (1948) έσήκωσε την σημαίαν της άναρσίας κατά της σοβιετικής κηδεμονίας και έκμεταλλεύσεως. 'Επρόκειτο περί μίας άναρσίας έκ των άνω. Ούδεμία προηγήθη λαϊκή έξανάστασις. Το καθεστώς, που ήτο το μόνον σχετικώς αυτόδύναμον, την προέλαβε. Και όπως άπεδείχθη έκ των ύστερων — χάρις εις τον νόμον του «μικροτέρου κακού» — όχι μόνον δεν προσέκαλεσεν έσωτερικάς αντίδράσεις με την άναρσίαν του, άλλ' αντίθετως έξησφάλισε την άνοχην εύρυτέρων μαζών. 'Αλλο είναι να πεινάς διότι σε ληστεύουν οι Ρώσοι έν όνόματι του «σοσιαλισμού», και άλλο διότι οι κυβερνήται σου έχουν την μεγαλομανίαν της πάσης θυσίας και με ίλιγγιώδη ρυθμόν έκδιωμαχίας της χώρας. Τά άπλά αυτά πράγματα ένεφανίσθησαν, δέβαια, με θεωρητικόν περίβλημα. 'Η ουσία όμως ήτο ότι ή Σοβιετική αυτοκρατορία ύπέστη το πρώτον άνεπανόρθωτον ρήγμα.

ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΤΟΥ ΔΙΚΤΑΤΟΡΑ, κομμένο από το έπαινόμα του που κατεθρυμμάτισε ο έπαναστατημένος λαός, κείται στους δρόμους της Βουδαπέστης. 'Ο κορυφαίος άνθρακας του πρώτου κομμουνιστικού Κόμματος που τόλμησε να έξισωθή με θεό, σύρεται τώρα μέσα στη λάσπη. 'Αραγε τότε θα συνεισθούν οι άνθρωποι που προσβάλλουν κάθε θεό και ανθρώπινο νόμο;

ΑΡΘΡΟ ΤΟΥ κ. Θ. ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

που ούτε ο τρομερός Στάλιν κατώρωσε να το φράξει.

Το παράδειγμα της Γιουγκοσλαβίας — ο «τιτοϊσμός», δηλαδή ή κομμουνιστική περιπέτεια, άπηλλαγμένη της σοβιετικής άποικιοποίησεως — ήρχισε ν' άκτινοβολή έντός όλίγου και εις τας άλλας δορυφόρους χώρας. 'Ωρισμένοι από τους κομμουνιστάς ήγέτας των χωρών αυτών και κυρίως εκείνοι που δεν είχαν άπομακρυνθή από τας πατρίδας των δια να επανέλθουν με τον σοβιετικόν στρατόν ως «γκασουλάιτερ», έβλεπαν ότι τά πράγματα δεν έπηγαίαν καθόλου καλά και ότι έπεβάλλετο — προς το συμφέρον του κομμουνισμού και του στηριζομένου εις την βίαν μόνον καθεστώτος — μία προϊούσα χαλάρωσις της στραγγαλιστικής σοβιετικής λαβής. 'Η αντίδρασις όμως της «μητροπόλεως» εις τας κεντρόφυγας αυτές τάσεις υπήρξε τρομερά. Παντού σχεδόν οι πραγματικοί ή υποτιθέμενοι φορείς τοιούτων αντίληψεων συνελήφθησαν, ήχθησαν εις δίκην, έξαναγκάσθησαν να «ομολογήσουν» ότι είναι «πράκτορες των ίμπεριαλιστών» και έξητυλιίσθησαν.

ΣΤΟ ΠΟΖΝΑΝ ΤΗΣ ΠΟΛΩΝΙΑΣ οι διαδηλωταί, κρατώντας μιá σημαία δουτηγμένη στο αίμα ενός εργάτου που έξετέλεσαν οι άστυνομικοί, προβαίνουν σε άποδοκιμασίες κατά του καθεστώτος. Τά γεγονότα του Πόζναν άνοιξαν τις πρώτες ύπολογίσιμες ρωγμές στην Αυτοκρατορία του Κρεμλίνου.

Σ' ΕΝΑ ΠΛΗΘΟΣ ΠΟΥ ΠΑΡΑΛΗΡΟΥΣΕ από ένθουσιασμό, ο άποκατασταθείς άρχηγός του Πολωνικού Κομμουνιστικού Κόμματος Βλαντισλάβ Γκομούλκα, όμιλεί για τη νέα γραμμή του Κόμματος και τις σχέσεις Πολωνίας-Ρωσίας, διακοπτόμενος κάθε τόσο από ούρανομήκεις έκκωφαντικές ζητωκραυγές.

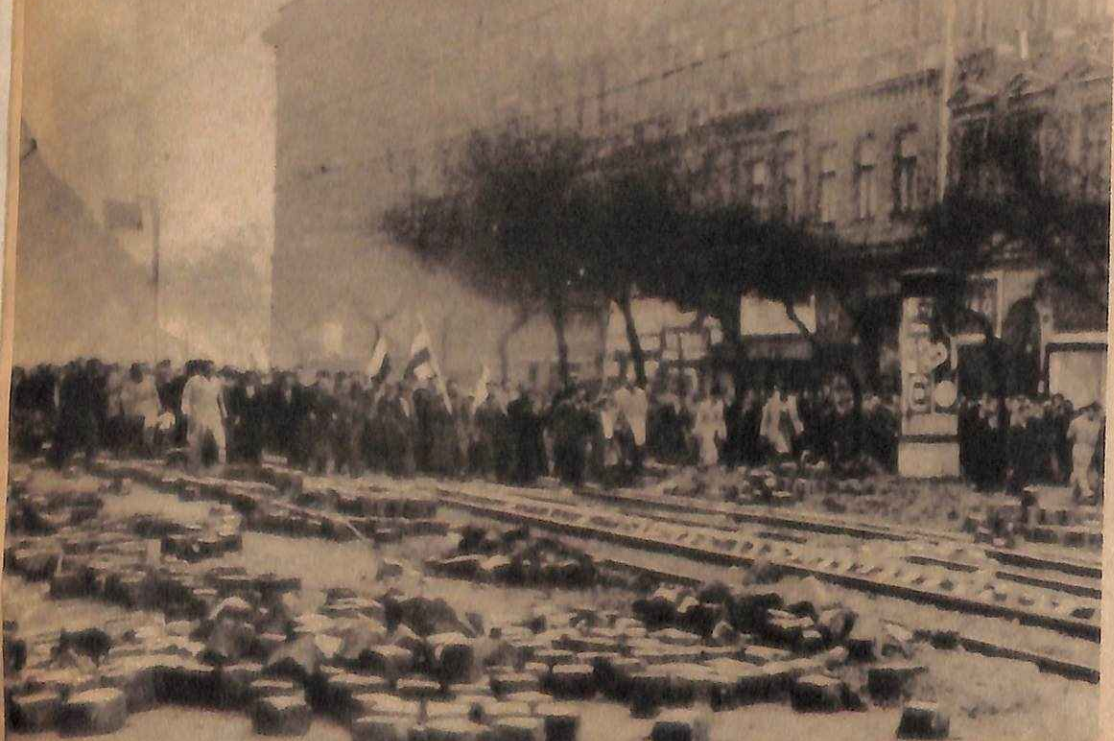

Η «ΝΕΑ ΓΡΑΜΜΗ» ΤΗΣ ΜΟΣΧΑΣ ΑΝΟΙΞΕ ΤΟΥΣ ΑΣΚΟΥΣ ΤΟΥ ΑΙΟΛΟΥ ΤΟ ΟΡΑΜΑ ΤΗΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΣ ΑΣΤΡΑΨΕ

ΟΙ ΣΧΕΤΙΚΑ ΕΛΑΦΡΕΣ ΠΟΙΝΕΣ που επέβληθησαν στους «πρωταίτους» των ταραχών του Πόζναν —που ήδη άμνηστεύθηκαν— σημείωσαν επίσημα την βαθεία μεταβολή. Κατά το παρελθόν, σε παρόμοιες περιπτώσεις, οι δίκες γίνονταν «κεκλεισμένων των θυρών» και με δέβαιο επίλογο το απόσπασμα.

ΠΑΡΑ ΤΟΝ ΚΑΤΑΓΙΓΙΣΜΟ πυρός που εξαπολύουν τα ρωσικά τάνκς, η Βουδαπέστη σείεται από τις διαδηλώσεις που, με τους εγγάτες μπροστά, ζητούν να φύγουν τα ξένα στρατεύματα από την Ούγγαρία και να αποκατασταθεί η δημοκρατία. Το λιθόστρωτο ξηλώθηκε για να γίνουν τα όδοφράγματα.

Τέσσερα δόκκληρα χρόνια έκράτησε το λουτρόν αυτό του αίματος εις τας άποικίας της Σοβιετικής αυτοκρατορίας.

Η ΕΞΕΓΕΡΣΙΣ ΤΟΥ ΙΟΥΝΙΟΥ 1953

Τρεις όμως μήνας μετά τον θάνατον του τρομερού οικοδόμου της ήκουσθη δεύτερος τριγμός. Τον Ιούνιον του 1953 εξηγέρθησαν οι εργάται της Ανατολικής Γερμανίας. Κατήλθον εις μαζικάς άπεργίας, έλεηλάτησαν σοβιετικά καταστήματα, έκακοποίησαν κομμουνιστικά στελέχη, έπυρπόλησαν κομμουνιστικά ιδρύματα, έπέτεθον εναντίον ρωσικών μονάδων. Ανάλογοι, αλλά μικρότερας έκτάσεως, έξαστάσεις έσημειώθησαν προηγουμένως η παραλλήλως και εις την Τσεχοσλοβακίαν, την Πολωνίαν και την Ούγγαρίαν. Επρόκειτο περί εξεγέρσεων κατά της έξαθλιώσεως, με άφορμήν την ύψωσιν των τιμών και την αύξησιν του άξιουμένου κατωτάτου όριου παραγωγικότητος (νόρμας). Αι διεκδικήσεις των άγανακτισμένων μαζών —που άντεπρώσπευαν άχι τίποτε καθυστερημένα στρώματα, συμφώνως προς τα κομμουνιστικά κριτήρια, αλλά το διομηχανικόν προλεταριάτον— ήσαν οικονομικού χαρακτήρος άλλ' είχαν έντονον άντιρωσικόν χροϊάν. Καί άπέτελουν μίαν σοβαρωτάτην προειδοποίησιν διά τους κληρονόμους της αυτοκρατορίας.

Το πρόβλημα που άντεμετώπιζαν αυτοί δεν ήτο άπλως πρόβλημα άναπροσαρμογής των μεθόδων κυριαρχίας επί των δορυφόρων χωρών. Επρεπε να επιτύχουν και μίαν έσωτερικήν ίσορροπίαν εις τας σχέσεις των ως επιγόνων και επί πλέον να μην άγνοήσουν τας έκ των κάτω πιέσεις έντός της «μητροπόλεως» —δηλαδή της Σοβιετικής Ένώσεως— των οποίων είχαν διαπιστώσει οι ίδιοι, ζώντος άκόμη του Στάλιν, πολλάς και άνισοχητικές ένδείξεις. Τρία έτη ψηλαφήσεων, δισταγμών, ζιγκ-ζαγκ, ιδεολογικών και πρακτικών άμπατίδων και πλημμυρίδων έχρειάσθησαν οι διάδοχοι του οικοδόμου της Σοβιετικής αυτοκρατορίας έως ότου άποκρυσταλλώσουν την «νέα γραμμήν» των, την οποίαν και ένεφάνισαν κωδικοποιημένην εις το συνέλθον των παρελθόντων Φεβρουάριον 20όν Συνέδριον του Κομμουνιστικού Κόμματος της Σοβιετικής Ένώσεως.

Η «ΝΕΑ ΓΡΑΜΜΗ»

Τέκνον της ανάγκης υπήρξεν η νέα αυτή γραμμή, της οποίας αι βασικαί άρχαί είναι: Η «συλλογική ήγεσία», η καταδίκη των μεθόδων διακυβερνήσεως του Στάλιν (άπό άρισμένης έποχής και έντευθεν) και της «προσωπολατρίας», και η άποδοχή της θεωρίας ότι υπάρχουν πολλοί δρόμοι, που ήμπορούν να οδηγήσουν εις τον «σοσιαλισμόν» και ότι κάθε χώρα δικαιούται να εκλέξη τον προσιδιάζοντα εις τας ιδιομορφίας της (παραχωρήσεις προς τον «επιτοισμόν»). Η τελευταία αυτή άρχή άπετέλει, τρόπον τινά, θεωρητικήν παραίτησιν της Σοβιετικής Ένώσεως άπό των δικαιωμάτων οικονομικής ήγεμονίας επί των δορυφόρων. Άλλά μόνον θεωρητικήν, διότι δεν συνωδεύθη άπό κανένα πρακτικόν μέτρον άμβλύνσεως, έστω, της έκμεταλλεύσεώς των.

Η γραμμή του 20ού Συνεδρίου ήνοιξε τους άσλους του Αϊόλου εις δόκκληρον την άχανήν αυτοκρατορίαν και ιδιαιτέρως εις τας δορυφόρους χώρας, όπου διά πρώτην φοράν τα οικονομικά προβλήματα κατέλαβον δευτερεύουσιν θέσιν και έδόπισσαν αι διεκδικήσεις εθνικής αυτότελειας, πολιτικής έλευθερίας και πνευματικής ανεξαρτησίας εναντι της Σοβιετικής Ένώσεως, άλλά και του κομμουνιστικού δογματισμού γενικώτερον. Το κίνημα αυτό —έκφρασιν του όποιου άπέτέλεσεν αύξουσα ζωηρότης του τύπου, των συνδικαλισμένων έργατών, των διανοουμένων και των σπουδαστών— έξεδηλώθη με ιδιαιτέραν έντασιν εις δύο κυρίως χώρας, που παρυσιάζουν πολλάς ομοιότητας, αλλά και αρκετάς διαφοράς: Εις την Πολωνίαν και εις την Ούγγαρίαν.

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΟΛΩΝΙΑ

Η Πολωνία είναι η τραγικώτερα χώρα της

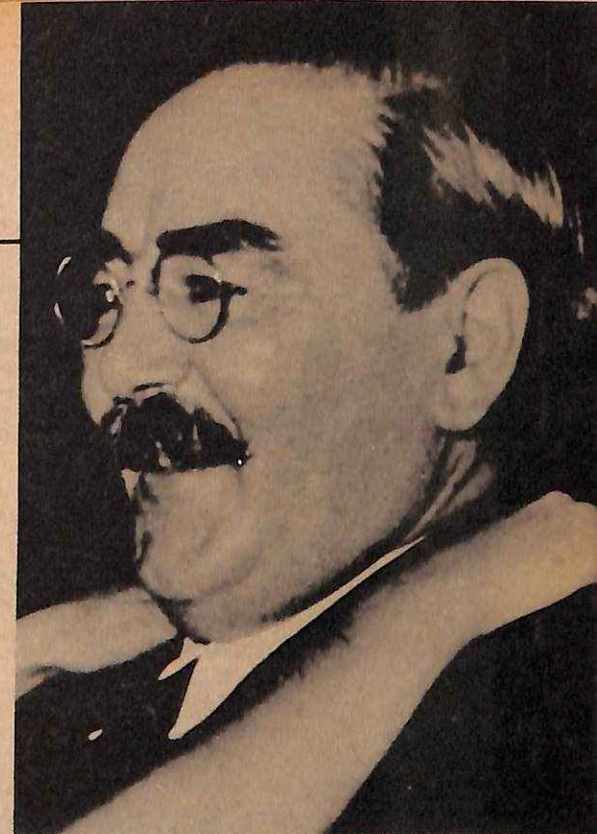
Ευρώπης. Διεμελίσθη τετράκις άπό τους γείτονας της και εις τους τέσσαρας διαμελισμούς των κύριον ρόλον διεδραμάτισεν η Ρωσία. Οι Ράσοι είναι οι προαίτιοι έχθροί της. Μετά τον τέταρτον διαμελισμόν (1939) και μέχρι τας 22 Ιουνίου του 1941, (ήμέραν της γερμανικής επίθεσεως κατά της Σοβιετικής Ένώσεως) εξετόπισαν 1.230.000 Πολωνούς, έκ των οποίων μέχρι του Απριλίου του 1943 είχαν άποθάνει 270.000. Διαρκούτος του πολέμου εξώτωναν 10.000 Πολωνούς άξιωματικούς, τα πτώματα των οποίων εύρέθησαν εις τους θαδικούς τάφους του Κατύν υπό των γερμανικών στρατευμάτων. Περί τα τέλη του πολέμου (Αύγουστος 1944), όταν ο έσωτερικός στρατός άντιστάσεως έπανεστάτησε κατά των Γερμανών εις την Βαρσοβίαν, οι Ράσοι, καίτοι αι δυνάμεις των εύρίσκοντο εις άπόστασιν βολής άπό της πολωνικής πρωτεύουσας, έμειναν καθηλωμένοι έξω άπό αυτήν, δια ν' αφήσουν άνενοχλήτους τους Γερμανούς διά την συντριβήν της έπανάστασεως, διότι εις αυτήν άπό τας 46.000 των εξεγερθέντων μόνον 570 ήσαν κομμουνισταί. Μετά την άπελευθέρωσιν της Πολωνίας, συνέλαβον 50.000 Πολωνούς του κόμματος Άντιστάσεως και τους εξετόπισαν εις την Σιβηρίαν. Άρκούν, νορίζουν, αυτά τα όλίγα διά ν' άντιληφθή κανείς τα αισθήματα που τρέφουν οι Πολωνοί εναντι των Ράσων.

Το κομμουνιστικόν κίνημα εις την Πολωνίαν δεν ήτο σημαντικόν. Προπολεμικώς, επί πληθυσμού 30.000.000, τα μέλη του Κ.Κ.Π. δεν υπερέβαιναν τας 17.000. Κατά τας άρχάς του 1938 η Τρίτη Διεθνής άπεφάσισε την διάλυσίν του επί «παρεκκλίσει» —δηλαδή επί άρνήσει ν' ακολουθήση τυφλώς την χαρασσομένην υπό της Σοβιετικής Ένώσεως γραμμήν. Όλα τα μέλη της Κεντρικής Επιτροπής του, παγιδευθέντα υπό του Στάλιν εις την Ρωσίαν, εξετελέσθησαν ως προδοταί. Κατά τας άρχάς του 1943 ιδρύθη ως ύ-

ποκατάστατον του Κ.Κ.Π. το «Πολωνικόν Έργατικόν Κόμμα», το όποιον όμως δεν κατώρθωσε ν' άποκτήσ η μεγάλην έπύρρην δι' έκμεταλλεύσεως του άγώνος άντιστάσεως. Μετά την άπελευθέρωσιν της Πολωνίας υπό του έρυθρού στρατού ήκολούθη και έδώ υπό των κομμουνιστών —με την βοήθειαν των Ράσων— η κλασική τακτική δορυφοροποίησεως της χώρας: Έν άρχήν συμμαχικά κυβερνήσεις, εις τας οποίας τα ύπουργεία κλειδας έλαβον οι κομμουνισταί. Κατόπιν άλλεπάλληλοι έκλογαί υπό καθεστώς τρομοκρατίας, αι όποια έδωσαν διαρκώς ύψούμενον ποσοστόν εις τον κυβερνητικόν συνασπισμόν. Έπειτα επίβλη μονολιζικόν καθεστώς (άπό του Οκτωβρίου του 1947), δια την σταθεροποίησιν του όποιου έστάλη τον Νοέμβριον του 1949 ο στρατός του σοβιετικού στρατού Ροκοσόφσκυ (πολωνικής καταγωγής εξωμότης, ο όποιος διηύθυνε τας σοβιετικές δυνάμεις που έσταύρωσαν τας χείρας των κατά την άντιχιτλικήν εξέγερσιν της Βαρσοβίας το 1944), έλαβε την πολωνικήν ύπηκοότητα και τον βαθμόν του στρατάρχου του πολωνικού στρατού, έποποθετήθη ύπουργός της Έθνικής Άμύνης της Πολωνίας και έγινε μέλος του Πολιτικού Γραφείου του Πολωνικού Έργατικού Κόμματος (Κομμουνιστικού).

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΑΠΟΜΥΖΗΣΙΣ

Η δορυφοροποίησις, άπό οικονομικής άπόψεως, έπραγματοποιήθη εις τον τομέα της διομηχανίας, του έμπορίου και των μεταφορών δια κρατικοποιήσεως των αντίστοιχων κατά ποσοστά 99%, 93,5% και 100% (άριθμοί του 1952). Εις τον γεωργικόν τομέα, άντιθέτως, δεν ήσκήθη μεγάλη πίεσις. Το 1954 τα κολλεκτιβιστικά άγροκτήματα κατελάμβανον μόνον τα 17% της καλλιέργησίμου γής, τα δε κρατικά τα 12%. Τα υπό-

ΤΟ ΣΥΝΤΟΜΟ πέραςμα του Ίμρε Νάγκυ άπό την πρωθυπουργία συνδέθηκε με ένα άπό τα τραγικώτερα ξεσπάσματα άπελπισίας ένός σκλαδωμένου λαού, που η φλόγα της έλευθερίας τον άνέβασε στο Γολγοθά της αυτοθυσίας. Μόνο για λίγες μέρες άνέπνευσαν οι Ούγγροι τον ζωγόνο άέρα της ανεξαρτησίας. Έπειτα ύπέκυψαν στον καταγιγισμό του χάλυδος που εξαπέλυσε στα προτεταμένα τους στήθη η σιδερόφρακτη Στέππα. Έπασαν σάν έλεύθεροι άνθρωποι χωρίς να λυγίσουν. Οι ήγέτες τους, αίχμάλωτοι του δυνάστη, θα περάσουν στο Πάνθεο των εθνικών ήρώων.

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΣΚΟΡΠΙΣΑΝ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ, ΤΟ ΡΩΣΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΠΑΡΕΔΟΘΗ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ —ΟΙ ΟΥΓΓΡΟΙ ΔΕ ΘΕΛΟΥΝ ΤΟ ΡΩΣΙΚΟ «ΠΝΕΥΜΑ»

λοιπα 81 τοίς εκατόν αφήθηκαν εις τους ιδιώτας αγρότας δι' ατομικήν εκμετάλλευσιν. 'Η έντακτη όμως εκβιομηχάνισις εἶχεν ὡς συνέπειαν τὴν μείωσιν τῶν ἀγροτικῶν χειρῶν καὶ τὴν αὐξησιν τοῦ βιομηχανικοῦ προλεταριάτου. Προπολεμικῶς τὰ 65% τοῦ πολωνικοῦ λαοῦ ἠσχολοῦντο μὲ τὴν γῆν, ἐνῶ μετὰ τὴν δορυφοροποίησιν τὸ ποσοστὸν τοῦτο ἐπέσεν εἰς τὰ 50%. Παρὰ τὰς ἀναστατώσεις αὐτὰς, ἡ κατάστασις εἰς τὴν Πολωνίαν δὲν θὰ ἦτο ἀφόρητος, ἂν ἡ οἰκονομία τῆς καὶ οἱ πόροι τῆς δὲν ὑπετάσσοντο εἰς τοὺς σοβιετικούς σκοπούς. Οἱ ἐξαγόμενοι εἰς τὴν Σοβιετικὴν 'Ενωσιν πολωνικοὶ γαιάνθρακες (8-11 ἑκατομμύρια τόνοι ἐτησίως) ἐπωλοῦντο εἰς αὐτὴν εἰς τιμὴν κάτω τοῦ ἡμίσεος ἐκείνης τὴν ὁποίαν οἱ Πολωνοὶ θὰ ἤμπορούσαν νὰ ἐπιτύχουν εἰς τὰς Σκανδιναβικὰς χώρας.

Ἐκτὸς τούτου οἱ Ρῶσοι ἀπεγύμνωσαν ἀπὸ κάθε ἀξίαν λόγου ἐγκατάστασιν καὶ μηχανὴν τὰ δυτικὰ ἐδάφη τῆς καὶ οὐδέποτε ἔδωσαν εἰς τοὺς Πολωνοὺς τὰ 15% τῶν γερμανικῶν ἐπανορθώσεων, ὅπως εἶχε συμφωνηθῇ εἰς τὸ Πότσδαμ. Ἐπίσης τοὺς υπεχρέωσαν νὰ καταβάλουν ὅλας τὰς δαπάνας διελύσεως τῶν σοβιετικῶν στρατευμάτων καὶ πολιτῶν πρὸς τὴν 'Ανατολικὴν Γερμανίαν καὶ νὰ ἐπιδοθῶν εἰς μίαν γιγαντιαίαν παραγωγὴν χάλυδος (εἰς Νόβα Χούτα) ὅλως δυσαναλόγου πρὸς τὰς ἀνάγκας τῆς χώρας, πού στοιχίζει βαρύντα ἀπὸ ἀπόψεως παρασθεσίας, πρῶτων ὑλῶν καὶ ἐργατικοῦ δυναμικοῦ καὶ πού ἐπεδείκνυσε τὴν ἑλλειψὶν καταναλωτικῶν ἀγαθῶν καὶ τροφίμων.

Τὰ πρακτικὰ ἀποτελέσματα τοῦ «σοσιαλισμοῦ» εἰς τὴν Πολωνίαν ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν τῆς Σοβιετικῆς 'Ενώσεως, φαίνονται ἀπὸ τοὺς ἐξῆς ἀριθμούς: Τὸν 'Ιουλίον τοῦ 1956 ἕνας ἐργάτης βιομηχανίας εἶχε συνολικὰς μηνιαίας ἀπολαβὰς 520-630 δραχμῶν, ἕνας σιδηροδρομικὸς ὑπάλληλος 780, ἕνας ταχυδρομικὸς διανομὴς 440-520, ἕνας γραμματεὺς μεγάλης ἐπιχειρήσεως 870 καὶ ἕνας καθηγητὴς λυκείου 1600, καθ' ἕνα σιγμὴν τὸ κιλὸ τοῦ βουτύρου ἐτιμᾶτο

50-60 δραχμὰς, τὸ λαρδὶ 35, τὸ βόειον κρέας 85-110, τὸ σαποῦνι 35-43, ἡ ζάχαρις 10, ἕνα μέτρον μαλλίνου ὑφάσματος 435-600, ἕνα ὑποκάμισο 175, ἕνα ζευγὸς ὑποδημάτων μὲ ζυλινεὺς σόλες 260 καὶ μὲ δερμάτινες 600. Ἄλλο φῶρεμα ἀπὸ ταῖσι 260-350 κλπ. Οἱ ἀριθμοὶ αὐτοὶ, διαπιστωμένοι ἀπὸ τοὺς ἐξέχοντες ἐπισκέπτας τῆς 'Εκθέσεως τοῦ Πόζναν, ὁμιλοῦν εὐγλῶττως περὶ τοῦ σημείου εἰς τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται τὸ βιοτικὸν ἐπίπεδον τοῦ πολωνικοῦ λαοῦ ἑπτετα ἀπὸ δέκα ἔτη «σοσιαλισμοῦ».

Μεγάλοι θεαματικὰ δίκαι ἐναντίον «προδοτῶν» μὲ ὁμολογίας καὶ ἐκτελέσεις δὲν ἔγιναν παραδόξως εἰς τὴν Πολωνίαν μετὰ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ «τιτοϊσμοῦ». Ἐφυλακίσθησαν μερικοὶ, ἐξηφανίσθησαν ἑνας-δύο καὶ ἀπεμακρύνθησαν ἄρκετοι —κομμουνιστὰι καὶ ἐξωμότη σοσιαλιστὰι— καὶ ἡ ἐξουσία παρέμεινεν οὐσιαστικῶς εἰς χεῖρας τῶν μωσχοδιαίων (ἐκείνων πού πρὸ τοῦ πολέμου καὶ κατὰ τὴν διάρκειάν του εὐρίσκοντο εἰς τὴν Σοβιετικὴν 'Ενωσιν μὲ ἐπικεφαλῆς τὸ ἀποθανόντα τὸν Μάρτιον τοῦ 1956 Μπιερνόντ). Οἱ μὴ ἀπομακρυνθέντες ποτὲ ἀπὸ τὴν Πολωνίαν κομμουνιστὰὶ δὲν ἐνέπνευσαν μεγάλην ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν Σοβιετικὴν 'Ενωσιν. Καὶ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς ἦτο ὁ Γκομούλκα, ἀντιπρόεδρος τῆς κυβερνήσεως καὶ γραμματεὺς τοῦ κόμματος, ὁ ὁποῖος τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1948 παρεμέρισθη, τὸ 1951 ἐφυλακίσθη ἐπὶ τιτοϊσμῷ, χωρὶς ὅμως ποτὲ νὰ εἰσαχθῇ εἰς δίκην καὶ τὸν 'Απρίλιον τοῦ 1956 ἀπεφυλακίσθη.

ΠΡΟΔΡΟΜΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Διὰ ν' ἀποκτήσῃ κανεὶς πλήρη εἰκόνα τοῦ διαμορφωθέντος εἰς τὴν Πολωνίαν καθεστώτος καὶ τῶν σχέσεών του μὲ τὸν λαόν, πρέπει νὰ ἔχη ὑπ' ὄψιν του ὅτι εἰς τὴν χώραν ὑπῆρχεν ἀπὸ τοῦ 1946 μόνιμον κίνημα ἀντιστάσεως κατὰ τῶν Ρώσων καὶ τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ ὅτι μέχρι τοῦ 1950 τὰ θύματα τοῦ ἀνῆλθον εἰς 120.000 νεκροὺς ἐθνικιστὰς καὶ 30.000 κομμουνιστὰς. Ὅλιγον μετὰ τὸ 20ὸν Συνέδριον, τὸν 'Απρίλιον τοῦ 1956,

τὸ καθεστῶς διὰ νὰ συμφιλιωθῇ μὲ τὰς λαϊκὰς μάζας ἀπεφάσισε νὰ ἀποκαταστήσῃ ἠθικῶς τὰ μέλη τοῦ 'Εσωτερικοῦ Στρατοῦ 'Αντιστάσεως (κατὰ τοῦ χιτλερισμοῦ), τὰ ὁποῖα ἐδιώκοντο ὡς προδότες (!) ἀπὸ τοῦ 1944, διότι δὲν ἦσαν κομμουνιστὰὶ, νὰ χορηγήσῃ ἀμνηστίαν εἰς 30.000 φυλακισμένους καὶ νὰ μειώσῃ τὴν ποινὴν ἄλλων 70.000. Τὰ μέτρα ὅμως αὐτὰ δὲν ἤρκεσαν διὰ νὰ ἐπιφέρουν τὸ προσδοκώμενον ἀποτέλεσμα. Τὴν 23ην 'Απριλίου ἐγίνε μία θυελλώδης συζήτησις εἰς τὴν Πολωνικὴν Βουλὴν (Σέιμ), κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁποίας διειτυπώθησαν διαίτοτα ἐπικρίσεις κατὰ τῆς δικαιοσύνης ὡς «διαστρεφούσης καὶ παραδαιτυμένης τὸν νόμον καὶ χορηγοποιούσης ἀπαραδέκτους μεθόδους ἀνακρίσεως». Οἱ βουλευτὰὶ ἐζήτησαν νὰ τιμωρηθῶν οἱ ὑπεύθυνοι ἀδίκων συλλήψεων καὶ φυλακίσεων καὶ νὰ ὑποχρεωθῶν ὅπως ἀποζημιώσων τὰ θύματά των. Ἀποτέλεσμα τῆς ἐπιθέσεως αὐτῆς ὑπῆρξεν ἡ παραίτησις τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης Σβιατόκσκι. Ἡ κριτικὴ ἐπετετάθη καὶ ἐφ' ὁλοκλήρου

τῆς ὑφῆς τοῦ καθεστώτος, τὸ ὁποῖον ἐχαρκτηρίσθη ὡς ὑπεύθυνον διὰ τὸν παραμερισμὸν τῆς Βουλῆς (πού δὲν συνήλθε οὔτε ἀπαξ ἐπὶ ὁλόκληρον ἔτος) διὰ τὴν ἀπόκρυψιν ἀπὸ τὸ ἔθνος τῆς ἀληθείας καὶ διὰ τὴν ἀποβλάκωσιν τοῦ τύπου καὶ τοῦ ραδιοφώνου. Ὅλιγον κατόπιν ἐνεφανίσθησαν ἐπὶ σκηνῆς οἱ διανοούμενοι. Εἰς τὸ Πολωνικὸν Συμβούλιον τῆς Κουλτούρας διεκηρύχθη ἀπεριφράστως ὅτι «ἡ καταδίωξις τῆς κριτικῆς σκέψεως κατὰ τὸν μεσαιῶνα ἐμφανίζεται σήμερα ὡς χρυσὸς αἰὼν ἐὰν παραβληθῇ μὲ τὴν περίοδον πού ἐζήσαμε καὶ πού ἂς ἐλπίζωμεν ὅτι δαίνει πρὸς τὸ τέμα τῆς». Οἱ οἰκονομολογοὶ ἐπετέθησαν ἀσυγκράτητοι κατὰ τῆς ἀπάτης τοῦ σταχανωδισμοῦ. Εἰναι γνωστὸν, ἐτονίσθη, ὅτι οἱ πλείστοι τῶν σταχανωδικῶν ἐργατῶν, τῶν «ἡρώων τῆς ἐργασίας», ὅπως τοὺς ἀποκαλοῦμεν, ἐδοθηδύντο ἀπὸ «νέγρους» πού ἡ διεύθυνσις τοῦ ἐργοστασίου ἔθετεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν των διὰ νὰ καυχᾶται κατόπιν ὅτι διέθετε μεταξὺ τοῦ προσωπικοῦ τῆς μεγάλους πρωταθλητὰς τῆς ἐργασίας.

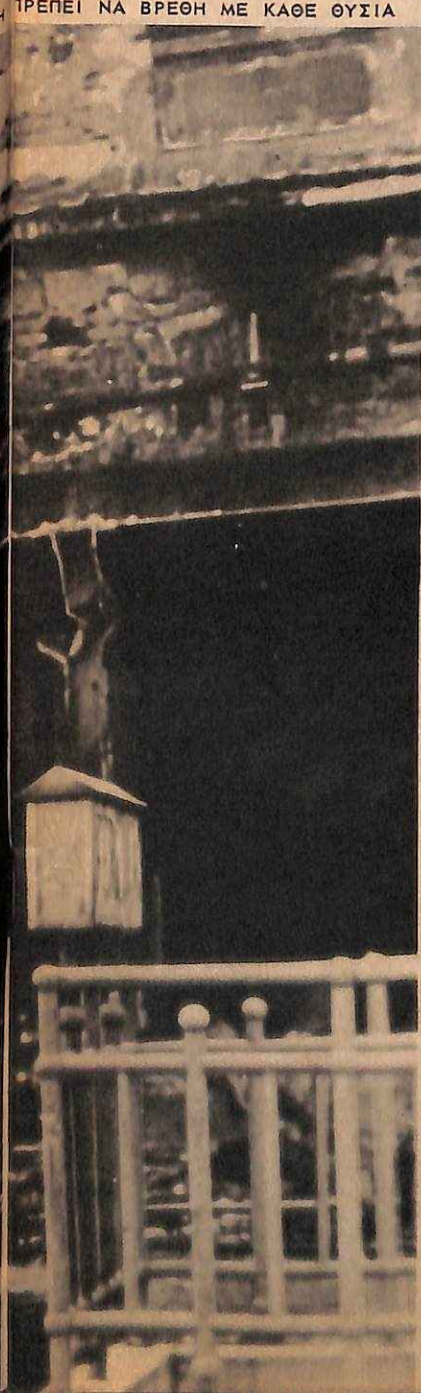
ΟΙ ΑΡΧΙΚΕΣ ΟΔΟΜΑΧΙΕΣ προξένησαν μεγάλες καταστροφές στη Βουδαπέστη. Ἡ τελικὴ ἐπέμβασις τῶν ρωσικῶν ἀρμάτων, τῆς ἀεροπορίας καὶ τοῦ πυροβολικοῦ, ἔδωκε τὸ τελειωτικὸν πλήγμα στὴν ὁμορφὴ πολιτεία τοῦ Δούναβη καὶ στὴν ἀνεξαρτησία ἐνὸς μικροῦ, ἀλλὰ τόσο ἡρωικοῦ λαοῦ.

(Φωτ. Camera Press, United Press Photo, Keystone, D. E. I.)

Ἡ ΘΥΡΑΛΛΙΔΑ ΠΡΩΤΑ ΑΝΑΨΕ στὴν πρωτεύουσα. Κ' ἡ ἐκρηξὴ ξαπλώθηκε μὲ ἀστροπαλῆα ταχύτητα σὲ ὅλες τὰς οὐγγρικές ἐπαρχίας. Οἱ μαχητὲς τῆς 'Ελευθερίας στὸ Γκυὼρ (δυτικὴ Οὐγγαρία) προτίμησαν νὰ πεθάνουν παρὰ νὰ παραδώσουν τὸ ὄχυρό τους στοὺς ξένους δυνάστες τους.

Ο ΑΓΡΙΟΣ ΒΟΜΒΑΡΔΙΣΜΟΣ ΕΡΗΜΩΣΕ ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΣΤΗ ΒΟΥΔΑΠΕΣΤΗ. Ο ΠΛΗΘΥΣΜΟΣ ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΕΝΟΣ ΣΤΑ ΣΠΙΤΙΑ ΛΙΜΟΚΤΟΝΟΥΣΕ. ΑΛΛΑ Η ΤΡΕΠΕΡΙ ΝΑ ΒΡΕΘΗ ΜΕ ΚΑΘΕ ΘΥΣΙΑ

Η ΕΞΕΓΕΡΣΙΣ ΤΟΥ ΠΟΖΝΑΝ

Ἐπάνω εἰς αὐτὸ τὸ ἱστορικόν, τὸ κοινωνικὸν καὶ τὸ ψυχολογικὸν ὑπόστρωμα ἐξέσπασαν τὴν 28ην 'Ιουλίον τὰ αἰματηρὰ γεγονότα τοῦ Πόζναν, τῆς τετάρτης ἀπὸ τὰς 8 μεγαλιτέρας πόλεις τῆς Πολωνίας, μὲ πληθυσμὸν 350.000. Ἐπρόκειτο περὶ μίας αὐθόρμητου ἐξεγέρσεως ἡ ὁποία ἐστοίχισε 53 νεκροὺς καὶ 200 τραυματίας καὶ ἤρτισεν ὡς εἰρηνικὴ διαδήλωσις 15.000 ἀπεργῶν κατὰ τῆς μειώσεως τῶν ἡμερομισθίων εἰς τὰ μεγάλα ἐργοστάσια ἀτμομηχανῶν τῆς πόλεως. Τὴν μετὰτροπὴν τῆς εἰς διαίαν ἐξεγερσιν ἐπρόκαλεσεν ἡ φήμη ὅτι ἀντιπροσωπεῖα τῶν ἀπεργῶν σταλεῖσα εἰς τὴν Βαρσοβίαν διὰ νὰ ἐκθέσῃ τὰ αἰτήματά των ἐξηφανίσθη. Ἐντὸς ὀλίγου οἱ ἐργάται, ὑποστηριζόμενοι καὶ ἀπὸ μέγα μέρος τοῦ πληθυσμοῦ καὶ ἀπὸ τὸν στρατὸν, ὁ ὁποῖος τοὺς ἔδωσαν ὅπλα, ἐπετέθησαν κατὰ τοῦ ἀρχηγείου τῆς Μυστικῆς 'Αστυνομίας, τῶν γραφείων τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος καὶ τῶν φυλακῶν ἀπὸ ὅπου ἀπληρέωσαν τοὺς πολιτικούς κρατούμενους. Τὰ συνήματά των ἦσαν: «Ἐξω οἱ Ρῶσοι! Ἐλευθερία! Ψωμί!» Ἡ ἐξεγερσις κατεπνίγη μὲ ἄρματα μάχης ἐπληρωμένα μὲ στοατιώτας φέροντας πολωνικάς στολὰς, ἀλλὰ συνεννοουμένους μεταξὺ τῶν ρωσιστῶν. Ἡ πολωνικὴ κυβέρνησις ἀρχικῶς ἀπέδωσε τὴν ἐξεγερσιν εἰς ἀντιδραστικὰ στοιχεῖα παρακινήθεντα ἀπὸ ξένους πράκτορας. Ὅλιγον ὅμως κατόπιν υἱοθέτησε συμφιλιωτικὴν τακτικὴν. Τὴν 20ην 'Ιουλίον ὁ γενικὸς γραμματεὺς τοῦ Κόμματος 'Οσκαμπ ὁμολόγησεν ὅτι τὸ κοινωνικὸν ὑπόβαθρον τῶν ταραχῶν τοῦ Πόζναν ἦτο σημαντικώτερον ἀπὸ τὸν ρόλον πού διεδραμάτισαν οἱ «πράκτορες τοῦ ἡμεριαλισμοῦ». Τὴν 26ην 'Ιουλίον ὁ πρωθυπουργὸς Συράνκιεβιτς, ὁμιλῶν διὰ τὸ νέον πενταετὲς σχέδιον ἐδήλωσε τὰ ἐξῆς: «Ἡ Πολωνία ὀφείλει ἀπαξ διὰ παντός νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὴν περίοδον ὅπου ὁ λαὸς ἀσφυκτιοῦσε μέσα εἰς χιλιάδας κανονισμῶν καὶ ἐβλέπε τὴν ἐλευθερίαν καταπινομένην καὶ τὴν κριτικὴν ἀπαγορευμένην. Ὁφείλομεν νὰ προχωρήσωμεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς δημοκρατικοποιήσεως. Τὸ παράδειγμα τοῦ Πόζναν ἀπεκάλυψε τὸ φάσμα τῆς ὑποψίας καὶ τῆς πικρίας. Αἱ δίκαι τῶν συλληφθέντων «στασιαστῶν», ἐκ τῶν ὁποίων παρεπόμεθησαν τελικῶς μόνον 154, ἤρ-

ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ ΤΟΣΑ ΧΡΟΝΙΑ μιὰ ρωγή μισοχάραξε στο Σιδηρούν Παραπέτασμα. Τα αυστρο-ουγγρικά σύνορα άνοιξαν λίγες μέρες ελεύθερα, για να δεχθούν τους τραυματίες και για να σταλούν φάρμακα στα θύματα του άγωνα

Ο ΟΥΓΓΡΙΚΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ προσεχώρησε στους επαναστάτες και τους εξώπλισε. Ήταν γραφτό την τύχη του αντι-αρματικού πυροβόλου ν' ακολουθήσουν όλα τα όπλα των επαναστατών που εξωντώθηκαν από τα σοβιετικά τάνκς.

Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΘΑ ΝΙΚΗΣΗ

χισαν την 27ην Σεπτεμβρίου και διεξήχθησαν κατά τρόπον δικαστικώς άμωγον. Κατά την διάρκειάν των όμωσ έγιναν πειστικά άποκαλύψεις και καταγγελίες, που απέδειξαν ότι: βασικάς ούδεμία μεταβολή είχε συντελεσθή, διότι οι κατηγορούμενοι έδασανίσθησαν κτηνωδώς δια να «όμολογήσουν» ότι ήθελε η Μυστική Άστυνομία. Και οι μὲν κατηγορούμενοι εκ των όποιων μερικοί έδωρύνοντο με τον όφον μυστικών αστυνομικών και άλλοι με διαρπαγὴν όπλων και ένοπλων επίθεσιν κατά δημοσίων κτιρίων, κατεδικάσθησαν εις ελαφροτάτας ποινάς (φυλάκισιν 4-4½ ετών). Το καθεστὼς όμως είχαν ύποστῃ νέον θαύτατον κλονισμόν. Ο αντιπρόεδρος τῆς κυβερνήσεως Μίκκ ήναγκάσθη να παραιτηθῇ ως υπεύθυνος δια τὰς ταραχάς του Πόζναν και η Κεντρική Έπιτροπή του Κόμματος απέφασισε να επαναφέρῃ τὸν Γκομούλκα εις τὸ Πολιτικὸν Γραφεῖον και να ζητήσῃ όπως εφεξῆς αἱ σχέσεις Πολωνίας και Ρωσίας τοποθετηθὺν εις βάσεις πλήρους ανεξαρτησίας και ισότητος.

ΠΕΡΑΝ ΤΟΥ ΤΙΤΟ ΊΣΜΟΥ

Ο Γκομούλκα επανήλθεν, αλλά ταυτοχρόνως επέδραμον εις τὴν Βαρσοβίαν ο Κρούσσεφ, ο Καγκάνοβιτς, ο Μολότωφ, ο Μικογιάν και ο στρατάρχης Κόνιεφ δια ν' αντιληφθὺν επιτοπίως τὴν κατάστασιν, να περισώσουν, ότι ήτο δυνατόν να περιοσθῇ και να καταστείλουν δια τῆς δίας ἐν ανάγκη τὸ όγκοιμενον κίνημα τῆς ανεξαρτητοποίησης. Η επιδρομή αὐτὴ συνωδεύθη και από επιδεικτικὰς κινήσεις σοβιετικῶν στρατευμάτων, αλλά εφερεν αντίθετα αποτελέσματα. Εἰς τὴν Βαρσοβίαν και εις άλλας πολωνικὰς πόλεις ξεερράγησαν ταραχαί, με συνθήματα: «Ο Ροκοσόφσκυ εις τὴν Σιβηρίαν», «Πῆτε μας τὴν ἀλήθειαν δια τὸ Κατύν!», «Ελευθερώσατε τὸν αρχιεπίσκοπον Βυζύνσκι!». Τὸ καθεστὼς εὐρέθη πρὸς στιγμὴν ἐπὶ κρατῆρος ήφαιστείου. Καὶ δια να σωθῇ προσέδῃ εις ραγδαίαις μεταρρυθμίσεις και αμέσους υποχωρήσεις ἐναντι τῶν λαϊκῶν μαζῶν. Ο Γκομούλκα — ανεύθυνος δ' όσα διεποάχθησαν από τὸ 1948 μέχρι σήμερον — έγινε πρῶτος γραμματεὺς του Κόμματος. Ο στρατάρχης Ροκοσόφσκυ διεγράφη από τὸ Π.Γ., ἀπηλλάγη τῶν καθηκόντων του ως υποοογου τῆς Εθνικῆς Άμύνης και εξεδιόχθη εις τὴν Ρωσίαν. Ο καρδινάλιος Βυζύνσκι αφῆθη ελεύθερος. Η Κεντρική Έπιτροπή αναδιωργανώθη. Όλη η κατάσχεθείσα περιουσία απέδόθη εις τὴν Έκκλησίαν. Καὶ ἐζητήθη από τὴν Ρωσίαν η καταβολή 5 δισεκατομμυρίων ρουβλίων, ως μερίδιον κατακρατηθέν, (15%) από τὰς γεωμανικὰς επανορθώσεις. Η ανατροπὴ του κομμουνιστικοῦ καθεστώτος απέσοδήθη έτσι. Άλλά η κινητοποίησης τῶν λαϊκῶν μαζῶν συνετέλεσεν ώστε να πραγματοποιηθῇ ἐν ἐπὶ πλέον δῆμα πέραν του τιτοϊσμοῦ.

Η ΥΠΕΡΗΦΑΝΟΣ ΟΥΓΓΑΡΙΑ

Εἰς τὴν Ουγγαρίαν, η άποτυχία του κομμουνιστικοῦ πειράματος ωδήγησεν εις μιαν παλλαϊκὴν επανάστασιν, τὴν όποιαν τὸ καθεστὼς εστάθη ανίκανον να τιθασεύσῃ η να συντρίψῃ με τὰς ἰδικὰς του δυνάμεις. Δὲν εἶναι, άλλωστε, η πρώτη φορά, που ο ουγγρικὸς λαός, ανεξ-

αρτήτως τάξεων, δεικνύει τὴν ἀπέχθειάν του πρὸς τὸν κομμουνισμόν. Τὸν έδσκήμασεν ἐπὶ εξάμηνον τὸ 1919, όπότε ο Μπέλα Κούν εγκαθίδρυσε τὴν δικτατορίαν του, κατόπιν παραχωρήσεως εις αὐτὸν τῆς εξουσίας, και τὸν ανέτρεψε. Προπολεμικῶς, τὰ μέλη του Κ.Κ.Ο. δὲν υπερέβαινον τὰς 3,000 ἐπὶ πληθυσμοῦ 9.000.000 περίπου. Πολὺ σοβαρωτέρα ήτο και παρέμεινε η ἐπιρροή του σοσιαλιστικοῦ κινήματος. Μετὰ τὴν λήξιν του πολέμου, επέδραμον και ἐδῶ οι μωσχοδιόιτοι με τὸν Ρακόζι ἐπὶ κεφαλῆς και ύποστηριζόμενοι από τὸν σοβιετικὸν στρατὸν ειργάσαν δια τὴν δορυφοροποίησιν τῆς Ουγγαρίας. Καὶ εἶναι πολὺ χαρακτηριστικὸν τὸ γεγονός, ότι εις τὰς πρῶτας μεταπολεμικὰς ἐκλογάς (του Νοεμβρίου του 1945), τὸ «μέτωπον», ἐπὶ κεφαλῆς του όποιου εὐρίσκετο τὸ Κ.Κ.Ο., έλαβε μόνον τὰ 17% τῶν ψήφων, εις δὲ τὰς δευτέρας (του Αύγουστου του 1947) ιόνον τὰ 22,3%. Τὰ ποσοστά τῶν δύο άλλων ἐκλογῶν (96% και 98%), του 1949 και 1953, δὲν μαρτυροῦν τίποτε άλλο, παρὰ τὸν βαθμὸν εντάσεως τῆς τρομοκρατίας και του καταναγκασμοῦ.

Μετὰ τὴν πλήρη δορυφοροποίησιν τῆς Ουγγαρίας, η βιομηχανία εκρατικοποιήθη κατά 97%, τὸ εμπόριον κατά 82% και αἱ μεταφοραὶ κατά 100%. Εἰς τὸν γεωργικὸν τομέα, ἀντί

προϊούσης αύξήσεως τῆς κολλεκτιβοποίησης, εσημειώθη μείωσις από του 'Οκτωβρίου του 1953, κατόπιν εκδόσεως ενός νόμου, ο όποιος επέτρεπεν εις τὸς αγρότας να αποσυρθὺν από τὰ κολλόζ, ἐφ' όσον θα ἐπεθύμουν, παραλαμβάνοντες τὸ μερίδιόν των. Έτσι, ἐνῶ τὸν 'Ιανουάριον του 1953 τὰ κολλόζ περιελάμβανον τὰ 24,6% τῶν καλλιεργησίμων γαιῶν, τὸν Μάιον του 1954 η έκτασίς των εμειώθη εις τὰ 18%. (Ένῶ τὰ κρατικά αγροκτήματα εκυμαίνοντο, κατά τὸ διάστημα τουτο, γύρω από τὰ 12—13%). Η ἐγκατάλειψις τῶν κολλόζ από τὸς αγρότας αποτελεῖ χαρακτηριστικὴν ἐνδείξιν τῆς ψυχολογίας των. Ο ιδιωτικὸς τομεὺς τῆς γεωργίας εκάλυπτε τὸν 'Ιανουάριον του 1954 τὰ 68% τῶν καλλιεργησίμων γαιῶν. Γενικῶς, όμως, εσημειώθη μείωσις του άπασχολομένου με τὴν γεωργίαν πληθυσμοῦ, ο όποιος, από 51% του συνόλου προπολεμικῶς, έχει κατέλθει σήμερον εις τὰ 24%, ἐνῶ ο άπασχολούμενος με τὴν βιομηχανίαν πληθυσμὸς έχει φθάσει σήμερον τὰ 55% του συνόλου.

Με τὴν πάροδον τῶν ετών, ὑπὸ τὸ καθεστὼς του δορυφορισμοῦ, τὸ βιοτικὸν επίπεδον τῶν εργαζομένων, ἀντὶ ν' ανέρχεται, εσημειῶνε σταθερὰν πτώσιν, διότι διαρκῶς και με-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΕΛ 49

ΜΕ ΑΠΛΗΣΤΙΑ ρουφούσαν τὰ δελτία τῆς 'Ελευθερίας. "Άστραψε για λίγο ο δρίζοντας και πάλι η μονοτονία τῶν συνθημάτων και τὸ σκοτάδι.

ΟΙ ΕΞΟΡΙΣΤΟΙ ΟΥΓΓΡΟΙ, στὴν Βιέννη, καθὼς και σὲ όλα τὰ μέρη του κόσμου, ώργάνωσαν συλλαλητήρια για να διαδηλώσουν τὴ συμπαράστασή τους στὸν ἐπικὸ άγωνα τῶν συμπατριωτῶν τους. Τὰ πλακάτ έχουν τὰ ἴδια συνθήματα που συνήρπασαν και τὶς καρδιές τῶν πολεμιστῶν στὴν πατρίδα.

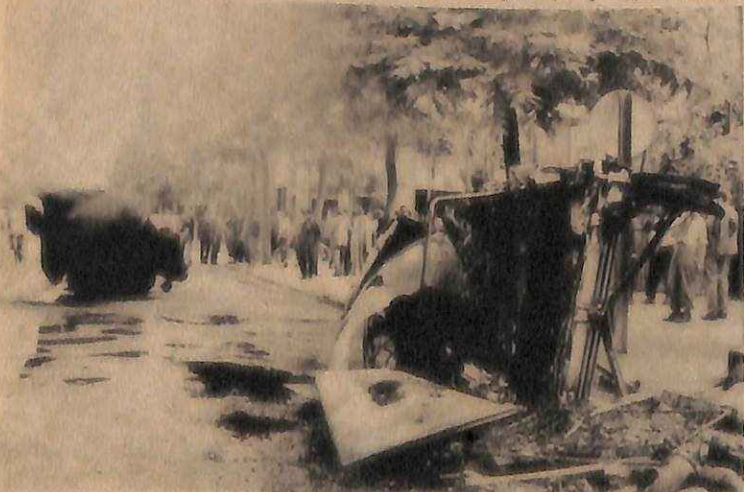

ΚΑΤΑΙΓΙΣΜΟ ΕΡΩΤΗΣΕΩΝ από τους δημοσιογράφους δέχθηκε ο πρεσβευτής του Ισραήλ στην Ουάσιγκτον κ. Άμπα Έμπαν, μόλις έγινε γνωστή η εισβολή των Ισραηλινών στην Αίγυπτο. Η εισβολή αυτή χρησίμευσε για πρόσχημα στην επίθεση των Άγγλο-Αγλων (United Press)

ΠΡΟΣ ΤΟ ΣΟΥΕΖ. Μία από τις πρώτες φωτογραφίες της εισβολής των Ισραηλινών στην Αίγυπτο. Φάλαγγες Ισραηλινού στρατού διασχίζουν την έρημο του Σινά, με κύριο αντικειμενικό σκοπό την διώρυγα του Σουέζ. (Expo News)

ΑΝΤΙΓΑΛΛΙΚΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ έγιναν στην Τύνιδα, μόλις ο πληθυσμός έμαθε τη δολία σύλληψη των πέντε ηγετών από την γαλική αστυνομία. Στη φωτογραφία πυροπολούμενα αυτόκινητα στους δρόμους της Τύνιδος. (Intercontinentale)

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ

ΣΕ 7 ΗΜΕΡΕΣ

ΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ντέ Γκώλ ή Ζουέν

• Αί γαλλικά στρατιωτικά άρχαι, διά να καλύψουν την αδυναμία των προς καταστολήν της αλγερινής ανταρσίας, προέβησαν, εν αγνοία της κυβερνήσεως, εις μίαν θεαματικήν αεροπειρατείαν. Συνέλαθον πέντε Άλγερινούς ηγέτας που μετέβαινον εκ Μαρόκου εις Τυνησίαν. Η ενέργεια αυτή —έγένετο εις διεθνή αεροπορικών χώρων— επροκάλεσε την μνήν του άραβικού κόσμου διά φοβερών αντιποίνων κατ' άθρών Γάλλων υπηκόων. Παρά πᾶσαν προσδοκίαν, η γαλλική σοσιαλιστική κυβέρνησις —προφανώς πάσχουσα από έθνικόν σύμπλεγμα— έκάλυψε τούς ένόχους και υιοθέτησε την έπαισχυντον και πολιτικώς καταστροφικήν αὐτήν πράξιν.

Κρινομένη από άπόψεως διεθνούς δικαίου και ήθικής τάξεως, άσχετως πολιτικών και διπλωματικών συνεπειών, η πράξις είναι καταδικαστέα διότι:

1. Τό αεροπλάνον, άνήκον εις μαροκινήν εταιρίαν, είναι εκτός της γαλλικής δικαιοδοσίας έφ' όσον τό Μαρόκον άνεγνωρίσθη ως άνεξάρτητον κράτος.

2. Η σύμβασις του Σικάγου του 1944, άναγνωρίζουσα τό δικαίωμα διευλεύσεως, άπαγορεύει ρητώς την νηοψ'αν ξένου αεροσκάφους εν καιρῷ ειρήνης. Μη ύφισταμένης, νομικῶς, έμπολέμου καταστάσεως εν Άλγερί'α, η σύλληψις του μαροκινού αεροπλάνου είναι σαφώς παράνομος.

3. Από άπόψεως ισλαμικών ήθιμων άποτελεί κατάφωρον παραβίασιν του δικαίου ξενίας, διότι οι Άλγερινοί ήγέταις εύρίσκοντο υπό την προστασίαν του Σουλτάνου του Μαρόκου, θεωρουμένου και ως θρησκευτικού άρχηγού.

Άνεξαρτήτως όμως των διεθνών άντικτύπων και συνεπειών, η πράξις αὐτή καθεαυτήν απέκάλυψε την έσωτερικήν διάθρυσιν του γαλλικού κράτους. Από της έποχής του στρατηγού Μπουλανζέ, ο γαλλικός στρατός πειθαρχεί άπολύτως εις την υπεύθυνον πολιτικήν έξουσίαν. Ήδη, διά πρώτην φοράν διαγράφεται άπειλητική η σκιά των στρατιωτικών, και δύο δνόματα προσβάλλονται συχνά επί της γαλλικής πολιτικής σκηνής: Του στρατηγού ντέ Γκώλ και του στρατάρχου Ζουέν. Άντίπαλοι εις ίδιουσγκρασίαν και πολιτικές κατευθύνσεις, έχουν ως κοινόν στοιχείον την στρατιωτικήν προέλευσιν και την φιλοδοξίαν δικτατορίας. Η αδυναμία των πολιτικών και η άηδία του γαλλικού λαού θα τούς άνοίξουν τόν δρόμον προς την έξουσίαν:

ΤΕΡ. ΠΗΛ.

ΕΓΓΥΣ ΑΝΑΤΟΛΗ

• Η άναμενομένη κρίσις εκσπ'Α' Όλόκληρος η περιοχή του άραβικού κόσμου, από του Άτλαντος μέχρι του Περσικού κόλπου, φλέγεται, με κίνδυνον να μετάδωση την πυρκαϊάν εις παγκόσμιον κλίμακα.

• Οι Άγγλογάλλοι, με νοοτροπίαν και μεθόδους 19ου αϊώνος, στρέφουν τό Ισραήλ κατά της Αιγύπτου, ύπαγορεύουν τελεσίγραφα, θομβαρδίζουν πόλεις και άμάχους, 'προστατεύουσιν' τό θύμα διά της καταλήψεως των έδαφών του.

• Οι Άμερικανοί, άπορροφημένοι από τας προεδρικές εκλογάς, προκαταλαμβάνονται και επιχειροῦν να σώσουν την ειρήνην διά του Ο.Η.Ε. Μετά την άχρήστευσιν του Συμβουλίου Άσφαλείας διά του άγγλογαλλικού θέτο, συγκαλείται η Γενική Συνέλευσις και διά ψήφων 64

κατά 5 και 6 άποχών καλεί τούς έπιτιθεμένους να καταπαύσουν τας έχθροπραξίας.

• Οι Ρῶσοι έπωφελοῦνται της εύκαιρίας να στρέψουν την προσοχήν από την έξέγερσιν του ούγγρικου και των άλλων ύποτελων λαών, και σπεύδουν να ύπερψηφίσουν την άμερικανικήν πρότασιν!

• Τά νοτιοαμερικανικά και άφρικανοασιατικά κράτη συντάσσονται άνεπιφυλάκτως με την Αίγυπτον, ένῶ άγγλόφωνα μέλη της Κοινοπολιτείας άποδοκιμάζουν άμέσως η έμμέσως την συμπεριφοράν της Μητροπόλεως.

• Η Άτλαντική Συμμαχία διέρχεται κρίσιμους ώρας και τό διπλωματικόν δυτικόν μέτωπον διασπάζεται, ένῶ η κοινή γνώμη του κόσμου, με έπικεφαλής την άγγλικήν και την γαλλικήν, εύρίσκει εν έξάψει και έξεγέρσει.

• Τό κύρος του Ο.Η.Ε. —ό όποιος παρά τας έκδήλους αδυναμίας του έσωσεν εν τούτοις την παγκόσμιον ειρήνην μέχρι σήμερα— κλονίζεται άνεπανορθώτως. Ο γενικός γραμματεύς κ. Χάμμερσκελιντ άπειλεί παραιτήσιν και συγκρατείται διά της βίας εις την θέσιν του.

• Οι δύο μεγάλοι —Άμερική και Ρωσία— συναισθανόμενοι τας εύθύνas των και έπιθυμούντες την διατήρησιν πάσης θυσίας της ειρήνης, συγκλίνουν προς άνάληψιν πρωτοβουλίας, η όποία έκδηλουμένη θ' άποτελέσει ιστορικήν καμπήν εις τας διεθνείς σχέσεις και άφετηρίαν αποφασιστικών, δα την τύχην όλων των κρατών, έξελίξεων.

• Διαγράφονται προοπτικά νέου συσχετισμού δυνάμεων, άνακατατάξεων συμφερόντων, κατανομής σφαίρων έπιρροής και παγίωσεως της ειρήνης.

ΠΟΛΩΝΙΑ

• Διά μιὰς δραματικής, αλλά άναιμάκτου άλλαγής φρουράς, η χώρα έπανεῦρε τόν κανονικόν ρυθμόν της. Η θριαμβευτική επάνοδος εις την πολιτικήν σκηνήν του Γκομούλκα και των όπαδών του έσωσε την χώραν από τόν έμφύλιον πόλεμον. Με την άπομάκρυνσιν του τραγικού στρατάρχου Ροκοσόφσκυ και των Ρῶσων συμβούλων του, τόν περιουσιασμόν του ρωσικού στρατού εις τούς στρατώνas του, την επιτάχυνσιν της άποσταλινοποίησεως και ύποσχέσεις θελιτώσεως του έπιπέδου ζωής του λαού, η άσφαλιστική δικλείς διά την μείωσιν της λαϊκής άγανακτήσεως έλειτούργησεν ικανοποιητικῶς.

• Η πατροπαράδοτος αντίθεσις των Πολωνών και Ρῶσων συγκρατείται διότι τὰ ζωτικής σημασίας δυτικά σύνορα της χώρας είναι άνεγνωρισμένα και ήγυημένα μόνον από την Ε.Σ.Σ.Δ. 'Επί του σημείου τούτου όλοι οι Πολωνοί είναι σύμφωνοι και κατανοούν τας σαφείς δηλώσεις του Γκομούλκα.

• Η άπελευθέρωσις από τόν σταλινικόν ζυγόν καταφαίνεται ήδη διά συγκεκριμένων καθημερινών έκδηλώσεων. Αί φυλακαί αποδίδουν εις την κοινωνίαν τὰ άθῶα θύματα των, ο τύπος άσκει σχετικῶς έλευθερά την κριτικήν του, ώρισμένα πολιτικά κόμματα άνασυντάσσονται. Ο Καρδινάλιος Πριμάτος της Πολωνίας Βισίνσκυ κατέλαθε και πάλιν τόν θρόνον του εν Βαρσοβίᾳ.

ΟΥΓΓΑΡΙΑ

• 'Εν αντίθεσει με την Πολωνίαν, η καθυστέρησις άλλαγής μεθόδων και προσώπων εις την χώραν των Μαγυάρων επροκάλεσεν άπέραντον κύμα λαϊκών έξεγέρσεων. Πανικόβλητος η κρυπτοσταλινική ήγεσία παρεχώρησεν άμέσως την θέσιν της εις τούς τιτοϊζόντας ήγέτας Νάγκυ και Καντάρ, άφού προηγουμένως έκάλεσεν εις βοήθειάν της τὰ ρωσικά στρατεύματα. Η γενική όμως αντίθεσις του πληθυσμού, η συναδέλφωσις του στρατού μετά του λαού, η διάλυσις των άστυνομικών έρεισμάτων του καθεστώτος, κατέστησε δυσχερεστήν την θέσιν της κυβερνήσεως Νάγκυ. Με συνεχείς παραχωρήσεις, με άνασχηματισμούς της κυβερνήσεως, με σαφείς ύποσχέσεις επανόδου εις καθεστῶς έλευθέρας δημοκρατικής ζωής, ο Νάγκυ άγωνίζεται να σώση την χώραν του από τό χάος, την άναρχίαν και την αίματοχυσίαν που έκόστισεν ήδη 20.000 θύματα. Τὰ ρωσικά στρατεύματα έκλήθησαν ν' άποχωρήσουν, ζητείται διά του Ο.Η.Ε. η άναγνώρισις και έγγύησις της ουδετερότητας της Ούγγαρίας. Διά να κατασιγάση την λαϊκήν έξέγερσιν, ο Νάγκυ προβαίνει διαρκῶς εις φιλελευθέρας παραχωρήσεις και καλεί όλα τὰ κόμματα ν' αντιπροσωπευθοῦν εις την συνεχῶς άνασχηματιζομένην κυβέρνησιν του. Ταυτοχρόνως άγωνίζεται να όργανώση την αὐθόρμητον επανάστασιν και να την θέσῃ υπό τόν έλεγχόν του, ώστε να έξουδετερώση τὰ παλαιά έθνικόφρονα και φασιστικά στοιχεία. Οι Ρῶσοι όμως προσβλέπουν πλέον με έκδηλον δυσπιστίαν την προς τὰ «δεξιά» παρέκκλισιν του Ούγγρου πρωθυπουργού, επιτυχάνουν διάσπασιν και της νέας ήγεσίας του Κ.Κ., προσποιούνται έναρξιν συνομιλιών δι' έκκένωσιν ένῶ κυκλώνουν την πρωτεύουσάν και έξασφαλίζουν τόν έλεγχον των συνόρων. Τέλος άπορρίπτουν τό προσωπεϊόν και χωρίς προσήματα συλλαμβάνουν την κυβέρνησιν Νάγκυ και τούς στρατιωτικούς ήγέτας της. Ο Καντάρ, ο όποιος έφέρετο μέχρι τελευταίας στιγμής ως σύμφωνος με τόν Νάγκυ, δέχεται τόν σχηματισμόν κυβερνήσεως και άναλαμβά'ει με την βοήθειαν των ρωσικών άρμάτων να καταστείλῃ και τας τελευταίας έστιάς αντίστασεως. 'Ετσι, προσωρινά, τουλάχιστον, τερματίζεται μιὰ μεγαλειώδης, αὐθόρμητος και ήρωική έξέγερσις, της όποι-ας η έποποιία έκράτησε την άναπνὴν του κόσμου.

ΔΙΑΣΩΣΗ ΝΑΥΑΓΩΝ ΕΞΩ ΑΠ' ΤΟ ΧΟΓΚ-ΚΟΓΚ. 'Επειτα από έκρηξη, πυρκαϊά άπλώθηκε στο νεοδηγικό φορτηγὸ «Άλσ», σέ άπόσταση 45 μιλίων από τό Χόγκ-Κόγκ. Οι 33 επίδραται του και τό πλήρωμα σώθηκαν με άμερικανικά άντιτορπιλλικά. 'Ενας ναύτης άνασείρεται στο «Τόμασον»

(United Press)

(Camera Press)

Ο ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΠΑΚΙΣΤΑΝ στην Κίνα. Ο Τσού 'Εν Λάι, πρωθυπουργὸς της Κίνας (με σκούρο κοστούμι, άριστερά) συνοδεύει ποδς τό μικρόφωνο τὸν πρωθυπουργὸ του Πακιστάν κ. Χουσαϊν Σαχίντ Σουραβάρντυ, κατά την άφιξη του τελευταίου στο άεροδρόμιο του Πεκίνου.

Ο “ΠΝΙΓΜΕΝΟΣ” ΠΑΣΤΩΡ ΕΙΧΕ... ΕΞΟΚΕΙΛΕΙ

«Γιά να ζούμε εύτυχισμένοι, ζούμε κρυμμένοι», διεκήρυξε το παράνομο ζεύγος

Η «ρομαντική» ιστορία του πάστορα Φίλιπ Ρός, που άφησε να πιστέψουν ότι πνίγηκε κολυμπώντας, ενώ είχε φύγει για την Έλβετία μαζί με την έρωμένη του, την πλούσια χήρα Κάθλιν Ράυαλ, αναστάτωσε τον τελευταίο μήνα την πουριτανική αγγλική κοινή γνώμη.

Όταν οι αγγλικές εφημερίδες δημοσίευσαν τη συνταρακτική είδηση ότι ίχνη του πάστορα είχαν βρεθεί στο Μοντρέ της Έλβετίας, δημιουργήθηκε ζωή περιέργειας σ' όλη τη Μεγάλη Βρετανία σχετικά με τα αίτια, που είχαν προκαλέσει την έξα-

φάνισή του. Άλλα σέ τρεις μέρες ή είδηση επιβεβαιώθηκε, κ' έγιναν γνωστές περισσότερες λεπτομέρειες.

Ο αιδεσιμώτατος Φίλιπ Τζών Ουίλσον Ρός είχε εξαφανισθεί στις 11 Αυγούστου 1955, δηλαδή πριν από ένα και πλέον έτος, ενώ έκανε μόνος του το μπάνιο του σε μία αγγλική πλάζ, όπου είχε πάει να παραθερίσει με την οικογένειά του.

ΠΕΝΘΟΣ 14 ΜΗΝΩΝ

Η «χήρα» του και οι εύλαβοι κάτοικοι του χωριού του, του

Γούντφορντ, τον πένθησαν, γιατί ένα δικαστήριο αποφάνθηκε πως ο αιδεσιμώτατος Ρός «έπρεπε να θεωρηθεί νεκρός».

Η κυρία Άννη Ρός φόρεσε πένθος δεκατέσσερις ολόκληρους μήνες, κ' οι 500 ένοικοί του μάζεψαν 600 λίρες για να φτιάξουν μία αναμνηστική στήλη για τον «πνιγμένο» θικαρίό τους...

Στην πραγματικότητα, ο αιδεσιμώτατος, που είχε αλλάξει όνομα και λεγόταν τώρα πια «κ. Νταϊβίς», δεν είχε καθόλου πνιγεί. Είχε φύγει, άπλούστατα, για να «ζήσει τη ζωή του» με την και-

νούργια εκλεκτή της καρδιάς του. Η κ. Κάθλιν Ράυαλ, ή πλούσια χήρα που τον αγάπησε, ήταν ηλικίας 51 ετών (ο θικαρίος 52). Τον περίμενε στο Λονδίνο, όπου ο αιδεσιμώτατος πήγε και τη θρήκε την έπομένη του ψεύτικου πνιγμού του.

Το ζεύγος γνωρίστηκε... στην κηδεία του συζύγου της κ. Ράυαλ!

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΟΤΤΑ

Οι δυο έρωτευμένοι έζησαν σ' ένα έπιπλωμένο διαμέρισμα, έ-

πειτα σ' άλλο και σ' άλλο, απολαμβάνοντας αυτόν τον διψιμο «μήνα του μέλιτος» μακριά απ' τα μάτια και τ' αυτιά του κόσμου. Ο αιδεσιμώτατος είχε μάθει να σωφάρι κι οδηγούσε θαυμάσια την «Τζάγκουαρ» της κ. Ράυαλ.

Μ' αυτή την «Τζάγκουαρ» πήγαν μία μέρα στο χωριό Μπέντλοφ, όπου, έπειτα από όχτω μήνες ωραίας ζωής στο Λονδίνο, εγκαταστάθηκαν σε μία έπαυλη με δυο πατώματα, με πράσινα παντζούρια, και που είχε απ' έξω σε αγγλική γλώσσα την έπι-

γραφή «Pour vivre heureux, vivons cachés» (Γιά να ζήσουμε εύτυχισμένοι, άς ζήσουμε κρυμμένοι)!

Η κυρία Ράυαλ, ή «Νταϊβίς», έκανε συχνά ταξίδια στο Λονδίνο και στο Μάντσεστερ για τις υποθέσεις της —γιατί το αίσθημά της δεν την έμπόδιζε να τάχρη τετρακόσια και να διοική θαυμάσια την περιουσία της. Ο θικαρίος, που φαίνεται πως αγαπούσε πολύ την πολυτέλεια, την οδηγούσε με λιγυγίωδη ταχύτητα, με την «Τζάγκουαρ», εις τὰ μισά του δρόμου, κι από κεί ή «κυρία Νταϊβίς» έπαιρνε άλλο αυτοκίνητο.

Η ιδιοκτήτρια της βίλλας αυτής, μία κ. Ρόλς, δήλωσε ότι το ζευγάρι είχε κάνει πολλά ταξίδια στην Εύρώπη και πως, τελευταία, είχαν περάσει πολλές μέρες στις ίπποδρομίες του Άσκοτ.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ

“Ας σημειωθεί ότι στη βίλλα αυτή του Μπέντλοφ υπήρχε κ' ένα... ήμερολόγιο του αιδεσιμωτάτου, όπου τηρούσε λεπτομερή πρακτικά της νέας ζωής του. Τον έαυτό του τον ανέφερε στο τρίτο πρόσωπο, δηλαδή ως «κύριο Νταϊβίς». Περιέργως διχαμός της προσωπικότητος!

Μόλις έμαθε ότι ανακαλύφθηκε, ο θικαρίος τηλεφώνησε απ' την Έλβετία στην κ. Ρόλς να κάψει το ήμερολόγιό του, κ' έτσι ή αστυνομία δεν θρήκε παρά μία φωτογραφία του θικαρίου, με έπισημο ένδυμα και ψηλό καπέλο. Πίσω απ' τη φωτογραφία υπάρχει ή έξης διευκρίνιση: “Ο κ. Νταϊβίς πήγε στις ίπποδρομίες του Άσκοτ, ντυμένος όπως ταίριαζε στην περίπτωση, και κάθισε στο άριστοκρατικό περίπτερο».

Προφανώς ή κ. Ράυαλ, που είχε σχέσεις με τούς καλύτερους κοινωνικούς κύκλους, θα είχε προμηθευθεί ένα εισιτήριο διακεκριμένης θέσεως και για τον Ρωμαιο της...

“Όταν ανακαλύφθηκε ή όλη υπόθεση, το ζεύγος ήταν, όπως είπαμε, στην Έλβετία. Στο Μοντρέ διανυκτέρευσε ένα θράδυ στο ξενοδοχείο «Κοντινεντάλ».

“Θ' ΑΠΑΝΤΗΣΩ ΣΕ ΟΛΑΙ!»

“Όταν ανακαλύφθηκε ή όλη υπόθεση, το ζεύγος ήταν, όπως είπαμε, στην Έλβετία. Στο Μοντρέ διανυκτέρευσε ένα θράδυ στο ξενοδοχείο «Κοντινεντάλ».

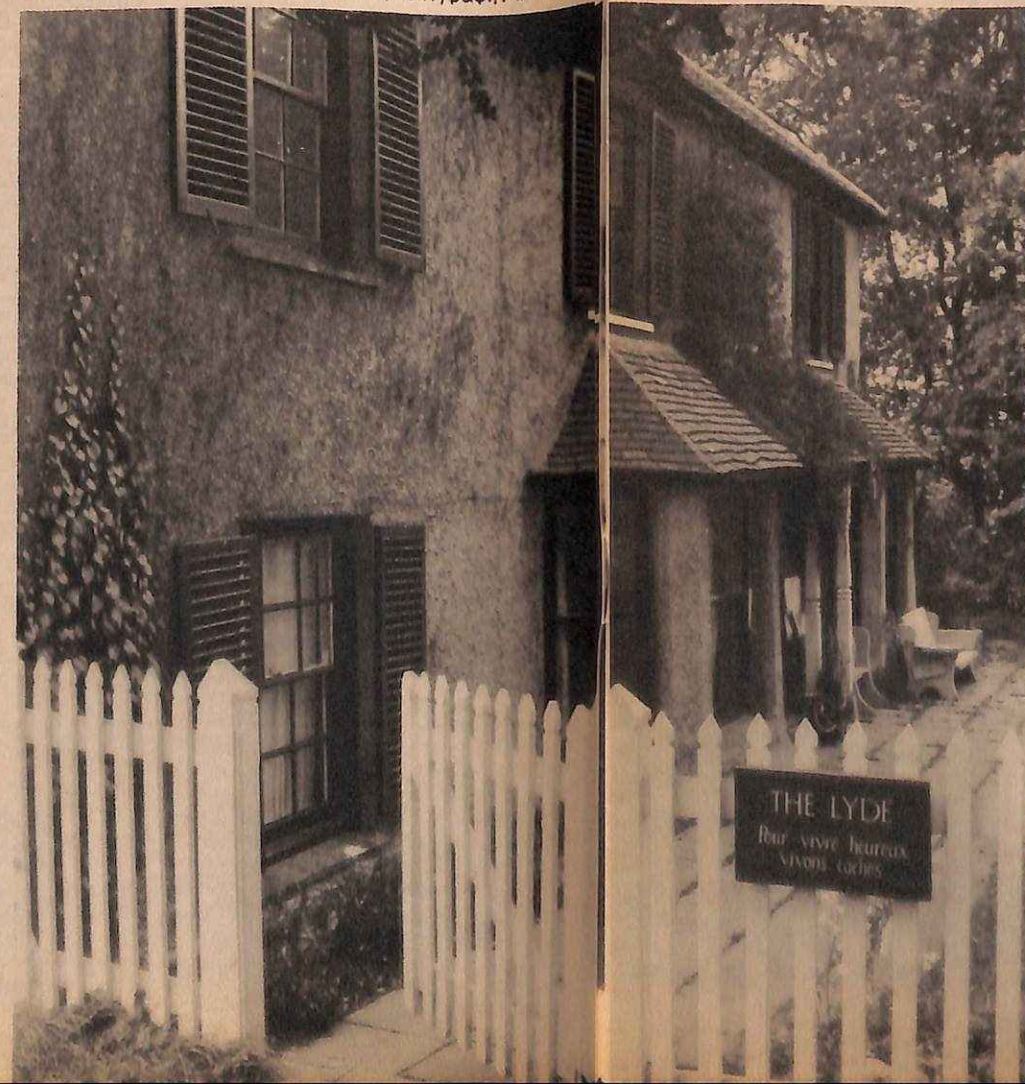
Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΓΟΥΕΝΤΥ ΡΑ-ΥΑΛ, κόρη της θαυόπλουτης χήρας που έφυγε με τον πάστορα, ισχυρίζεται ότι ή μητέρα της άγνοούσε τον «πνιγμό»

(Φωτ. D. E. I.)

Ο ΠΝΙΓΜΕΝΟΣ ΚΑΙ Η ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΗ. Ο πάστορ Φίλιπ Ρός και ή έρωμένη του, ή χήρα Κάθλιν Ράυαλ, που εγκατέλειψαν τὰ πάντα για να ζήσουν εύτυχισμένοι μακριά απ' τόν κόσμο

Η ΒΙΛΛΑ «ΛΑ-ΥΝΤ», όπου κατέφυγαν ο πάστορ με την έρωμένη του, υπό το ψευδώνυμο «Κος και Κος Νταϊβίς». Στην έξωπορτα υπάρχει ή έπιγραφή: «Γιά να ζήσουμε εύτυχισμένοι, ζούμε κρυμμένοι».

“Όταν έμαθαν πως είχαν ανακαλυφθεί —από μερικούς Άγγλους πελάτες του ξενοδοχείου, που είχαν δει τη φωτογραφία του σε μία αγγλική εφημερίδα —ο αιδεσιμωτάτος τηλεφώνησε, όπως είπαμε, στην κ. Ρόλς, κ' έκτός απ' την έντολή να κάψει το ήμερολόγιο, της είπε: —Μην ανησυχείτε. Θα γυρίσω με γρήγορα. Θ' απαντήσω σε όλα!

Στο χωριό του Γούντφορντ θα σιλεύει τώρα μεγάλη απογοήτευση για τη συμπεριφορά του παπιά. Ο αντικαταστάτης του αιδεσιμωτάτου Ρός, δήλωσε ότι τὰ χρήματα που συγκεντρώθηκαν για την αναμνηστική στήλη θα καταβληθούν στη νόμιμη σύζυγο του κ. Ρός...

ΤΟΝ ΣΥΓΧΩΡΟΥΝ...

Το παράξενο είναι πως ή γυναίκα του θικαρίου, ή κ. Άννη Ρός, δεν έχει θυμώσει καθόλου με τον άντρα της για τη συμπεριφορά του. Η κόρη της, ή κ. Σέιλα Μπράντμπουρν, 23 ετών, δήλωσε σχετικά τὰ έξης σε ανταποκριτή αγγλικής εφημερίδας: —Η μητέρα μου μ' εξουσιοδότησε να πώ ότι ο αιδεσιμωτάτος Ρός είναι σύζυγός της και πότερας μου, κι ότι τον θέλω με γυρίση κοντά μας! Αυτό που έκανε ο μπαμπάς ήταν μία παροδική τρέλλα. Τον συγχωρούμε, κ' ελπίζουμε να τον αγαλιάσουμε το γρηγορότερο...

“Ο άσώτος, λοιπόν, συγχωρήθηκε πριν ακόμα επιστρέψει! Κι ο δικηγόρος της κ. Ρός, ο κ. Έρικ Ντόντσον, δήλωσε ότι, σύμφωνα με τις έντολές της πελάτισσάς του, είναι αποφασισμένος να λύση το νομικό αδιέξοδο που δημιούργησε ή επανεμφάνιση του «πνιγμένου» πάστορος. Το αδιέξοδο αυτό δημιουργείται απ' το γεγονός ότι —όπως αναφέρθηκε — έχει θγή (τόν Μάιο του 1956) δικαστική απόφαση που τον κηρύσσει νεκρό... Επίσης, ή κ. Ρός είχε κληρονομήσει το κτήμα του άντρός της, που είναι άξίας 1.800 λιρών.

Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ κ. ΡΑ-ΥΑΛ

“Όσο για την κ. Ράυαλ, την έρωμένη του πάστορα, γύρισε άρον άρον στην Άγγλία. Η θαλερή χήρα έφτασε στις 18 Οκτωβρίου στο Ντότσερ, κι από κεί μεταφέρθηκε με νοσοκομειακό αυτοκίνητο σε μία πολυτελή κλινική του Λονδίνου. “Όπως μαθεύτηκε, ή κ. Ράυαλ παρουσιάζει διαταραχές του κυκλοφοριακού συστήματος και συγκεκριμένα της αιφαινιαίας άρτηρίας, και θα χρειαστεί μακροχρόνια θεραπεία. Φαίνεται πως οι διαταραχές αυτές όφείλονται στις συγκινήσεις των τελευταίων εβδομάδων, μετά την αποκάλυψη της απαγωγής της από τόν... σφοδρό πατέρα. Άλλοι όμως ισχυρίζονται πως ή άρρώστια της κ. Ράυαλ είναι φανταστική, κι

Ἡ Δικαιοσύνη τὸν θεωρεῖ ὑπόλογο, ἡ γυναίκα του ὅμως τὸν συγχώρησε

ἀποθλέπει στὸ νὰ τὴν ἀφήσουν ἡσυχῇ γιὰ κάμποσον καιρὸ οἱ γνωστοὶ τῆς καὶ οἱ φίλοι τῆς.

Μερικὲς ἀσπονδὲς φίλες τῆς, διαβάζοντας τὴν δῆλωσή τῆς ὅτι ὑποφέρει ἀπὸ τὰ νεφρὰ τῆς καὶ δὲν τῆς μένουν παρὰ δυὸ χρόνια ζωῆς, ὑπενθυμίζουν ὅτι τὴν ἴδια αὐτὴ δῆλωση τοῦς εἶχε κάνει ἡ κ. Ράυαλ καὶ πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια...

«ΔΕΝ Θ' ΑΓΑΠΗΣΩ ΑΛΛΟΝ!»

—Δὲν θ' ἀγαπήσω κανέναν ἄλλον ἄντρα, ἐκτὸς ἀπ' αὐτόν! δῆλωσε ἡ κ. Ράυαλ στοὺς δημοσιογράφους μόλις πάτησε τὸ πόδι τῆς στὸ ἀγγλικὸ ἔδαφος.

Δάκρυα κυλοῦσαν στὰ μάγουλα τῆς ξανθῆς πενηντάρας, πού ἱσχυρίστηκε συγχρόνως ὅτι δὲν ἤξερε πὺ θρισκόταν ὁ ἀγαπημένος τῆς τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ:

—Ἀκόμα καὶ ἓνα ἑκατομμύριο λίρες ἂν μοῦ δίνατε, εἶπε, δὲν θὰ μπορούσα νὰ σᾶς τὸ πῶ... Ἀλλά, ἂχ, πὼς θὰ ἤθελα νὰ ἦταν ἐδῶ... Αὐτόν θέλω καὶ τίποτ' ἄλλο! Τί νὰ τὰ κάνω τὰ χρήματα χωρὶς αὐτόν;

Ἡ κ. Ράυαλ ἀπεκάλυψε ἐπίσης πὼς ἤξερε τὸν θικάριο ἀπὸ παιδί: «Ἀλλά ἡ ζωὴ μᾶς χωρὶς καὶ δὲν τὸν ξαναβρήκα παρὰ μετὰ πολλὰ χρόνια, στὴν κηδεῖα τοῦ συζύγου μου. Ἀπὸ τότε, ἡ ἀγάπη μας δὲν ἔπαψε νὰ μεγαλώνει»...

Κ' ἡ κ. Ράυαλ ἐξακολούθησε:

—Ὅταν ἔμαθα μιά μέρα πὼς ὁ Φίλιπ εἶχε πνιγῇ καὶ τὰ ρούχα του εἶχαν θρεθῇ σὲ μιά πλάζ, κόντευα νὰ πεθάνω ἀπ' τὴ λύπη μου. Μὰ αὐτὴ ἡ λύπη δὲν θάσταζε πολὺ καὶ μεταμορφώθηκε σὲ τεράστια εὐτυχία ὅταν ἔμαθα, ἀπὸ ἓνα τηλεφώνημα τοῦ Φίλιπ, ὅτι ζοῦσε καὶ μοῦ ἔδωσε

ραντεβού σ' ἓνα σταθμὸ πὺ θρισκόταν κοντὰ στὸ σπίτι μου.

«Ἐτρεξα ἀμέσως νὰ τὸν συναντήσω. Πήραμε τὸ τραῖνο μαζί. Κρατοῦσα τὸν Φίλιπ μου σφιγμένο στὴν ἀγκυλιά μου καὶ μοῦ διηγήθηκε αὐτὸ πὺ εἶχε κάνει. Ἐγὼ δὲν εἶχα τὴν παραμικρὴ ἰδέα ὡς τότε. Τοῦ εἶπα πὼς δὲν θὰ μπορούσαμε ποτέ νάμαστε εὐτυχισμένοι ἂν δὲν ταχτοποιοῦσε τὰ πράγματα μὲ τὸν κανονικὸ τρόπο. Ἀλλὰ ἐκεῖνος ἀρνήθηκε.

«Ζήσαμε εὐτυχισμένοι. Ὁ Φίλιπ δὲν εἶχε πεντάρα, κ' ἐγὼ φρόντιζα γιὰ ὅλες τὶς ἀνάγκες του. Ὅταν μᾶς ἀνακάλυψαν στὴν Ἑλβετία, περάσαμε τὴν τελευταία μας νύχτα σφραγισμένοι μὲς στὸ αὐτοκίνητό μου, σ' ἓνα ἐξοχικὸ δρομάκι. Ὅλη τὴ νύχτα συζητούσαμε τὴν κατάσταση. Παρακάλεσα τὸν Φίλιπ νὰ γυρίσει στὴν Ἀγγλία μαζί μου γιὰ ν' ἀντιμετωπίσουμε μαζί τὶς συνέπειες τῆς πράξεώς μας, ἀλλὰ ἐκεῖνος ἀρνήθηκε...».

Η ΟΡΓΗ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ

Ἐν τῷ μεταξύ ἡ κόρη τῆς κ. Ράυαλ, μὴς Γουέντυ Ράυαλ, ἔρρηκε τὴν εὐκαιρία, ὅταν τὴν ἐπεσκέψθησαν οἱ δημοσιογράφοι, νὰ κατακεραυνώσῃ τὸν «νεκρὸ» πάστορα, ἀποδίδοντάς του τὶς ἀμαρτίες ὅλου τοῦ κόσμου.

«Εἶναι ἓνας δειλός, τοὺς φώναζε δακρυσμένη, ἀφοῦ δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ ὁμολογήσῃ ἀπ' τὴν πρώτη στιγμῇ τὴν σύζυγό του, ὅτι ἀγαπᾷ κάποιον ἄλλον καὶ θέλει νὰ ζήσει μαζί τῆς. Εἶναι ἀκόμη δειλός, συνέχισε ἡ Γουέντυ Ράυαλ, γιατί δὲν τόλμησε νὰ γυρίσῃ στὴν Ἀγγλία μαζί μὲ τὴν μητέρα μου καὶ τὴν ἀφῆσε ν' ἀντιμετωπίσῃ τὶς συνέπειες τῆς πρά-

ξεώς του καὶ τὶς φλυαρίες τοῦ κόσμου ὁλομόναχον». Ἡ μὴς Ράυαλ, περιγράφουν οἱ δημοσιογράφοι, κτύπησε μὲ δύναμη τὸ λεπτὸ τῆς χέρι σ' ἓνα κομψὸ καὶ εὐθραυστο τραπεζάκι καὶ πρόσθεσε σὲ ἔντονο ὄφος: «Κανείς λογικὸς ἄνθρωπος δὲν θὰ πιστέψῃ ποτέ τοὺς ἱσχυρισμούς του, ὅτι ἔμεινε στὴν Ἑλβετία γιὰ νὰ τὴν... προστατεύσῃ».

Φαίνεται ὅτι οἱ «ἐπιπολαιότητες» τῆς μητέρας Ράυαλ ἐκόστισαν πολὺ στὴν νεαρὴ τῆς κόρη. Δὲν ἄφησε καμμιά εὐκαιρία πὺ νὰ μὴν ἐξαπολύσῃ μύδρους —ἐκνευρισμένη στὸ ἔπακρο— κατὰ τοῦ φλογεροῦ πάστορος. Λέξεις καὶ φράσεις πὺ κατακεραυνώνων τὴν ὑπόστασή του ὡς ἄνδρὸς καὶ κληρικοῦ.

«Εἶναι ἡ μοναδικὴ αἰτία ὅλης μας τῆς δυστυχίας», ἐτόνισε στοὺς ἐιδικούς ἀπεσταλμένους τῶν γαλλικῶν ἐφημερίδων, πὺ τὴν ἐπεσκέψθησαν στὸ σπίτι μᾶς φιλικῆς οἰκογενείας, στὴν ὅποια κατέφυγε ἀπὸ τὴν ἡμέρα πὺ μαθεύτηκε ὅτι ὁ ἐρωτύλος πάστορ δὲν θρισκότανε στὸ θυμὸ τῆς θαλάσσης, ἀλλὰ στὰ ψηλά θουνα τῆς Ἑλβετίας, μαζί μὲ τὴν μητέρα τῆς.

Ἡ ἴδια ἐδήλωσε ὅτι δὲν πιστεύει ὅτι ὁ κ. Φίλιπ Ρὸς θὰ ἐπιστρέψῃ στὴν Ἀγγλία ἔάν δὲν τὸν ἐξαναγκάσουν. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ τὸν ἀνακαλύψουν τὸ γρηγορώτερο.

Ἡ μὴς Γουέντυ Ράυαλ ἀποδίδει τὴν ἀποκάλυψη τοῦ «ψιμοῦ εἰδυλλίου» τῆς μητέρας τῆς μὲ τὸν Ἀγγλο πάστορα στὴν ὑπερβολικὴ ἐμπιστοσύνη πὺ ὁ τελευταῖος εἶχε στὸν ἑαυτὸ του.

«Μετὰ ἀπὸ τὴν σκηνοθεσίαν τοῦ θανάτου του, λέγει ἡ μὴς Ράυαλ, ἐπίστευε ὅτι ποτέ δὲν θὰ ἀπεκαλύπτετο. Καὶ ἡ μητέρα μου

ἔκαμε τὸ λάθος νὰ τὸν πιστέψῃ. Εἶχε τυφλὴ ἐμπιστοσύνη στὶς ἱκανότητές του. Ἀντίθετα, ἡ προσωπικὴ μου ἀποψη ἦταν πάντοτε ὅτι κάποια μέρα ὅλα θὰ ἀπεκαλύπτοντο. Ποτέ μου δὲν τὸν συνεπάθησα. Καὶ τὸ ἤξερε».

Τώρα ἡ Γουέντυ ἐλπίζει ὅτι ἡ μητέρα τῆς, ὕστερα ἀπὸ 14 θυελλώδεις μῆνες, θὰ ἀναπαυθῇ, τουλάχιστον γιὰ μερικές ἑβδομάδες σὲ κάποια κλινικὴ. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἴδια, δὲν σκέπτεται νὰ συναντήσῃ τὴν μητέρα τῆς πολὺ γρήγορα.

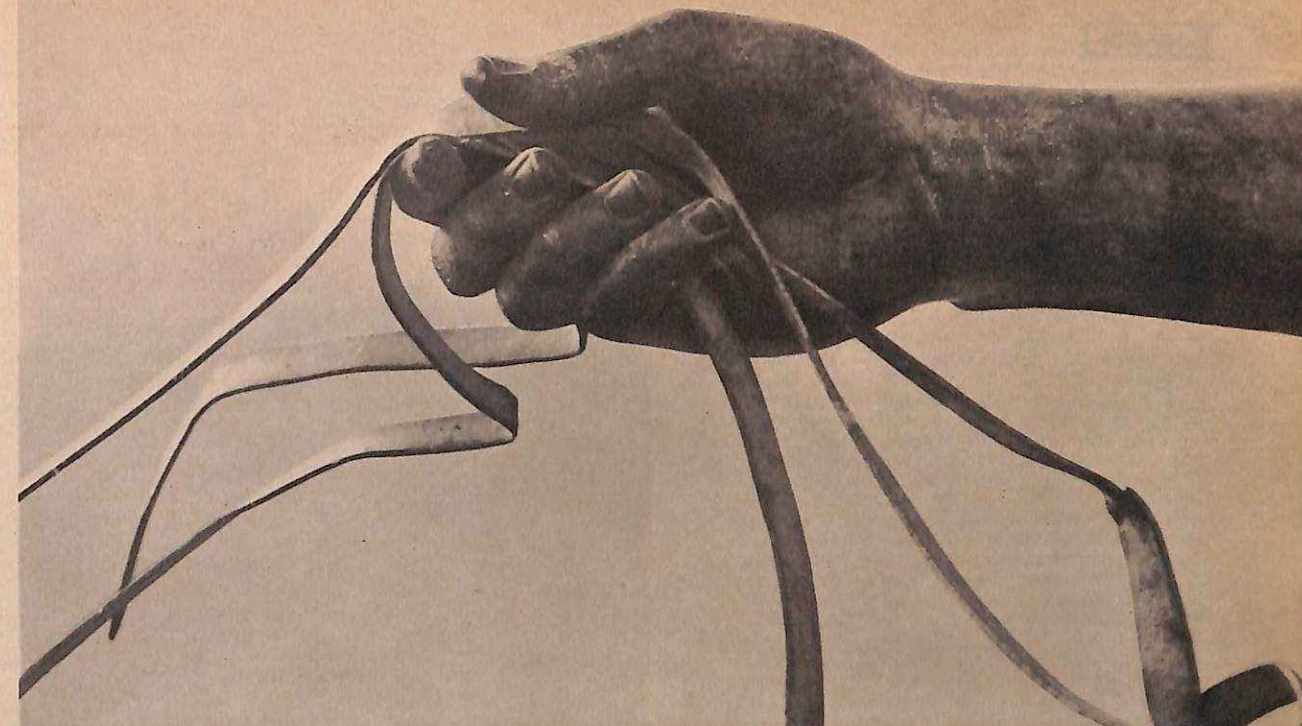
«Ἦταν ἡ πιὸ μαύρη περίοδος τῆς ζωῆς μου, δηλώνει ἡ ἴδια θουρκωμένη, καὶ τὰ νεῦρα μου δὲν θὰ μπορούσαν νὰ κρατήσουν περισσότερο ἂν αὐτὴ ἡ ἄθλια κατάσταση συνεχίζετο. Τώρα πὺ ἀπεκαλύφθησαν ὅλα, αἰσθάνομαι ξαλαφρωμένη. Γιὰ πολλοὺς μῆνες ἀπέφευγα μὲ διάφορες δικαιολογίες κάθε πρόσκληση γιὰ τάρτυ καὶ φιλικὲς συγκεντρώσεις. Ὁ κόσμος εἶναι ἀνηλέτης περίεργος καὶ δὲν θὰ μοῦ ἄρесе νὰ λέω ψέματα γιὰ νὰ καλύψω τὰ πράγματάς μου».

Τυλιγμένη σ' ἓνα πορφυρὸ πενιουάρ ἡ Γουέντυ Ράυαλ περνᾷ τὶς ἡμέρες τῆς ἀκούγοντας ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δίσκους σ' ἓνα «πῖπ» ἄπ. Μερικὲς φορές θγαίνει μὲ τὴ θείαν τῆς καὶ ὀδηγώντας τὸν αὐτοκίνητό τῆς ἐπισκέπτεται τὸν δικηγόρο τῆς οἰκογενείας Ράυαλ, πὺ ἔχει ἀναλάβει τὴν ὑπόθεσιν.

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΑΣΤΟΥ

Πάντως, ἀναμένεται τώρα στὸ Λονδίνο ἡ ἐπιστροφή καὶ τοῦ ἱδίου τοῦ ἀστού. Στὸ τηλεφώνημά του ἀπ' τὴν Ἑλβετία εἶχε πῇ ὅτι «θ' ἀπαντήσῃ σὲ ὅλα». Ἀλλὰ στὸ ἀναμεταξύ, οἱ ἀνακρίσεις ἔχουν ἀποκαλύψει σχεδὸν τὰ πάντα. Καὶ ἰδίως ἐξακριβώθηκε ἡ ἐνδιαφέρουσα ἱστορία τοῦ τρόπου ἐξαφάνισέως τοῦ αἰδεσιμωτάτου Ρὸς...

Τὸ πρωτὶ ἐκεῖνο τῆς 11ης Αὐγούστου 1955, ὁ θικάριος φόρεσε τὸ μαγιὸ του, ἔπρεσε στὴ θάλασσα καὶ σὲ λίγη ὥρα ὄγῃκε σ' ἓνα μοναχικὸ ἀκρωτάκι. Ἀπὸ κεῖ, πάντα μὲ τὸ μαγιὸ, περπάτησε κάπου 20 χιλιόμετρα μὲς ἀπὸ θάμνους καὶ λόχμεις, ὥσπου ἔφτασε σ' αὐτοκίνητο ἐνὸς μυστηριώδους φίλου του, πὺ τὸν περίμενε μὲ μιά πλήρη φορεσιά. Ἐταί, ὁ Ρὸς μπόρεσε νὰ ντυθῇ πρὶν συναντήσῃ τὴν κ. Ράυαλ. Τὰ ἄλλα ρούχα του πὺ εἶχαν μείνει στὴν πλάζ, ἀποτελοῦσαν τὴν ἀπόδειξη ὅτι ὁ πάστορ «πνιγνέ». Αὐτὴ ἡ ἱστορία ἀποτελεῖ τιμωρητέα ἀπάτη, σύμφωνα μὲ τοὺς ἀγγλικὸς νόμους, κ' εἶναι ἀμφίβολο ἂν τ' ἀγγλικά δικαστήρια θὰ συγχωρήσουν τὸν ἐρωτύλο πάστορα, ὅπως λέει ὅτι τὸν συγχώρησε ἡ γυναίκα του.

...ὅσων ἡ Κασλαρία δὲν ἔωαγε ὡλὲ ἰδὸ ἱερὸ ἱραγοῦδι ἰνς

ΔΕΛΦΟΙ

ΤΟΥ κ. ΗΛΙΑ BENEZH

Μὲ τὴν ἐκλεκτὴ συνεργασία τοῦ κ. Ἡλίου Βενέζη οἱ ΕΙΚΟΝΕΣ ἐγκαινιάζουν μίαν σειράν περιηγήσεων στοὺς ἑλληνικοὺς τόπους καὶ τ' ἀθάνατά τους μνημεῖα, μὲ ἀξιώσεις περισσότερες ἀπὸ τὴν ἀπλὴ περιγραφή καὶ τὴν συνοδευτικὴ ἀναδρομὴ στὴν ἱστορία καὶ τοὺς θρύλους. Οἱ διαλεγμένες φωτογραφίες πὺ θὰ συνθέτουν τὴν ζωντανὴν εἰκόνα τοῦ θέματος, θὰ πλαισιώνουν κάθε φορὰ ἓνα καθαρὰ λογοτεχνικὸ κείμενο, πρωτότυπο κι ἀνέκδοτο τῶν συγχρόνων πεζογράφων μας

—Εἶναι, βέβαια, ἐδῶ τὸ θέατρο τῶν Provincetown Players, ἔτσι δὲν εἶναι; ῥώτησα τὸ νέο μου φίλο.
—Βέβαια εἶναι αὐτό. Ἐδῶ ἦσαν οἱ σὺν φίλοι ἀπ' τὸ παραδίκιο λιμανάκι τοῦς τῆς Μασσαχουσέτης ὅπου πρῶτον οὐσαν τὸν θῆλο τους.
—Ὁ Γεώργιος Κράμ Κοὺν δὲν εἶναι πὺ ἴδωκε αὐτὸν τὸν Ὀμιλο;
—Βέβαια εἶναι ὁ Γεώργιος Κράμ Κοὺν. Ἐξήρτε τί ἀπόινει ὁ Γεώργιος Κράμ Κοὺν
ἔπειτα ἀπ' τὸ θέατρο τοῦ Provincetown; Ποῦ ἀναπύεται;
—Ὁχι, αὐτὸ δὲν τὸ ἤξερε ὁ νέος συγγραφέας ἀπ' τὸ Τέξας.
—Ἐξήρτε τί εἶναι Δελφοί; Ἐνασώφισα.
—Ὁχι, μὴτε αὐτὸ δὲν τὸ ἤξερε ἀκόμα, ἦταν πολὺ νέος, δὲν εἶχε περάσει νὰ τὸ μάθῃ.
Τότε ἐγὼ, ἐκεῖ, στὴν καθοδὴ τῆς Νέας Ὑόρκης, ἀφήσα τὸ φίλο μου καὶ ταξίδεψα στοὺς Δελφούς.

Ο... ΑΙΔΕΣΙΜΩΤΑΤΟΣ ΚΑΙ ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΤΟΝ «ΘΑΝΑΤΟ» ΤΟΥ ΉΤΑΝ ΚΟΣΜΙΚΟΣ. Η «ΧΗΡΑ» ΟΜΩΣ ΤΟΝ ΣΥΓΧΩΡΕΙ

Λίγο κάτω απ' τη βίγλα του Σικελιανού, είναι το κοιμητήρι των Δελφών. Λίγο χαμηλότερα είναι τα ερείπια του Ίερού, στο βάθος γράφονται οι κεραίδες του αρχαίου θεάτρου, οι Φαιδριάδες. "Ήσυχα που είναι εδώ, γαλήνη απάθανη, ιερή, σαν τη γαλήνη του ελαιώνα των Δελφών. Μέσ' στα μέτρα του χώρου, ταπεινό, θά 'ελεγεσ οικείο, λίγα κτιστήρια, λίγοι τάφοι, ένα τείχος πανάρχαιο που νά τ' στηρίξει — αυτό είναι το κοιμητήρι των Δελφών. Μιά κολώνα αρχαία, όρθια, φερόμενη απ' το Ναό του 'Απόλλωνος, είναι στημένη πάνω από έναν τάφο. Δεν διαβάζονται πιά τα χαραγμένα γράμματα. 'Εδώ ξη, κάτω απ' την κολώνα του Ίερού, εκείνος ο ποιητής, ο όνειροπόλος, ο αναχωρητής. 'Ο Γεώργιος Κράμ Κούκ. Τί γύρευε στους Δελφούς, ποιά φωνή τον καλούσε; 'Από το ψαράδικο λιμανάκι της Μασσαχουσέτης, απ' το Greenwich Village, κάτω απ' τις Φαιδριάδες! Σάν Ξεκίνησε απ' τη χώρα του, την πέρα απ' τον 'Ωκεανό, 'ελεγε πώς Ξεκίνησε γι' αυτό: Για νά δοή μιιά πατρίδα πνευματική. Και σάν έφτασε στους Δελφούς είδε πώς από κει και πέρα ο άνθρωπος δεν είχε νά γυρέψη τίποτα. 'Ετσι οι Δελφοί τον κράτησαν όριστικά. Τώρα, στη ρίζα του αρχαίου Τείχους, άκούει τις νύχτες την παράξενη θεωρία νά περνά πίσω απ' τις Φαιδριάδες, την ασίγαλη αωνιότητα της άρμονίας και της όμορφιάς, άκούει τη θύελλα, και τη σιωπή που έρχεται ύστερα απ' τη θύελλα, και λέγει πώς δοήκε τη χαμένη πατρίδα: «I hear the mountain stream pouring in beauty...».

Ποιά νά είναι, άραγε, αυτή ή μυστική έλξη των Δελφών, αυτή ή αδιάκοπη πρόσκληση του Ίερού και των θράχων του; Κάποτε ήταν ή πνευματική του δύναμη, ή ήθική του ακτινοβολία. 'Ομως το Μαντείο σώπασε, και το πνεύμα των 'Αμφικτυονιών έγινε στάχτη. Τί είναι αυτό, ώστόσο, που είτε 'Ελληνας είσαι είτε ξένος, αν γίνη και φτάσης μιιά φορά στους Δελφούς, θά σέ καλή νά Ξαναγυρίσης ή νά μείνης;

'Ανεβαίνω στην πιο ψηλή κεραίδα του θεάτρου των Δελφών. Καμιά ψηλή ζωντανή γύρω, έρημη απόλυτη, ή νύχτα έρχεται. Κάθουμαι κι άκούω τους άλλους ήχους της νύχτας, το παρελθόν, αυτό το πανάρχαιο των Δελφών και της 'Ελλάδας. Λίγο πιο κάτω, μόλις γράφονται μέσ' στο μυσικόταδο οι όγκοι — τα ερείπια του Ναού, των Θεσαινρών, οι κολώνες, οι πέτρες. 'Ολοένα ή αίσθηση γίνεται πιο καθαρή, απόλυτη: Τα ερείπια αυτά εδώ δεν είναι κόσμος νεκρός, όχι. Ξέρεις καλά πώς ο κόσμος αυτός τέλειωσε όριστικά — κι όμως μιιά αίσθηση αωνιότητας, δυνάμει παρούσης, ζωής άλλου είδους, σέ τυλίγει καθώς έρχεται απ' τα ερείπια. Είναι ύποβολή; Προσπαθώ νά θυμηθώ αντίστοιχες ώρες, όταν ή νύχτα έρχεται, σέ ερείπια άλλων τόπων, άλλων εποχών: Στην αρχαία Ρώμη, στις κατακόμβες της 'Απίας όδοϋ, στην Πομπηία, στις ερήμους της αφρικανικής ήπείρου, στις περιοχές των 'Ινδιάνων, του Νέου Μεξικού. Γιγάντια, πετρωμένα δάση, πεθαιμένα πριν από ένατομύρια χρόνια, ύψωνονται ασάλευτα εκεί, μέσ' στην ατέλειωτη έρημο. "Αν σκίσης με προσοχή πάνω στην πέτρα, ξεχωρίζεις καθαρά τά ίχνη, τεράστια προϊστορικά θεριά, τέρατα με απάθανα μέλη, απάθανα σχήματα, τους σκελετούς τους κολλημένους στην πέτρα, απολιθωμένους. Μέσα σέ σπηλιές, όπου το φώς γίνεται ύλη μυστηριακή, πάνω στα τοιχώματα, σχέδια, άδέξια χαραγμένα στην πέτρα, ιστορούνε την δρα του ανθρώπου που έζησε εκεί, που φοβήθηκε, που έρωτεύτηκε, που πέθανε. Νά, λοιπόν, αυτό: 'Ο άνθρωπος που φοβήθηκε και που πέθανε — αυτό είναι ό,τι σου μένει πιο δυνατό, το τελικό αίσθημα, από ένα ρωμαϊκό ερείπιο, από το Φόρουμ, από την Πομπηία, από τα Ίερά των 'Ινδιάνων, από μιιά προϊστορική σπηλιά.

'Εκεί με τους Δελφούς!

Οί Φαιδριάδες έποπτεύουν στο μυθικό φαράγγι του Πλειστού. 'Η ανστηρή έρημη των θράχων κατεβαίνει νά ένωθι με τη γαλήνη του Θείου ελαιώνα που πορεύεται προς τη θάλασσα. Σ' αυτόν τον ελαιώνα θά μπορούσε νά διδάξει ο Χριστός. Το φώς, καθώς κατεβαίνει από ψηλά, χτυπά στους θράχους, στα φύλλα, στο δάσος των ελαιών. Δεν τελειώνει εκεί, στους θράχους και στα φύλλα, την ιστορία του. Γίνεται ύλη νέα, ποτίζει τη γή, της δίνει κάτι σαν δόνηση, ό,τι είναι ή ψυχή. Το φώς και το χώμα στο χώρο των Δελφών κάνουν ένότητα μιιά, νέα, το συγκεκριμένο γίνεται ακαθόριστο, το παρόν γίνεται διάρκεια, — όλα σά νά ζουν σ' ένα χώρο μύθου.

ΟΛΟΓΥΡΑ ΤΟ ΑΓΡΙΟ ΔΕΟΣ ΤΩΝ ΒΡΑΧΩΝ ΤΟΥ ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ, ΜΠΡΟΣ Ο ΚΑΤΑΠΡΑΣΙΝΟΣ ΕΛΑΙΩΝΑΣ ΤΗΣ ΑΜΦΙΣΣΗΣ ΚΑΙ, ΣΤΟ ΒΑΘΟΣ, Ο ΓΑΛΑΖΙΟΣ ΚΟΛΠΟΣ ΤΗΣ ΙΤΕΑΣ ΚΑΙ Ο ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΟΣ. ΑΥΤΟ ΤΟ ΠΑΝΟΡΑΜΑ ΑΝΟΙΓΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΚΩΜΟΠΟΛΗ

Ένας άνθρωπος που σιάνηκε άμείρα μόνος κ' έρημος έδωσε σάηι σλήν 'Ελ

Είναι, λοιπόν, παράξενο ότι αυτό το τοπίο έξέδρανε και συντήρησε τον ωραιότερο μύθο της Ελλάδας; Ο Απόλλων, Θεός του φωτός, γίνεται δελφίνι. Πέφτει μπροστά στα καράβια της Κνωσσού και τα φέρνει ως το επίνειο των Δελφών. Από κει, παίρνει τους Κορινθίους ναυτες και, μέσα απ' το φαράγγι, τους ανεβάσει ως τη ρίζα των Φαιδριάδων. Κι από τότε αρχίζει να βασιλεύει εκεί, στο χώρο του Μαντείου, το πνεύμα το δικό του, το πνεύμα της έμπνευσης και του φωτός. Απ' όλα τα μέρη της Ελλάδας και της Ανατολής, αιώνας διάκαιρους, φτάνουν οι θεωρίες: Ίκέτες με πλούσια άφιερώματα, γυρεύοντας την προφητεία του Μαντείου, τη γνώμη του, ουσιαστικά το τί το Μαντείο θέλει να κάμουν οι Έλληνες και ο κόσμος. Έτσι το Μαντείο θά άποφασίσει το τί θά πράξουν σε κρίσιμες ώρες τους οι νησιώτες του Αιγαίου, ή Σπάρτη και ή Κόρινθος, οι Ίωνες και οι Αθηναίοι, οι βασιλιάδες των Μακεδόνων και οι βασιλιάδες της Λυδίας. Το Μαντείο θά δώσει το μύθο στον τραγικό λόγο, θά δώσει πόλεμο ή θά επβάλει την ειρήνη. Και με την άκτινοβολία που εκπέμπει θά μείνει

(Φωτ. Π. ΜΥΛΩΦ και Σ. ΜΕΛΕΤΖΗ)

Ο ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ: Ο ΘΕΟΣ ΤΟΥ ΚΑΛΛΟΥΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΡΜΟΝΙΑΣ ΕΚΡΙΝΕ ΑΠΟ ΕΔΩ ΤΟΥΣ ΑΙΩΝΙΟΥΣ ΠΑΡΑΛΟΓΙΣΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

για αιώνας ή δόξα και ή περηφάνεια του αρχαίου ελληνικού κόσμου. Στο θέατρο των Δελφών, κάτω απ' τις Φαιδριάδες, θά ήμνηται ή νίκη του Θεού του φωτός έναντιόν του Δράκοντα και άργότερα θά διδάσκονται οι τραγωδίες και οι κομωιδίες. Και στο Στάδιο οι έφηβοι θά διεκδικούν τη νίκη σε άγώνες όπου ή όμορφιά του κορμού θά είναι άξεχώριστη απ' τη δύναμή του.

Όπου ήσαν οι βάρβαροι. Τότε ο Φοίβος έχασε την καλύβα του και σώπασε το λάλον ύδωρ. Οι άνθρωποι έπαψαν να πιστεύουν στο Μαντείο. Γιατί ή πίστη σε ό,τι δεν είναι του χεριού μας θέλει φαντασία και οι βάρβαροι δεν έχουν φαντασία. Απάνω στο Ίερό και στους Θεσφυραίους και το Θέατρο έπεσε χώμα και σιωπή. Και τάβαψε όλα.

Πάνω στη θαμμένη εύκλεια ήσαν άργότερα βοσκοί και χτίσαν ένα χωριό. Πέρασαν αιώνας, και το χωριό με τη σειρά του εξαφανίστηκε κι αυτό. Το σκέπασαν τα χώματα που τα κατέβαζαν τα νερά απ' τις Φαιδριάδες. Και πέρασαν πάλι χρόνοι πολλοί, αιώνας. Γιατί μονάχα με αιώνας μετριέται ή ιστορία των Δελφών.

Όταν μιά νύχτα, —ό,τι είχε ελευθερωθή ή Ελλάδα απ' τους Τούρκους— ένας άνθρωπος που ξαγρυπνούσε μόνος και μελετούσε το τί ήταν χόος του σ' αυτόν τον τόπο, άρχισε να στοχάζεται πάνω στο θανάσιο θρύλο των Δελφών. Τήρηξε αυτός ο θρύλος; Τήρησαν Δελφοί; Και τί ν' άπόιναν;

Ήταν ο κνρ-Γιάννης Καποδίστριας, κυβερνήτης της Ελλάδας.

Σπάνια ένας άνθρωπος στάθηκε τόσο μόνος, τόσο έρημος, όσο ο Ιωάννης Καποδίστριας. Σάν ήθε να κυβερνήσει, γύρω του όλα ήταν αίμα, λαδομένα κομμάτια, έρεϊπία και λάθη. Απ' αυτά τα ήλικά και απ' τη γλώσσα της Έλευθερίας που έκαίγε τον τόπο έφερε να στηθή ένα σύγχρονο κράτος. Έφερε να γίνη ο Νόμος, και στο νόμο να σκίη το κεφάλι του ο πολίτης. Γύρω στον Καποδίστρια έβραζε το καζάνι, έτοιμαζόταν το βόλι που θά τον χτυπούσε. Όμως αυτός, εκείνη τη νύχτα, έχοντας άλλα να στοχαστή, άρχισε να μελετά ή τους χαμένους Δελφούς. Τον τράβηξε

άδα λδ άδάναλο παραμύδι

ή σκέψη, όλα τ' άλλα, τα με το αίμα, φύγαγε, κ' έμεινε μοναχά ή έγνοια των Δελφών. Ο έρημίτης του Αναπλιού και της Αγινας έβλεπε σωστά: Η Ελλάδα για να ξαναγεννηθή έπρεπε να άρχισή να θιμάται. Τα παραμύθια της, το παρελθόν της. Και πρώτο μέσα σ' όλα τα Παραμύθια του Έλληνισμού ήταν, βέβαια, το Παραμύθι των Δελφών.

Έτσι πρόσταξε κι άρχισαν οι πρώτες άνασκαφές, για να βρεθή κείνος ο αρχαίος κόσμος της λάμψης. Τις άνασκαφές τις συνέχισε ο Laurent στα 1838. Τότερα ήσαν ο Muller και ο Curtius. Κ' ύστερα ήσαν οι Γάλλοι. Σιγά-σιγά, μπρός στα εξαφανισμένα ματια των Έλλήνων και του κόσμου προδελναν απ' το βάθος της σιωπής τα θανάσια των Δελφών. Το Ίερό, οι Θεσφυραί, και ή Ίερά Όδος και ο Ήνιοχος. Κ' ένα πρωινό του 1939, λίγο πριν άρχισή το δράμα του κόσμου, ένας νέος Γάλλος άρχαιολόγος, ο φίλος μου Pierre Amandry, καθηγητής τώρα του πανεπιστημίου του Στρασβούργου, κάνοντας την άνασκαφή της Ίερας όδοϋ, έφερε στο φώς τον τελευταίο κομμάτιο θησαυρό: Τα άναθήματα που είχαν στο Μαντείο στείλει απ' την Ιωνία, απ' την Έφεσο, απ' τις Φώκες, δώρα πλούσια, οι Έλληνες της Μικράς Ασίας, τα πρώτα χρόνια του 6ου αιώνα π.Χ. Ήταν μικρά άγάλματα, γοργόνες, θηριοδαμαστές, πολεμιστές, κομμήματα δουλεμένα πάνω σε πολύτιμη ήλη σε χρυσό και σε έλεφαντόδοντο, με την τέχνη που οι Έλληνες της Μικράς Ασίας είχαν μάθει απ' τους Ανατολίτες για να την κάνουν έπειτα δική τους μεγάλη τέχνη.

Η Έλληνική Μικρασία, ή χαμένη και οι Δελφοί!

Θά σας πω τώρα έδώ μιá ιστορία, απ' αυτές που θ' άρεζαν στον Γκομπινώ. Οι Δελφοί δεν είναι ο χώρος της Μοίρας, του πεπρωμένου; Ακούστε, λοιπόν, πώς λειτουργεί ή μοίρα ίσαμε τις μέρες μας στους Δελφούς.

Πάνω απ' το χωριό των Δελφών είναι ο πύργος της Εύας και του Άγγελου Σικελιανού. Μονάχος εκεί, έρημος, άφέντης του χώρου, τίποτα γύρω του. Εκεί οι Σικελιανοί είχαν περάσει την ώρα της δελφικής τους χίμαιρας: όταν καλούσαν απ' τα πέρατα του κόσμου το πνεύμα νάση να ξαναπαράξη στους Δελφούς, στις Δελφικές τους γιορτές. Πλάι στις άναστημένες Ίκετιδες και τον Προμηθέα Δεσμώτη. Η χίμαιρα χάθηκε, οι άνθρωποι πέθαναν, ο πύργος σήμαζε. Στα έρεϊπία του πήγαν και βρήκαν καταφύγη μιá φαμίλια νησιώτες απ' τα Δωδεκάνησα. Πριν να λευτερωθούν τα νησιά, τριγύριζαν κνηνημένοι στο Έλληνικό Άρχιπέλαγο. Κατασταλάξαν στους Δελφούς, στη βίγλα του Σικελιανού. Ήταν μιá γριά μάνα, ή κόρη της με τον άντρα της, τον τσαγκάρι, και δυό άγοράκια. Έξω απ' την πόρτα της βίγλας ήταν ένας γνήπιος Δίας, ύπερφυσικός, ινιμειώδης, καμωμένος απ' τον Τόμπο για τις Δελφικές έορτές.

Λοιπόν, ένα πρωινό, έγινε τοϋτο: Τα δυό άγόρια των νησιωτών της Δωδεκανήσου κάθονταν στο χώμα της αυλής και παίζαν. Τα έβλεπε, πλάι ο Δίας, τα έβλεπε, άητοφωλιά τεράστια στην ταράτσα του Πύργου, ή πολειόστρα που είχε μείνει εκεί απ' τον καιρό των Γερμανών, απ' τον καιρό της άνταρσίας.

Όταν, άξαφνα, κρότος τρομερός ακούστηκε. Σείστηκε το θείο τοπίο, αντίβούσαν οι Φαιδριάδες, πήραν τον κρότο ψηλά, το μήνυμα, τα φαράγγια του Παρνασσού, ο έλαιώνας. Τρέξαν οι χωριάτες των Δελφών κατατρομαγμένοι, έτρεξε ο τσαγκάρις απ' τα Δωδεκάνησα.

Και κει που τρέξαν είδαν: Στην αυλή του Πύργου, πλάι στο Δία. Καπνός δεν ήταν πιά, οι Φαιδριάδες πιά δεν αντίβούζαν. Μόνο εκεί στο χώμα, εκεί που παίζαν τα δυό παιδιά, κειτόταν ό,τι είχε μείνει απ' τα κομμάτια τους. Η νάρκη, που είχε μείνει ξεχασμένη εκεί, δεν τα είχε κώσει άς πούμε στα δυό. Τα είχε κάμει κομμάτια —πόδια, κεφάλια, χέρια, σπλάνα.

Άρχισαν, τότε, πάνω απ' τα κομμάτια, να δολύζουν οι γυναίκες των Δελφών, ή μάνα της Δωδεκανήσου. Δεν τολμούσε καμιά τους να άγγίσει τα κομμάτια —μήτε ή μάνα. Μόνο έσκουζε. Όπου άλλος, άσπρος σαν το πανί, ο πατέρας, ο φτωχός ο τσαγκάρις, είτε να του φέρουν κάτω: Τσυνάβλι, λινάτσα, ό,τι νάναι. Του φέραν λινάτσα, έ-

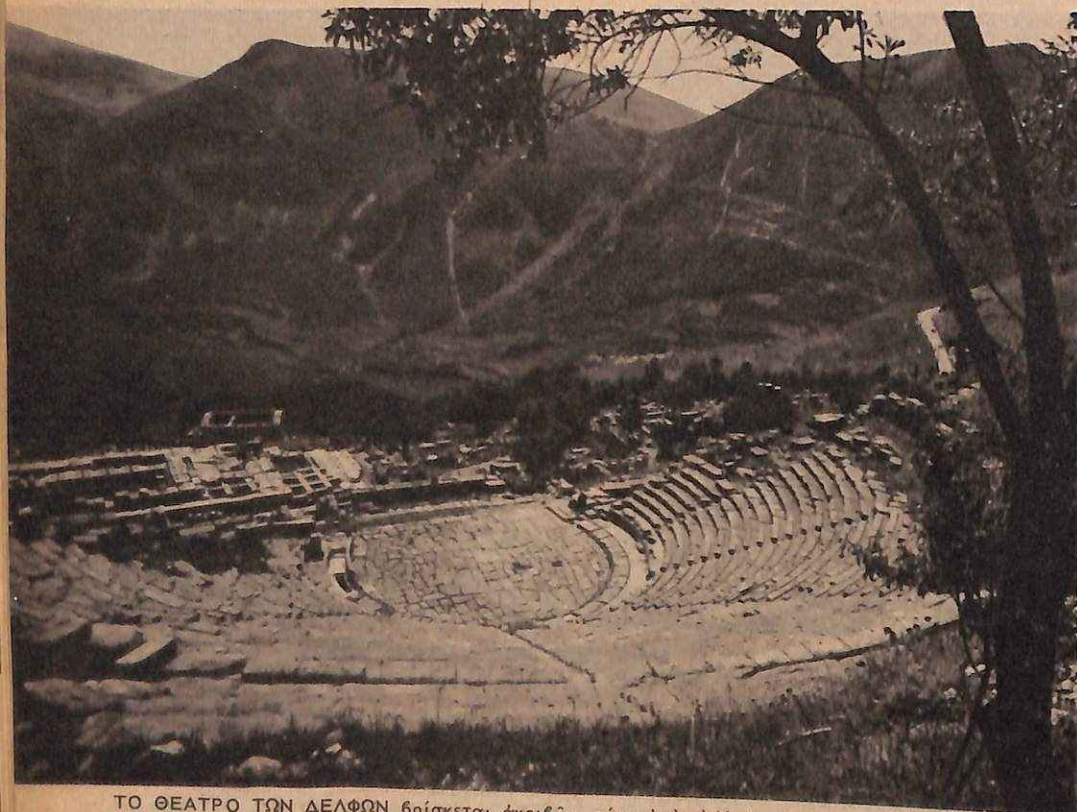

Ο ΗΝΙΟΧΟΣ ΤΩΝ ΔΕΛΦΩΝ. Άφού το φιλοξενήσαμε μεταπολεμικά επί κάμποσα χρόνια στο Άρχαιολογικό Μουσείο Άθηνών, το περίφημο χάλκινο άγαλμα, γύρισε επί τέλους στη μόνιμη θέση του

ΤΟ ΑΝΕΤΟ ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ, που ή λιτή γραμμή του έναρμονίζεται με το περιβάλλον, δείχνει την κατεύθυνση που πρέπει ν' ακολουθήσει ή άξιοποίηση των άρχαιολογικών μας χώρων

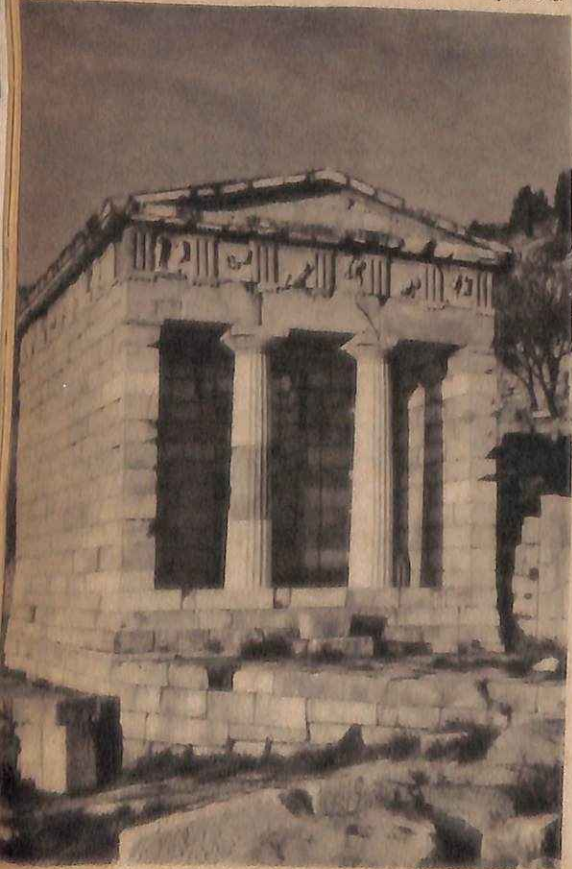

Εἰς Παιδριάδες αἰῶνι καὶ σήμερ ἡ ζωὴ παρὰ ξένα παιχνίδια...

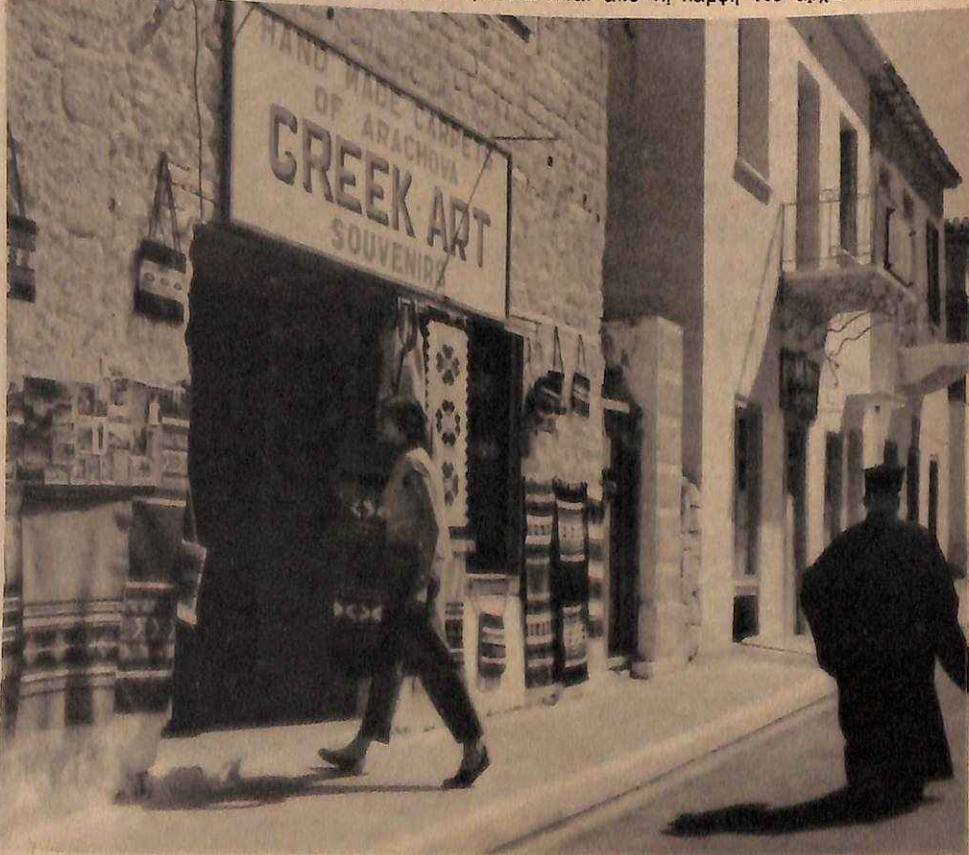

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΩΝ ΔΕΛΦΩΝ βρίσκεται ἀκριβῶς πάνω ἀπὸ τὸ Ναὸ τοῦ Ἀπόλλωνος. Κάποτε, ἀπὸ τὴ θυμέλῃ του ἀντήχησε ὡς τίς ὑπερκείμενες Παιδριάδες τὸ τοῦ Αἰσχύλου: «Ἴτε παῖδες Ἑλλήνων...»

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ. Λιτὸ δωρικό κτίσμα, εὐχαριστήριο γιὰ τὴ Νίκη τοῦ Μαραθῶνα.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΑΪΚΗ ΤΕΧΝΗ δρῖσκει τὴν εὐκαιρία καὶ αὐτὴ νὰ κἀν γνωστὴ τὴν ἀξιόλογη ὑπαρξὴ τῆς στοὺς πολυαριθμοὺς ξένους τουρίστες ποὺ προσελκύονται ἀπὸ τὴ λάμψη τοῦ ἀρχαίου θαύματος.

σκυψε, τὴν ἄπλωσε. Πάλι ἔσκυψε, δίστασε στὴν ἀρχή, σὰ νὰ ἦταν φωτιά, τι ἦταν ν' ἀγγίσει. Τέλος ἄπλωσε τὸ χέρι. Ἀργά, τρέμοντας, ἄρχισε νὰ μαθεῖν τὰ κομμάτια. Τὰ ἔβαλε μέσ' στὴ λινάτσα, ἔμεινε στὴ γῆ μόνο τὸ αἷμα. Ὀλόθυε πάνω ἀπ' τὴν ἄγρια πράξη ὁ Χορὸς τῶν Δελφῶν, μοιρολογούσε. Ἄκουαν οἱ Παιδριάδες, ἄκουε ὁ ἄσπρος Δίας.

—Ποῦ νὰ τὰ πάω τώρα; ρώτησε ὁ ἄμειρος, ὁ πατέρας.

Ποῦ ἔπρεπε νὰ τὰ ξενυχτήσῃ τὰ δυὸ ἀγοράκια, ποῦ νὰ τ' ἀποθέσουν ἔτσι ποῦ ἦταν; Σημειώσανε ὅλοι, ὁ Χορὸς, πῶς δὲν γινόταν νὰ τὰ δάλουν μέσ' στὸ σπῆτι. Πῶς νὰ νεκρολογούνε, πῶς νὰ νεκροτολίσουνε κομμάτια κρέας; Γι' αὐτὸ ὁ πατέρας τοὺς τὰ κοβάλλεσε μὲ τὴ λινάτσα στὸ μικρὸ κοιμητήρι, πλάι στὸ Μαντεῖο. Ἐκεῖ ποῦ εἶναι ὁ Τζῶρος Κράμ Κοῦκ. Ἐπειδὴ ἦταν φόβος, κομμάτια κρέας καταπῶς ἦταν, νὰ τὰ μυριστοῦνε τὰ τσομπανόσκυλα καὶ νὰ τὰ φάνε, ὁ φύλακας τὰ φρουρούσε ἰδιαίτερος. Ἐμείνε νὰ τὰ φυλάξῃ. Ἐνῶ οἱ γυναῖκες τὰ μοιρολογούσανε στὸ σπῆτι. Σὰν ξημέρωσε ἀνοιξαν λάκκο καὶ τὰ θάψαν. Τὴν ἴδια μέρα οἱ δυστυχισμένοι οἱ γονιοὶ πῆραν τὸ στρώμα τοὺς, τὸ ἔχει τοὺς, καὶ μετακόμισαν σ' ἄλλο καλύβι, στοὺς Δελφούς, γιὰ τὴ μάνα ἦταν στὸ σύνορο νὰ τρελλαθῇ.

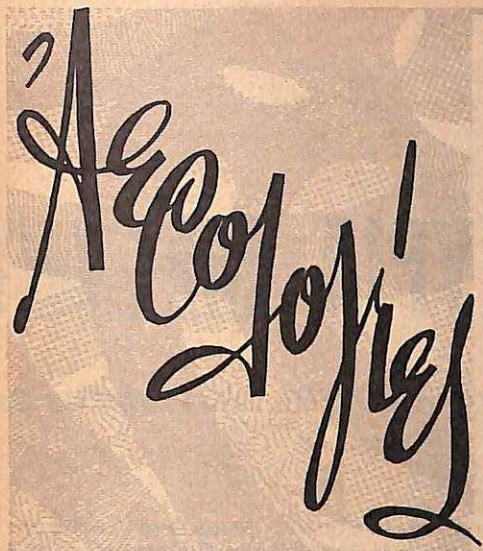
Ὅπου τὴν ἄλλη μέρα, βούϊξε ὅλο τὸ χωριό:

—Ὁ Πύργος στοίχιωσε καὶ τὰ δυὸ παῖδιά τριγυρνᾶνε τὴ νύχτα στὴν αὐλή!

Αὐτὸ μαθαίνοντας ὁ πατέρας, ὁ φτωχοτοσαγκάρος ἀπ' τὰ Δωδεκάνησα, περίμενε νάρθη ἡ νύχτα. Καὶ σὰν ἦρθε ἡ νύχτα, δεύτερη νύχτα, τράβηξε ψηλά κατὰ τὸ ρημαγμένον πύργο, στὸ μέρος ποῦ τὰ παῖδιά του γίνανε κομμάτια. Κ' ἐκεῖ ἔμεινε ἕα, γριπνός ὅλη τὴ νύχτα μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ δῇ τὰ παῖδιά του νὰ γυαίνουν μέσα ἀπ' τὸ σκοτάδι. Κ' ἐπειδὴ ἡ ἐλπίδα εἶναι πάντα ἐλπίδα, ἐπῆγε καὶ τὴν ἄλλη νύχτα. Καὶ τὴν ἄλλη.

Καὶ ὁ ἄσπρος, γήινος, ἐγκαταλειμμένος Δίας τοῦ Τόμπρου, μόνος αὐτὸς τοῦ παραστεκόταν.

ΗΛΙΑΣ ΒΕΝΕΖΗΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Μ. GALLAGHAN

Μόλις γύρισαν στὸ σπῆτι τοὺς ἀπ' τὸ πάρτυ, ὁ διαφημιστὴς Τζέφ Χιλτον κοίταξε ἑξέταστικὰ τὴ Ματθίλδη, τὴ νεαρὴ γυναῖκα του, ποὺ στεκόταν μπροστὰ του, ἀκτινοβολώντας ἀκόμη. Τοῦ φάνηκε πῶς ἐκεῖνο ποῦ τὴν ἔκανε ἔτσι νὰ λάμπῃ ἦταν ἡ ἀνάμνηση ἀπὸ τὴν ἀτέλειωτη ψιθυριστὴ συνεντεύξη μὲ τοὺς νεαροὺς ποὺ ἀδμονοῦσαν νὰ τῆς ἀγγίξουν τὸ χέρι ἢ τὸ μπράτσο. Χαμογέλασε ὀνειροπολώντας ἀκόμη, καθὼς τὰ μεγάλα, ὀλόμαντρα μάτια τῆς ἔχανε γλιτάνει ὅλο τρυφερότητα.

—Δὲν σοὺ ἄρεσε, Τζέφ, τὸ πάρτυ;

—Ἀηδία, τῆς εἶπε ἐκδικητικὰ. Τοὺς μπούχτισα πιά. Κανείς τοὺς δὲν ἔχει νὰ πῇ κατὶ κατσούργιο ἢ κατὶ ξυμπίστο. Μπαγιατέψαν θαρρώ.

Ἡ Ματθίλδη δοκίμασε νὰ κρύψῃ τὸ χαμόγελό της, ἀλλὰ τὸ μελαγχρονὸ, φλογερὸ πρόσωπό της, ἔλαμπε ἀκόμη καθὼς στεκόταν μπρὸς του, μὲ τὰ χέρια διπλωμένα στὸ στήθος της. Παρ' ὅλο ποὺ ὁ Τζέφ συνέχισε νὰ μιλάει σ' ἕνα τόνο καλὸνόμιος περιφρόνησης, ἡ τιμία φυσιογνωμία ἄρχισε νὰ δείχνῃ τέττα καταθλιπτικὴ μοναξιά ποὺ ξάφνου ἐκείνη ἔνιωθε ἔνοχη. Λαχταρούσε νὰ τοῦ χαρίσῃ ὅλη τὴν τρυφερότητα, ὅλη τὴν εὐδαιμονία ποὺ ἦταν τόσο μαγευτικὸ νὰ κρύψῃ μέσα της ἀπ' τὴν ὥρα τοῦ πάρτυ.

—Πέρασα θαυμάσια, ὑπέροχα, τοῦ εἶπε. Μὴ νομίζεις, ὀληνώρα σὲ πρόσεχα. Ξέρω μὲ ποιὸν μιλοῦσε. Ἐσὺ δὲν με κοιτάζεις διόλου, Τζέφ;

—Ἐτρέξε κοντά του καὶ ρίχτηκε πάνω στὰ γόνατά του. Ἄρχισε νὰ τὸν φιλεῖ καὶ νὰ τριβῇ τὸ χέρι της στὰ μαλλιά του. Γελοῖσε σὰ μικρὸ κοριτσάκι.

—Νομίζεις πῶς ἔκανα φλέρτ; Λές πῶς παραγέλασα κι ὅλο κοινεντούλες; Ἐ; Δὲ σ' ἄρσει νὰ με δρῖσκουν οἱ ἄλλοι ὁμορφῇ;

—Ἀλλὰ ὁ Τζέφ, ποῦ πέρασε τέττα πλήξη, ἔνιωθε πῶς ἐκείνη ζητοῦσε μονάχα νὰ τὸν παρηγορήσῃ, νὰ τοῦ φτιάξῃ τὸ κέφι. Τῆς πέταξε ἑρεθισμένους:

—Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ νομίζεις ὅτι με παραμέλησες. Μὴ σὲ πειράζει. Τί λόγος, ν' ἀνησυχῶν γιὰ μένα αὐτοὶ ποὺ σέρνονται οὐρὰ ἀπὸ πίσω σου. Εἶσαι ἐλευθερῇ.

—Τζέφ, τοῦ εἶπε μαλακά. Δὲν θέλω νὰ εἶμαι ἐλευθερῇ. Νά, τώρα δὲν εἶμαι ἐλευθερῇ.

—Καί, βέβαια, εἶσαι. Ἀν δὲν ἦσουν, ἐσὺ πρώτη θὰ γκρίνιαζες.

—Ἀρχάλασέ με, Τζέφ.

—Τί ἔχεις πάλι; Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ με καλοσιάνεις ἢ νὰ νομίζεις ὅτι φταίς, ἐπειδὴ πέρασε ἡμέρα. Ὅσοδήποτε, εἶμαι εἰμωστε πὸ πάνω ἀπ' αὐτά.

—Δὲ γυρεύω νὰ σὲ καλοσιάνω, τοῦ εἶπε ἀποχαμένη κ' ἡ θωρία τῆς ἄρχισε ν' ἀποτυπώνῃ ἐκείνη τὴν παρὰξενὴ δυσφορία ποὺ ἔνιωθε νὰ μεγαλώνῃ μέσα της τοὺς τρεῖς τελευταίους μῆνες. Κατοῦφτιασε σὰν παιδάκι κ' ἔνιωθε τότε τὴ ντροπὴ τοῦ ἀνθρώπου ποὺ τὸ αἰδῶο του

δῶρο ἀπορρίφθηκε δάνανσα. Τραβήχτηκε ἀδέξια ἀπὸ κοντὰ του καὶ ἔαψε, κουλουριάστηκε στὸ ντιβάνι. Τὰ μάτια τῆς σκληρύνανε καθὼς τὸν κοιτοῦσαν.

Κάθισε κοντὰ της. Κάτω ἀπὸτομα, ὥστόσο καλοδιάθετα, δοκίμασε νὰ τὴν τραβήξῃ ἀπάνω του. Τὴν τῦλιξε μὲ τὸ μπράτσο του κ' ἐκείνη τὸν ἔσπρωξε. Νευρίασε τότε καὶ ἀγκαλιάζοντάς τὴν θέλησε ὀπωδότητε νὰ τὴν φιλήσῃ.

—Φτάνει, Τζέφ, φτάνει! Ξεφώνησε. Τρελλάθηκες; Ἀπλάθῃ, δὲν ἔχει σημασία γιὰ σένα πῶς ἐδῶ καὶ λίγα λεπτά δὲν ἤθελες οὔτε νὰ με βλέπεις; Τί νομίζεις πῶς εἶμαι;

Καθὼς τραβήχτηκε ἀπὸτομα, ἦταν, κατὰ βάθος, σὰ νὰ τὸν ἰκέτευε νὰ καταλάβῃ πῶς πάσχιζε νὰ περισώσει κατὰ ποῦ ἐκεῖνος, μῆνες τώρα, κατὰστρεφε ἀσυνλόγιστα.

—Δὲν ἔχει σημασία γιὰ σένα; τὸν ρώτησε.

—Ἐλα τώρα, τῆς εἶπε. Ἄσε τοὺς συναισθηματισμούς· γιὰ τὴν δὲν ὀρέσει ν' ἀντικρύξῃ ἴσα τὰ πράγματα;

—Ἐπειδὴ δὲν μ' ἄρσει, τοῦ εἶπε. Καὶ στρίγγιλε μὲ ἐμπάθεια. Δὲ μπορείς νὰ μ' ἐνοχλῇς ὅποτε σ' ἄρσει ἐσένα. Δὲ μπορείς νὰ μοῦ φέρεσαι ἔτσι, ὅποτε ἔχεις τὰ χέρια σου. Τὰ μάτια τῆς ἔχανε πλημμυρίσει δάκρυα, λές καί, ἐπιτέλους, εἶχε ἀγγίξει τὴν πραγματικὴ οἴα τῆς ἀπογοήτευσής της.

—Δὲν εἶμαι μαδάκα νὰ σαλιαρίζω, τῆς φώναξε. Εἴμαστε τρία χρόνια παντρεμένοι. Τί τίς θές τίς ἀερολογίες. Καὶ ἡ ὁρμή ποὺ ἀδγὰταινε μέσα του, ξέσπασε σ' ἕνα χτύπημα ποὺ τῆς κάθισε στὸ γόνατο μὲ τὴ γροθιά του σφιγμένη.

—Μὲ χτύπησες! Ὁ, Θεέ μου, μὲ χτύπησες! Τώρα τέλειωσε. Δὲν πρόκειται νὰ μείνω ἄλλο ἐδῶ μέσα! Οὔτε ὡς αἶριο δὲ μὲν ἐδῶ. Φεύγω κίλας!

—Ἄντε, τράβα. Κάνε ὅ, τι θές.

—Μὴν ἀνησυχεῖς. Σὲ λιγάκι φεύγω, τοῦ εἶπε κ' ἐνῶ τὰ δάκρυα τρέχανε ποτὰμι ἀπ' τὰ μάτια τῆς, ἔτρεξε στὴν κρεβατοκάμαρα.

Ἐκεῖνος στάθηκε σκεπτικῶς στὸ κατώφλι μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα στὸ στήθος του. Τὴν παρακολοῦθεσε ποῦ τράβαγε τὰ συρτάκια, κοιβάριζε τὰ ρούχα σὰ μὴ δαλίτσα, ἔριχνε στὴν τύχη τὰ ἀντικείμενα τῆς τουαλέτας τῆς μέσα.

Ἐτρέξε κοντὰ της καὶ τυλίγοντας τὰ μπράτσα τοῦ ὀλόγου τῆς τὴν ἔφριξε δυνατὰ, σὰ νὰ γύρευε νὰ πνίξῃ μὴ γιὰ πάντα τὴν παράλογη ἐπανάστασή της ψυχῆς της. Ἀλλὰ ντράπηκε καὶ τῆς εἶπε:

—Ὅχι, δὲν σὲ κρατῶ, οὔτε θὰ μείνω ἄλλο σὲ τοῦτῃ τὴ γελοία παράστασή. Φεύγω.

Τὴ στιγμή ποῦ ἔβγαλε, ἐκείνη ἀδίασε ἀκόμη τὰ συρτάκια τῆς τουαλέτας.

Μόλις βρέθηκε στὸ δρόμο ὁ Τζέφ, μέσα στὴ γλυκεῖα χειμωνιάτικη νύχτα, ἔνιωθε πῶς στὸ βάθος δὲν εἶχε φύγῃ ἀπ' τὴν κάμαρη διόλου, πῶς ὅποιοδήποτε καὶ ἂν τράβαγε, ὅποιοδήποτε καὶ ἂν πῆγανε, πάντα κατὰ τὸν ἔσπερνε πίσω. Ἐκεῖ, στὸ δωμάτιό του, γιὰ νὰ τὴν βλέπῃ. Κι ὅταν πῆγε στὸ γειτονικὸ μπαρ γιὰ νὰ πῇ μὴ μῦθα, κάθισε σφυρογυλίζοντας τὸ μέτωπό του καὶ συλλογιζόταν: «Ὅχι ὅποτε θέλω ἐγώ, ὅποτε ἔχω τὰ χέρια μου! Ἀλλὰ πῶς ἄλλως, τὴ στιγμή ποῦ ἔχουμε συνηθίσει τόσο ὁ ένας τὸν ἄλλο; Θὰ ἦταν γελοῖο!»

Δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ καὶ πετάχτηκε. Πῆγε τὸ δρόμο βιαστικὰ καὶ τὸ σπῆτι.

Τὴν εἶδε ποῦ ἔβγαλε φορῶντας τὸ μπερὶ παλτὸ της καὶ τὸ καστόρινο καπέλλο της τραβηγμένο πάνω ἀπὸ τὰ μάτια. Κρατοῦσε καὶ τὴ δαλίτσα της. Τὴν περίμενε ἕνα ταξί.

Ὁλότρετα ἀνῆλθε καὶ γιὰ νὰ κρύψῃ τὴν ταράχη του, τῆς χαμογέλασε.

—Μπορῶ νὰ σὰς βοηθήσω; Τὴ δαλίτσα σὰς, κυρία μου; Ἐκαμε μάλιστα καὶ μὴ μι κρούλα ὑπόκληση.

—Ὅχι, εὐχαριστῶ, τοῦ εἶπε καὶ τραβήξε τὴ δαλίτσα πέρα ἀπ' τὸ ἀπλωμένο του χέρι. Τὸν κοιτοῦσε μὲ κενὸ τὸ δειλὸ, ἐκελευτικὸ τῆς βλέμμα.

—Εἰστε βεβαίως πῶς δὲ θέλετε νὰ σὰς βοηθήσω;

—Βεβαιωτάτη.

—Ὅπως θέλετε, τῆς εἶπε ἐγγενικά.

Στάθηκε ἔπειτα ἐκεῖ πασχίζοντας νὰ χαμογέλασῃ τὴ στιγμή ποῦ ἐκείνη ἔβγαλε σ' αὐτοῖν. Κι ὅταν τ' αὐτοκίνητο ἔκαθησε σ' ἀλήθεια καὶ χάθηκε στὸ μακρὸς τοῦ δρόμου,

στεκόταν ἀκόμη ἐκεῖ, ἀναστατωμένος, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ τὸ πιστέψῃ. Ἐνῶθε πῶς δὲν εἶχε πιά κανένα προορισμό.

Ὁστόσο, μπῆκε στὸ σπῆτι καὶ καθὼς βημάτιζε ἄσκαπα στὴν κρεβατοκάμαρα κ' ἔβλεπε τὰ ἀδεια συρτάκια τῆς τουαλέτας της, ἡ μοναξιά του ἔγινε πὸ δαθεία. Συλλογιζόταν: «Πάντως, ἐγώ, προσπάθησα νὰ τὴ λογικέσω. Θὰ ξαναγυρίσω. Μὰ πῶς μπορῶ νὰ σταθῶ στὴ δουλειά, ἀν πρόκειται καθημερινὰ νάχουμε αὐτὸν τὸν πόλεμο. Στοιχίμα ἕνα ἑκατομμύριο δολάρια, θὰ ξαναγυρίσω».

Καὶ τὴν καρτεροῦσε κ' ἔνιωθε τὴν ἐρημιά του καθὼς ἀναλογιζόταν τὴ δειλὴ καὶ ἐκελευτικὴ τῆς ματιὰ τὴ στιγμή ποῦ τοῦ τράβηξε τὴ δαλίτσα στὸ πεζοδρόμιο. Ἀφουγκραζόταν τὸν παραμικρότερο θόρυβο, κάτω στὸ δρόμο, στὴ σάλα, στὴν ἐξώπορτα. Κι ὅταν, ἐπὶ τέλους, ἄκουσε τὸ κλειδὶ νὰ γυρίσῃ στὴν κλειδωνιά, πῆδηξε πάνω θριαμβευτικὰ κ' ἔτρεξε νὰ τὴν προῦπαντήσῃ.

Μπῆκε μέσα ἀδόρυθα, μ' ἕνα φοβισμένο χαμόγελο σὰν ἀπολογία, καὶ ὅπως ἔδρασε τὸ καπέλλο της, τοῦ εἶπε σ' ἀστεία τόξα:

—Μὰ τί ἔκανες, Τζέφ; Πῶς δὲν πλάγιασες τέττα ὥρα;

—Σὲ περιμένα, φυσικά.

—Θές νὰ πῇς μὲ πεθυμήσες;

—Καὶ βέβαια σὲ πεθυμήσα. Ἀφοῦ τὸ ξέρεις, τῆς εἶπε.

Τὴ βοήθησε νὰ βγάλῃ τὸ παλτὸ της, τὴν ἔβαλε νὰ καθίσῃ, ἔτρεξε στὸ ψυγείο νὰ φέρῃ κατὰ γιὰ νὰ ταμπήσουν καὶ τὸ πρόσωπό του δὲ μποροῦσε νὰ κρύψῃ τὸν παιδιαστικο θρίαμβο. Ἐκείνη εὐχαριστήθηκε μὲ τὴν τόση ἀναπάντεχη περιποίηση.

Ἀλλὰ ὅταν πῆγανε νὰ πλαγιάσουν κ' ἔβγαλε τὸ μελαγχρονὸ κεφάλι τῆς μέσα στὸ μαξιλάρι, ἄρχισε νὰ κλαίῃ πνιχτὰ. Οὔτε τὰ χάρδια του, οὔτε τὰ τρυφερά του λόγια μποροῦσαν νὰ τὴν ἡσυχάσουν.

Δὲν εἶμαστε ἐντυχιμένοι τώρα, Ματθίλδη; Δὲν τελειώσανε ὅλα πιά; τῆς ἔλεγε ἀδιάκοπα.

—Ὅχι, δὲν εἶμαι ἐντυχιμένη. Δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω, τοῦ εἶπε.

—Τί δὲν μπορείς νὰ ὑποφέρεις;

—Ὁ τρόπος ποῦ μ' ἄφηνες νὰ φύγω. Ἀγχετα πῶς ἔγινε, δὲν τὸ πίστευα ὅμως ποτὲ πῶς θὰ μ' ἄφηνες. Πρὶν δυὸ χρόνια ποτὲ δὲ θὰ τόκανε.

—Τόξερα πῶς θὰ γύριζες σὰν τὸ σπιτικὸ περιστέρι.

—Ναί, ἦσουν τόσο σίγουρος. Τόσο ἀπαίσιος σίγουρος, τοῦ εἶπε κ' ἔκρυψε τὸ πρόσωπο μέσ' στὰ χέρια. Γύρισε τὸ κεφάλι πέρα μονομουρλίζοντας. Εἶμαι ἀνόητη. Τὸ ξέρω πῶς με βλέπεις σὰν μὴ ἀνόητη. Θαρῶ πῶς δὲν ξέρω τί θέλω.

Τὴν παρακολοῦθεσε λίγο, δοκίμασε νὰ μιλήσῃ, ἀλλὰ τότε κατάλαβε πῶς δὲν ἔκανε τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὸ ν' ἀναμᾶσθαι δευτὰ λέξεις ποῦ τοῦ φανόταν πιά τρυμμένες. Ἀπομείνε ὁρθός, ὁρθός, καὶ ἡ ἀγάπη του γυρνοῦσε σὲ πόντο, ἐπειδὴ τοῦ φανόταν τρυφερό νὰ ἤρχνε τόσο ἀλλόκοτα ἔτοιπες οἱ λέξεις, γιὰ τὸ λόγο καὶ μόνο ποῦ ἔχαν συνηθίσει ὁ ένας τὸν ἄλλο. Τότε κατάλαβε πῶς ὁ φόβος του ἦταν ὅτι ποτὲ δὲν θάταν σὲ θέση γιὰ τῆς ἐκφράσῃ ὅλα ἐκεῖνα ποῦ ἔνιωθε γι' αὐτήν. Τῆς εἶπε μονάχα:

—Ἦπαι μὴ μπορῶ στὴ γωνία. Ἐνῶθε ἄσχημα.

—Ἀλήθεια; τοῦ εἶπε χωρὶς νὰ τὸν κοιτάξῃ.

—Μοῦ φαίνεται πῶς ξέρω τί πεθυμήσες, τῆς εἶπε.

—Ναί, εἶπε ἐκείνη.

—Δὲ μποροῦσα νὰ μείνω οὔτε στιγμή μακριὰ ἀπὸ δῶ. Κατάλαβα πῶς κ' ἐσένα θὰ σὲ τράβαγε πίσω.

Τὸν κοιτάζε δευτὰ, καὶ παρ' ὅλο ποῦ τὰ λόγια του δὲν ἦταν οὔτε καινούργια, οὔτε θροῦμα, οὔτε ἀλλόκοτα ἄρχισε νὰ νιώθῃ τὴν ἀδέξια δειλία του, σχεδὸν τὸν ἄκουσε ποῦ σκεπτόταν: «Μὰ τί σοὺ συμβαίνει καὶ δὲ μπορείς νὰ τῆς δείχνῃς τὴν ἀγάπη σου, ἀφοῦ τὴν ἀγάπὴ τόσο τρελάει; Ἀπομείνε ἐκεῖ καὶ περίμενε, καὶ ἡ δειλία μεγάλανε μέσα της. Αὐτὸ ποῦ αἰσθάνονταν κ' οἱ δυὸ τους ἐκείνη τὴ στιγμή ἔμεινε τόσο πὸ βαθύ, τόσο οὐσιαστικώτερο ἀπὸ κάθε προηγούμενη παραφορὰ κ' αἰνιδιαία εὐτυχία.

Ο ΥΠΝΩΤΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Μπορεί ένας άνθρωπος να έπικαλεσθή την βοήθεια ενός υπνωτιστού για να φθάσει σε ένα αποτέλεσμα εις το όποιον δεν θα έφθανε με μόνη την χρησιμοποίηση των σωματικών και πνευματικών δυνατοτήτων του;

Τον Ιούνιο του 1954, ο Πάλλη Χάρντρουπ διέρρηξε μία Τράπεζα της Κοπεγχάγης, αφού έσκότωσε δυο ανθρώπους. Ωμολόγησε. Όλοκληρη ή υπόθεση έφαινε πολύ σάφης. Άλλ' ο ανακριτής διεπίστωσε ότι, παρ' ότι τα πράγματα έφαιναν πολύ απλά, υπήρχε κάτι σκοτεινό στην όλη υπόθεση. Και τελικά κατέληξε στο συμπέρασμα ότι κατά την ώρα που έκαμε την διάρρηξη, ο δράστης ήταν υπνωτισμένος από κάποιον Νίλσεν. Συνεπώς ο Χάρντρουπ ένεργοισε για λογαριασμό του Νίλσεν.

Το δικαστήριο της Κοπεγχάγης δεν έδωσε να εκδώσει μία επαναστατική απόφαση. Και κατέδικασε σε ισόβια δεσμά όχι τον Χάρντρουπ, αλλά τον Νίλσεν.

Κατά το 1951 ανέκαλύφθη ένα τεράστιο λαθρεμπόριο χρυσού και μετοχών μεταξύ Αυστρίας και Ιταλίας. Έλέγετο δέ ότι εις το λαθρεμπόριο αυτό συμμετείχαν σημαντικές προσωπικότητες —διπλωματικές και στρατιωτικές— των συμμαχικών αποστολών. Έπρεπε, λοιπόν, οι έρευνες να γίνουν με προσοχή. Εύτυχως...

Πραγματικά, όλοι όσοι φαινότουσαν ένοχοι ένεργοιςαν χωρίς να το ξέρουν, υπνωτισμένοι από κάποιον Ιταλό, ο οποίος για να διευκολύνει τις παράνομες «δουλειές» του διηύθυνε ένα ξενοδοχείο «της μόδας» στο δρόμο του Μπρένερ.

Τίποτε δεν έπρόδιδε την ειδική κατάσταση στην οποίαν εύρισκοντο οι περίεργοι αυτοί άπεσταλμένοι, ακόμη και κατά την περίοδο που το ύποπνοίδητό τους ήταν ύποτεταγμένο σε μία ξένη θέληση, διότι καθ' όλα τα άλλα, όλες οι εκδηλώσεις και οι πράξεις τους ήταν άπολύτως κανονικές. Και δεν θυμούνται άπολύτως τίποτε από την ένοχη δράση τους. Όλη ή υπόθεση άπεκαλύφθη χάρις σε ένα έντελως τυχαίο γεγονός. Μία θαλιτζά ξεχάστηκε στο τελωνείο...

Για πολλούς λόγους, ή ιστορία αυτή έμεινε τότε μυστική. Εύτυχως όμως ο υπνωτισμός δεν βοηθεί μόνον τους έγκληματίες. Ή χρησιμοποιήσις του επέκτείνεται συνεχώς περισσότερο στη χειρουργική καθώς και στη θεραπεία άρσιμένων νευρικών παθήσεων και μερικών μορφών των ρευματικών παθήσεων.

ΥΠΑΚΟΥΕΙΣ, ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΑΝΤΙΛΑΜΒΑΝΕΣΑΙ

Έκείνο που περιπλέκει ακόμη περισσότερο τα πράγματα είναι ότι οι περισσότεροι άνθρωποι ύπόκεινται σε ύπνωτισμό. Ο Άγγλος ειδικός δρ. Σ. Πήλτ διεπίστωσε ότι μόλις τα 5% των ανθρώπων που έζητασε δεν ύπνωτίζονται με κανένα τρόπο.

Εξ άλλου, οι Άμερικανοί έχρησιμοποίησαν την ύποβολή για λόγους —φυσικά— διαφημιστικούς. Τον Ιούνιο, μία μεγάλη εταιρία παγωτών της Νέας Υερσέης συνεννοήθηκε με διαφόρους κινηματογράφους και συνεφώνησε μαζί τους να προβάλλουν πολλές φορές, αλλά κάθε φορά μέσα σε κλάσμα μόνον του δευτερολέπτου, ένα σύντομο διαφημιστικό κείμενο. Ή ύποβολή του κειμένου αυτού ήταν «έπιπροβολή». Δηλαδή το σύντομο αυτό διαφημιστικό κείμενο έπροβάλλετο επάνω στο «παιν», ενώ συνεχιζόταν ή ύποβολή του έργου.

Από την έρευνα που έγινε διεπιστώθη ότι κανείς θεατής δεν είχε «άντιληφθί» την πρωτότυπη αυτή διαφήμιση. Και όμως, οι πωλήσεις παγωτών μέσα στις ίδιες αυτές κινηματογραφικές αίθουσες αύξηθηκαν άμέσως κατά 60%.

Αυτή τη φορά δεν έπρόκειτο θεοβίως για ύπνωτισμό με την καθαυτό έννοια του όρου. Άλλ' ή περίπτωση αυτή άπεδείκνυε ότι ή σκέψη ενός ανθρώπου μπορεί να έπιβληθί σε κάποιον άλλον. Αυτό το γεγονός όφείλεται στο ότι τό μυαλό του ανθρώπου «άποθηκεύει» στη μνήμη του εικόνες τόσο φευγαλέες, που τό άτομο δεν μπορεί να τις συνειδητοποιήσει. Και όμως, οι εικόνες αυτές ζούν μέσα του.

Σήμερα συνειδητοποιούνται σχεδόν παντού τα πλεονεκτήματα και οι κίνδυνοι που ύπάρχουν σε μία περιοχή με άπειρες προοπτικές και για την οποίαν δεν ξέρουμε ακόμη σχεδόν τίποτε. Έν τούτοις, κάτι τό πολύ μυστηριώδες θρίσκεται μέσα σ' αυτήν. Άρκει να θυμηθούμε την έκπληκτική περίπτωση των πλουσίων χηρών του Ήστμπουργκ, που είχαν ύποταχθί στη θέληση κάποιου μυστηριώδους ύπνωτιστού.

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΟ ΚΛΑΒΕΣΕΝ

Η Κ. ΛΙΝΑ ΛΑΛΑΝΤΗ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ ΜΕ ΤΗΝ ΠΑΛΙΑ ΜΟΥΣΙΚΗ

Σ' όλες τις εύρωπαϊκές πρωτεύουσες οι κριτικοί μιλούν μ' ένθουσιασμό για μία νέα και ωραία Έλληνίδα που έχει είδικευθί στην Παλαιά Μουσική. Στην Άθήνα ή Λίνα Λαλάντη είναι γνωστή μόνον από ήχογραφήσεις, που μεταδίδει τό Ραδιόφωνο. Πότε θα δώση και εδώ την πρώτη συναυλία της; Όταν ή πρωτεύουσα μας άποκτήση ένα «κλαβεσέν».

Μοιάζει σαν την Άλκυστη και παίζει σαν την Λαντόσκα, έγραψε κάποτε ένας κριτικός για την Λίνα Λαλάντη, την μοναδική Έλληνίδα «κλαβεσινίστ», της οποίας μία σειρά ήχογραφημένων ρεσιτάλ ακούμε αυτόν τον μήνα από τό Γ' πρόγραμμα του Ε.Ι.Ρ.

Πράγματι, όσον καιρό μπορεί να διαδίσση ή Λίνα Λαλάντη από τα κοντσέρτα της και την μελέτη της τόν διεκδικούν οι ζωγράφοι και οι γλύπται, —όπως ο Άλυσον, ο Κρέμερ και ο δικός μας Γεράσιμος Σκλάβος— που την θεωρούν σαν έναν από τους άντιπροσωπευτικώτερους τύπους της κλασικής ελληνικής όμορφιάς.

Ή Λίνα Λαλάντη γεννήθηκε στην Άθήνα. Είναι κόρη του Ν. Καλογεροπούλου, πρώην διευθυντού Καλών Τεχνών στο ύπουργείο Παιδείας και ζή σήμερα σ' ένα μικρό, μά πο-

λύ καλαίσθητο διαμέρισμα, στην κεντρική συνοικία Νάισμπριτζ του Λονδίνου.

Είναι, όπως είπαμε, ή μοναδική Έλληνίς, (μά και από τις λίγες Εύρωπαϊές) «κλαβεσινίστ», και έχει άφιερώσει την ζωή της στην μελέτη των παλαιών μουσικών όργάνων, ύστερα από τις αρχικές σπουδές της στο Ώδείο Άθηνών, με ύποτροφία Γ. Νάζου.

Τό σπίτι της, στο Λονδίνο, είναι σήμερα τό επίκεντρο μίας όλοκληρου συντροφιάς διακεκριμένων καλλιτεχνών και μουσικολόγων, που έρχονται τα βράδια να ακούσουν την Λίνα Λαλάντη να παίζει Μπάχ στο κλαβεσέν της.

Τό θαυμάσιο αυτό όργανο, που έχει κατασκευασθί για την Λίνα Λαλάντη από τον ειδικό σχεδιαστή Χιού Γκόφ, είναι από καρδιά, με πλήκτρα από έβενο και έλεφαντό-

δοντο, και καταλαμβάνει την μία γωνιά του «στούντιο». (Στην άλλη είναι ένα ωραιότατο πιάνο «Μπέχσταϊν»).

Άλλά, εκτός από τό μεγάλο «κλαβεσέν», ή Λίνα Λαλάντη έχει και ένα μικρότερο, επίσης κατασκευασμένο από τον Γκόφ. Ζυγίζει μόνον 10 κιλά και τό παίρνει σ' όλα τα ταξίδια της.

Ταξιδεύει, πράγματι, συνεχώς: Παρίσι, Γενεύη, Ζυρίχη, Ιταλία, Γερμανία, Ολλανδία, —αίθουσες συναυλιών, ραδιόφωνο, τηλεόραση— μόνη της ή με τις διασημότερες όρχήστρες παλαιάς μουσικής, όπως ή «Κολλέγκιουμ Μούζικουμ» και ή «Σούις Ρομάντ».

Εκτός από τον Μπάχ, είδικεύεται στους Γάλλους μουσικούς του 18ου αιώνα (Ραμό, Κουπρέν), καθώς επίσης και στον Ντομένικο Σκαρλάτι, από τις 560 συνάτες του οποίου έχει ήδη περιλάβει στο ρεπερτόριο της πάνω από 100.

Όταν βρή μία εύκαιρία, στα συχνά ταξίδια της στην Έλβετία, ή Λίνα Λαλάντη σταματάει σ' ένα μικρό παραδεισιακό χωριό, πάνω από την λίμνη της Γενεύης, τό Γκλιόν. Έκεί, στο ξενοδοχείο «Βικτώρια», (όπου την ξέρουν πιά όλοι ως «τό

ΣΤΟ ΜΙΚΡΟ ΦΟΡΗΤΟ ΚΛΑΒΙΚΟΡΝΤ Η ΛΑΛΑΝΤΗ ΜΕΛΕΤΑ ΜΕ ΠΟΛΛΗ ΠΡΟΣΟΧΗ (ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΚΑΘΕ ΡΕΣΙΤΑΛ)

κορίτσι με τις κοτσίδες), δαίνει τό φορητό «κλαβικόρντ» στον έξωστη και μελετάει επί ώρες, αντίκρύζοντας τις Άλπεις της Σαβοΐας.

Σ' αυτό τό ωραίο περιβάλλον έτοιμάζεται για τις συναυλίες της, που άποσπούν πάντα τα θερμότερα σχόλια της διεθνούς κριτικής.

Νά, π.χ. ένα άποσπασμα από την «Tribune de Geneve»:

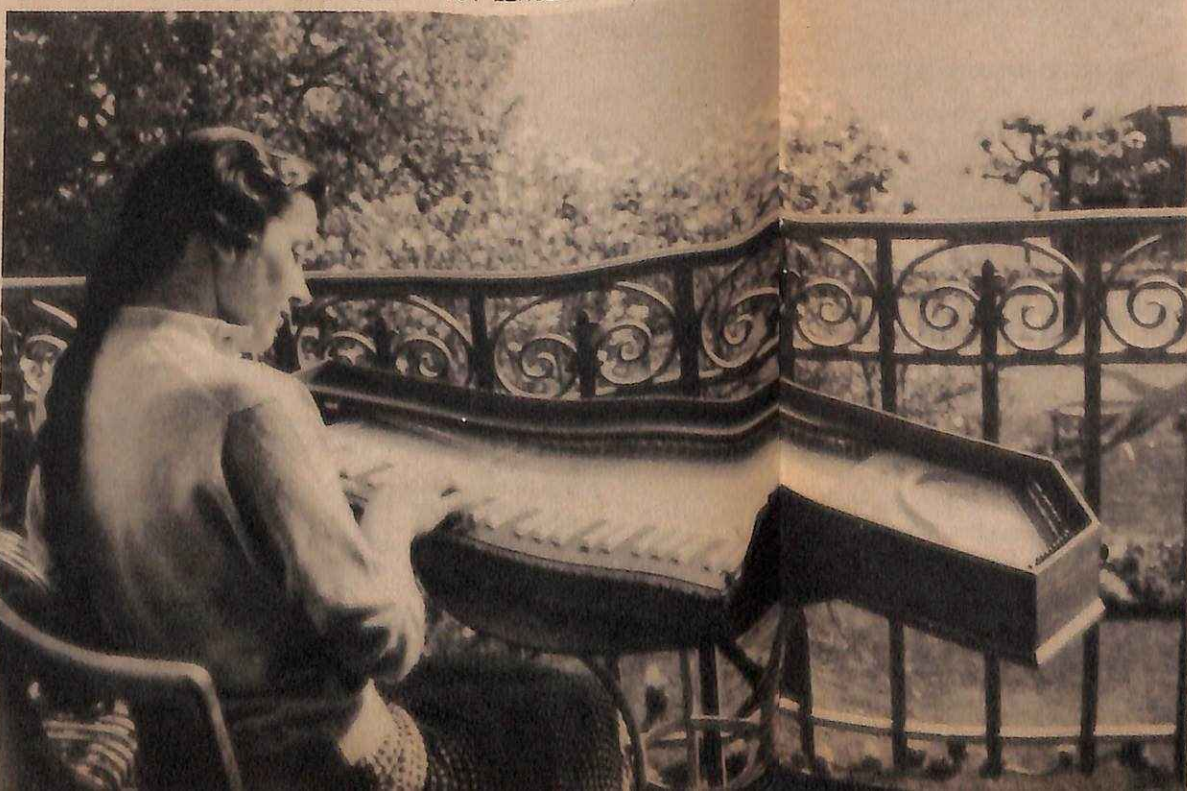
«Ο ραδιοφωνικός σταθμός της Γενεύης μάς έδωσε μία θαυμαστήν έρμηνεία του Μπάχ από την «κλαβεσινίστ» Λίνα Λαλάντη. Ή καθαρή της τεχνολογία είναι πλουτισμένη με μία μεγάλη μεγαλοπρέπεια και δεν έπιδέχεται κανένα συμβίβα-

σμό... Ή ευαισθησία της και ή φαντασία της, ή τόσο προσωπική, άδηγούν σ' έρμηνείες που έχουν μία σαγηνευτική δόση αθεντικότητας».

«Ο «Courrier», εξ άλλου, γράφει: «Η Κ. Λαλάντη δικαιούται πλήθος έπαινων. Άρχισε με την «Εισαγωγή σε τρόπο γαλλικό» του Μπάχ, έργο μεγάλων διαστάσεων και άπαραμίλλου κάλλους. Ή Κ. Λαλάντη κατώρθε με τέχνη να άποδώση την γενική γραμμή του, και σύμφωνα να προσδώσει σε κάθε έπεισάδιο έναν πολύ συγκεκριμένο χαρακτήρα. Ή έρμηνεία της είχε ταυτοχρόνως μίαν ιδιότητα σοβαρότητα και μίαν έπαινετή αίσθηση ρυθμού».

Άλλά για να γίνει αυτό, πρέπει να άποκτήσει κάποτε και ή ελληνική πρωτεύουσα ένα «κλαβεσέν»! ΚΑΖ

ΕΝΑ ΠΡΩ-Ι-ΝΟ ΣΠΟΥΔΗΣ ΣΤΟΝ ΕΞΩΣΤΗ ΤΟΥ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΥ ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΡΑΦΙΚΗ ΛΙΜΝΗ ΤΗΣ ΓΕΝΕΥΗΣ

Ο «πράκτωρ Χ» της Όμοσπονδιακής Υπηρεσίας Ναρκωτικών, των Ήνωμένων Πολιτειών, αναλαμβάνει ειδική υπηρεσία στην Έγγυς Ανατολή, με σκοπό την συντριβή μίας σπείρας λαθρεμπόρων ναρκωτικών, που έστελνε ποσότητες ήρωϊνης στην Αμερική. Στο Νητράιτ έρχεται σ' έπαφή με ένα λαθρέμπορο και κερδίζοντας την έμπιστοσύνη του γίνεται μέλος της συμμορίας. Με το ψευδώνυμο Ναζίμπ Χαμέλ, φεύγει για τον Λίβανο, όπου κατορθώνει να εξαρθρώσει ένα τμήμα της διεθνούς σπείρας. Έν συνεχεία φεύγει για την Σμύρνη, όπου εμφανιζόμενος ως 'Αβδουλλάχ', έμπορος από την Β. Αφρική, ανακαλύπτει ένα όρεινό εργαστήριο όπιου και επιτυγχάνει την σύλληψη των λαθρεμπόρων και την κατάσχεση σημαντικής ποσότητας ήρωϊνης που είχαν κρυμμένη εκεί.

Αν μου δημιουργήσης την παραμικρή φασαρία, θα σε σκοτώσω σαν σκυλί! Αυτά ήταν τα πρώτα σχεδόν λόγια που μου είπε ο Φαζλί Μπεντένογλου. Δεν είχα καμιά αιτία ν' άμφιβάλλω για όσα είπε. Πρώτα-πρώτα, κρατούσε ένα πιστόλι στραμμένο προς το κεφάλι μου την ώρα που ξεστόμιζε την απειλή του. Έπειτα, ήξερα πως ο Φαζλί —ένας άνθρωπος με χοντρό μουστάκι κι ανακατεμένα μαλλιά— ήταν ένας απ' τους, πραγματικά, σκληροτράχηλους τύπους στο τουρκικό λαθρεμπόριο όπιου.

Είμαι πολύ ευχαριστημένος που δεν είχε ποτέ την ευκαιρία να το κάνει, ύστερα απ' τη φασαρία που το δημιούργησα...

Για να μάθετε όμως περισσότερα πράγματα για τον Φαζλί Μπεντένογλου, άς αναγυρίσουμε στις μέρες που ακολούθησαν εκείνο το έπεισόδιο με το όρεινό εργαστήριο

όπιου, για το οποίο έγινε λόγος πιο πάνω. 'Η είδηση γι' αυτή την έπιδρομή και για την τύχη του Μεχμέτ 'Οζουρρέκ είχε διαδοθί σ' όλη την Τουρκία, κ' είχα πιάσει πια να είμαι ο 'Αβδουλλάχ, ο 'Αραβας λαθρέμπορος ναρκωτικών από την Βόρειο Αφρική.

«ΤΩΡΑ ΘΑ ΓΙΝΗΣ ΙΤΑΛΟΣ»

Απ' τη Σμύρνη γύρισα στην Κωνσταντινούπολη αεροπορικώς. 'Εκεί έλαβα νέες διαταγές απ' το άρχηγείο της Ρώμης.

«Υπήρξες —μου είπαν— ο Ναζίμπ Χαμέλ, 'Αμερικανός γκάγκστερ. Υπήρξες ο 'Αβδουλλάχ απ' τη Βόρειο Αφρική. Τώρα θα γίνης ο 'Αντώνιο, ο πλούσιος 'Ιταλός άγοραστής όπιου!»

«Ετσι κ' έγινε. 'Ως «Αντώνιο απ' την 'Ιταλία» άρχισα να γυρίζω στα καφενεία, στα καταγώγια και στις λέσχες της Κωνσταντινούπολεως.

Τά χαρακτηριστικά μου και το χρώμα του δέρματός μου έκαναν περιττή την μεταμφίεσή μου. 'Η Ιταλική γλώσσα είναι για μένα έξ ίσου εύκολη σαν την τουρκική, την άραβική, την ισπανική ή την γαλλική.

Ο ΓΙΑΣΑ ΗΤΑΝ ΑΡΡΩΣΤΟΣ ΚΙ ΑΠΛΗΣΤΟΣ

Σε κάποιο καφενείο συνάντησα έναν ψηλό, λιγνό και νευρικό Τούρκο που τον έλεγαν Γιάσα, και που άποδείχτηκε 'το κλειδί της επιτυχίας μου σ' αυτή την έπιχείρηση. 'Ο Γιάσα αναλάμβανε, έναντι μίας προμηθείας, να συνδέη τους πελάτες με τους λαθρεμπόρους το όπιου, που βρίσκονταν στα τουρκικά θουνά.

«Όπως όλοι οι λαθρέμποροι και μεσάζοντες, ο Γιάσα ήταν άπλητος. 'Επί πλέον ή-

ταν φυματικός. Ξέροντας ίσως πως δεν το έμενε πολός καιρός να ζήση, άφηνε την άτιλη ετία του να κυριαρχί πολλές φορές εις έθαρρος της φρονήσεώς του.

Του είχε κάνει τόσο έντύπωση το χρήμα που το έδειξα κ' ή προοπτική μεγάλων προμηθειών για τον έαυτό του, ώστε προθυμοποιήθηκε να δώση για μένα τις καλύτερες συστάσεις στους εμπόρους όπιου.

Του είπα πως θέλω να κάνω μιά παραγγελία για 300 κιλά όπιου. Μου άπάντησε ό-τι, αυτή ή δουλειά θα στοίχιζε 4.500 δολάρια. Έπειτα μου ζήτησε 40 δολάρια για τα έξοδα που θάκανε για να πάη στα θουνά να συναντηθί με τους προμηθευτές. 'Υποσχέθηκε πως θα γύριζε σε τρεις μέρες.

Εκείνη τη στιγμή δεν ήμουν βέβαιος ποιός απ' τους δυό μας γελοῦσε τον άλλον, ο Γιάσα ή εγώ. 'Αν και υπήρχε ή πιθανότης να μὴν τον ξαναδω ποτέ πιά, τοῦ μέτρησα τὰ 40 δολάρια.

ΞΑΝΑΠΟΚΤΩ ΤΗΝ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ ΜΟΥ

Αλλά ή έμπιστοσύνη μου στον Γιάσα άποκαταστάθηκε πάλι όταν, μετά από τρεις μέρες, πήρα ένα μήνυμά του στο ξενοδοχείο μου της Κωνσταντινουπόλεως.

«Πήγαινε στο ξενοδοχείο «Λύλα Παλλάς», στο Κορούμ, και περίμενε».

Ξέροντας εκ πείρας πόσο χρήσιμο ήταν το να έχη κανείς ως σωφέρ του έναν άστυνομικό, πήγα στον διευθυντή της άστυνομίας και μούδωσε έναν καινούργιο όδηγό.

Μετά δυό μέρες, ενώ έπλενα το πρόσωπό μου στο δωμάτιο του ξενοδοχείου μου, στο Κορούμ, δυό άντρες ώρμησαν μέσα.

Ο ένας είπε πως λεγόταν Φαζλί 'Ιμιτάτογλου. Κ' οι δυό κρατούσαν πιστόλια κ' έρεύνησαν το δωμάτιό μου. 'Ο Φαζλί έδειξε το σύντροφό μου και ζήτησε να μάθη ποιός ήταν.

—Είμαι ο σωφέρ μου, έξήγησα. Δεν ξέρω καλά τουρκικά, και τον χρειάζομαι για διερμηνέα...

ΠΡΩΤΑ Η ΑΠΕΙΛΗ, ΕΠΕΙΤΑ ΤΟ ΠΑΖΑΡΙ

—'Αν κανείς απ' τους δυό σας μου δημιουργήση την παραμικρή φασαρία, θα σας σκοτώσω σαν σκυλιά! άπειλησε ο Φαζλί, με το πιστόλι του στραμμένο καταπάνω μας.

Κ' έπειτα κάθισε για να συζητήσουμε έμπρηκά ζητήματα...

Ευχαρίστως —είπε— θα μου πουλούσε 300 κιλά. Θάπρεπε όμως να πάμε πρώτα στα

έθουνά και να τα μεταφέρουμε με αυτοκίνητο οι ίδιοι.

Αρκετά είχα τραβήξει σ' αυτά τα τουρκικά θουνά κατά την διάρκεια του έπεισοδίου με τον 'Οζουρρέκ, και δεν ήθελα να ξαναέβω εκεί πάνω. Έπέμεινα να γίνη ή παράδοση στην πόλη. Τελικά, συμβιβαστήκαμε για ένα σημείο λίγο πιο έξω από την πόλη. Θα συναντιώμαστε το άλλο άπόγευμα στο χωριό Κιρίκ Καλέ, στο μισό δρόμο ανάμεσα στην 'Αγκυρα και στο Κορούμ.

Μόλις ο Φαζλί κι ο σύντροφός του έφυγαν απ' το δωμάτιο του ξενοδοχείου, ώρμησε μέσα ο Γιάσα, ο μεσάζων...

ΣΠΕΡΜΑΤΑ ΔΥΣΠΙΣΤΙΑΣ...

Είπα του Γιάσα πως δεν μου άρεσε πολός ο φίλος του ο Φαζλί. Έπειτα, πρόσθεσα, δεν ήμουν πραγματικά βέβαιος αν ο Φαζλί ήταν ο άρχηγός, όπως νόμιζε ο Γιάσα, κι άμφέβαλλα αν θα μπορούσε να μου προμηθεύσει 300 κιλά.

—Μὴν άνησυχής, με καθησύχασε ο Γιάσα. 'Ο Φαζλί έλέγχει όλόκληρη την πόλη του Κορούμ. Οι σωματοφύλακές του είναι θουνήσιοι φύλαρχοι. Διευθύνει όλο το εμπόριο όπιου στην περιοχή.

Έπειτα, έπειδη ίσως φοβήθηκε μήπως χάση την προμήθεια αν δεν έκλεινα τη συμφωνία με τον Φαζλί, ο Γιάσα είπε:

—Υπάρχει κ' ένας άλλος άνθρωπος έδω που μισεί τον Φαζλί. Θα ευχαριστηθί πολυ να σου πουλήση όπιο, άρκει να μὴ μάθη τίποτε ο Φαζλί.

Δεν ενδιαφερόμουν γι' άλλη άγορά εκείνη τη στιγμή, αλλά συμφώνησα, κάπως διαστακτικά. 'Ο Γιάσα ήταν γρήγορος στη δουλειά του. Σε λιγώτερο από μισή ώρα, μπήκε στο δωμάτιό μου ο θρωμερώτερος άνθρωπος που έχω δη στη ζωή μου. Μου συστήθηκε ως 'Αλή Ριζά Δεμιρέλ.

—Θα σου πουλήσω όπιο αν δεν πρόκειται να μάθη τίποτε ο Φαζλί, είπε. Τον μισώ. Προσπαθεί να με διώξη από δώ, γιατί θεωρεί την περιοχή δική του.

Η κατάσταση ήταν πραγματικά πολυ παράξενη: Ένας λαθρέμπορος ναρκωτικών ίκέτευε έναν πράκτορα της Υπηρεσίας Καταπολεμήσεως Ναρκωτικών ν' άγοράση όπιο απ' αυτόν!

—Έν τάξει! Έκανα. Φέρε μου 150 κιλά, άurio τ' άπόγευμα στις 3.30'.

ΣΤΟΝ ΚΡΥΨΩΝΑ ΤΟΥ ΔΕΜΙΡΕΛ

Αμέσως μετάνιωσα γι' αυτό που είπα. Δεν είχα σκεφθί πως είχα ραντεβού με τον Φαζλί το ίδιο εκείνο άπόγευμα στις 4...

Ίδου, κατά χρονολογική σειρά, τί έγινε εκείνο το άπόγευμα:

3.30 μ. μ.

Ο 'Αλή Ριζά Δεμιρέλ, πάντοτε θρώμκος, ήρθε στο ξενοδοχείο.

—Πρέπει να πάμε στους λόφους να πάρουμε το «πράμα», είπε.

Με τον Τούρκο σωφέρ μου, που ήταν, όπως είπαμε, άστυνομικός, πήγαμε στον κρυψώνα του Δεμιρέλ. Ο συνεργάτης του, κάποιος 'Αζμί Δεμιρτάς, φόρτωσε τρία σακκιά όπιο στ' αυτοκίνητο.

—Δός μου τα χρήματα, είπε ο Δεμιρέλ. —'Ω, όχι! Έκανα. Θάρρης στην πόλη μαζί μου, κ' εκεί θα πάρης αυτά που σου χρωστάω.

Μπήκαν κ' οι δυό σ' αυτοκίνητο. Γυρίσαμε γρήγορα στην πόλη και τους πήγαμε κατ' εθεϊαν στο άστυνομικό τμήμα. Εκεί

ο Δεμιρέλ κι ο φίλος του πήραν αυτά που τους χρωστούσα...

4 μ. μ.

Αφησα τον σωφέρ στο άστυνομικό τμήμα κ' έτρεξα να συναντήσω τον Φαζλί.

—Πού είναι ο σωφέρ σου; ήταν ή πρώτη έρωτηση του Φαζλί.

—Αργησα κι αναγκάστηκα να φύγω χωρίς να τον περιμένω, έξήγησα.

Ο Φαζλί είπε πως αυτός κ' οι σύντροφοί του θα πήγαιναν σ' ένα έστιατόριο για να φά-ε, ώσου νάρθη ο σωφέρ.

Μόλις έφυγαν, ο Γιάσα ήρθε και με έδιοποίησε πως μου είχαν έτοιμάσει ένέδρα.

—Είδα το φορηγό που έφερε το όπιο το πρωί, είπε. Υπήρχαν μέσα πέντε Κούρδοι με όπλα!

Όταν ο Φαζλί κ' οι άντρες του βγήκαν απ' το έστιατόριο, έκανα σύνθημα στους ά-

στυνομικούς, που είχαν πάρει στο μεταξύ τις θέσεις τους. 'Ο Φαζλί πιάστηκε τόσο γρήγορα ώστε, παρ' όλη τη φήμη του ως σκληροτράχηλου, δεν μπόρεσε να δώση μάχη...

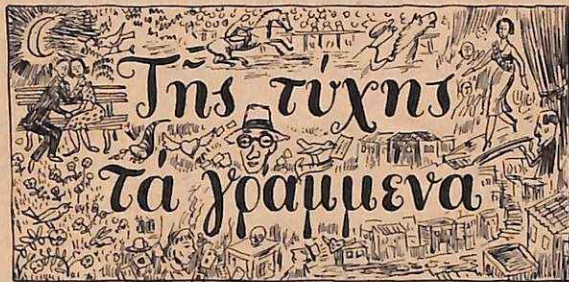
Μιά άλλη ομάδα άστυνομικών πήγε τότε στους λόφους, άφώπλισε τους πέντε Κούρδους και πήρε το φορτίο. Έτσι, τελείωσε το πιο πολυάσχολο άπόγευμά μου!

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Η ήμερημνία σούτο του πολυάσχολου άπογεύματος είναι: 22 Δεκεμβρίου 1955. Κατά σύμπτωση, ή-αν κ' ή 32η επέτειος των γενεθλίων του πράκτορος Χ. Δεν μπορούμε ν' άποκαλύψουμε καμιά απ' τις ένέργειες του πράκτορος Χ από κείνη την ήμέρα ως το γυρισμό του στο Κλή-βελαντ, έδω κ' ένα μήνα. Κάποια μέρα ίσως γίνη κι σούτο. Πάντως, ή δημοσίευση τούτης έδω της σειράς θα ήταν άδύνατη, χωρίς την έγκρηση του διευθυντοῦ της Υπηρεσίας Διώξεως Λαθρεμπορίου Ναρκωτικών στην Ούάσιγκτων, κ. Χάρρυ 'Ανολιν. κερ, κ' έγινε για να πάρη ή κοινή γνώμη κάποια ιδέα για το είδος των υπηρεσιών που προσφέρουν είκοσάδες άποφασιστικών νεαρών πρακτόρων, σαν τον πράκτορα Χ.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΟΙ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΟΙ ΕΙΧΑΝ ΚΤΙΣΕΙ ΤΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΣΤΟ ΒΟΥΝΟ. ΕΚΕΙ ΣΤΗΘΗΚΕ Η ΕΝΕΔΡΑ.

4 ιστορίες από την αθηναϊκή ζωή

Στα λαϊκά πανηγύρια και στις φτωχικές γειτονιές κυρίζει συχνά ένας γραφικός τύπος που μ' ένα πουλάκι δίνει τα χαρτάκια της Τύχης σ' εκείνους που πληρώνουν μια δραχμή.

Ένας τέτοιοςπραματευτής είναι και ο βασικός ήρωας του νέου ελληνικού φιλμ «Της Τύχης τα γραμμένα», που έγραψαν οι δυο γνωστοί από το θέατρο, το ραδιόφωνο και τα διδλία που έχουν παρουσιάσει νέοι συγγραφείς Κώστας Άσημακόπουλος και Νέστορας Μάτσας. Μόνο που αυτός δεν τη θεωρεί τη δουλειά του απλά σαν ένα επάγγελμα για να ζήσει, αλλά κάτι περισσότερο ακόμα: ένα λειτούργημα. Με τα χαρτάκια που τσιμπάει το πουλάκι και που γράφουν επάνω «Της Τύχης τα γραμμένα» σκορπίζει μικρές χαρές στους κουρασμένους ανθρώπους των φτωχικών συνοικιών, τους ξυπνάει τα κοιμισμένα τους όνειρα και τους προσφέρει την ελπίδα και την προσδοκία μιας ανανέστητης ευτυχίας που τόσο λαχταρούν.

Από τέσσερις διαφορετικές ιστορίες αποτελείται το καινούργιο αυτό ελληνικό φιλμ που οι συγγραφείς του και ο παραγωγός κ. Τ. Χα-νιώτης το εμπιστεύθηκαν στα χέρια ενός νέου σκηνοθέτου της δόνης, του κ. Φιλ. Φυλακτού, που έχει παρουσιάσει ως τώρα και άλλα δείγματα κινηματογραφικής εργασίας. Συνδυετικός κρίκος στα τέσσερα αυτά σκέτη στέκει οπραματευτής της τύχης που τον ζωντανεύει με πολλή συγκίνηση, χιούμορ και χάρη ο Ντίνος Ήλιόπουλος. Συγκεκριμένα ή πρώτη φορά που ανακατεύεται από συμπόνια και ενδιαφέρον σε μια ζένη υπόθεση είναι όταν βλέπει δυο νέα παιδιά να ζουν ένα άτυχο, αγνότατο ειδύλλιο. Το σκέτος αυτό είναι μια παρθενική ιστορία αγάπης, που με πρωταγωνιστές την 'Αντιγόνη Βαλάκου και τον Κώστα Κακκαβά, εξελίσσεται δηλ στον Βασιλικό Κήπο. Έδω, οι ήρωες κινούνται σε μια ατμόσφαιρα αδρότητας και ρομαντισμού. Ο νέος είναι ένας σπουδαστής του 'Ωδείου κ' έχει όνειρα' όνειρα πολλά και θαλά. Κ' εκείνη πιστεύει σ' αυτόν και στο ταλέντο του και προσπαθεί να του ανοίξει το δρόμο της επιτυχίας μ' ένα... λαχείο. Μα το λαχείο είναι χαρτί που το παίρνει ο άνεμος... Θα μπόρεση λοιπόν οπραματευτής να το πιάσει και να το φέρει στο έρωτευμένο ζευγάρι, όνειρο μιας ωραίας ζωής; Θα μπόρεσει;

Η ζωή παίζει με τους ανθρώπους. Άλλοτε τους οδηγεί σε λύπες και άλλοτε σε χαρά ή σ' εθιμικές περιπέτειες... Έτσι, ο απλός άνθρωπος που ορίζει με το πουλάκι του της «Τύχης τα γραμμένα», αδηγούμενος από τις μυστικές φωνές ενός σκοτεινού υπερπέραν, φτάνει στο σπίτι ενός θηλυκού μέντιου που τα μεσάνυχτα έχει στη σοφίτα επείγουσες συναντήσεις με τις μορφές του άρατου κόσμου. Ο σύζυγος της μοντέρνας αυτής «Πυθίας» είναι ένας ηλικιωμένος, αγαθός άσος που την αγαπάει με πάθος και πιστεύει, αφάνταστα στις πνευματιστικές της

ικανότητες. Την βοηθάει λοιπόν με κάθε τρόπο και την αφήνει ελεύθερη να επικοινωνήσει με τα υπερούσια πνεύματα. Μόνο που φοβάται πως εκείνη κουράζεται όταν ξαγρυπνά στη σοφίτα μονάχη της για την μυστική της επικοινωνία με το υπερπέραν. Και από αυτή ακριβώς την αδόστακτη έγνοια αναλαμβάνει να τον απλλάξει οπραματευτής της τύχης. Για να πετύχει όμως ο σκοπός του χρειάζεται να μεταβληθούν και οι δυο σε μυστηριώδη, άποκοσμα... φαντάσματα. Έτσι... —άλλα, όχι, δεν θάπρεπε ν' αποκαλύψουμε τη συνέχεια του πρωτότυπου αυτού σκέτος. Γι' αυτό θα σημειώσουμε μόνο πως είναι γεμάτο από κωμικά έπεισόδια, με λεπτό χιούμορ, και πως για την επιτυχία του έπαιξε μεγάλο ρόλο ο υποδλητικός φωτισμός. Ο Γιώργος Γληνός, δραματικός καλλιτέχνης του 'Εθνικού Θεάτρου, με το λεπτότατο παίξιμό του, αποδίδει στην ιστορία αυτή το έφος της πικρής σάτιρας που της αρμόζει. Δίπλα του ή πρώτη χορεύτρια της Λυρικής Σκηνής Σάσα Ντάριο είναι ένα γαριτωμένο μέντιουμ που... σκανδαλίζει τα πνεύματα!...

Η αγάπη και οι κόυρσες του Φαληρικού Ίπποδρόμου είναι ο καμβάς πάνω στον οποίο πλέκεται το θέμα του τρίτου σκέτος της ταινίας. Η 'Ελένη Χατζηαργύρη δημιουργεί έναν ωραίο ρόλο της κινηματογραφικής της καριέρας, αφού μάλιστα για πρώτη φορά δεν εμφανίζεται ούτε ως χορεύτρια κακοφήμων κέντρων, ούτε ως δύσμοιρη αμαρτωλή μητέρα. Ζωντανεύει απλά μια γοητευτική εκυρία με τα άσπρα που προσπαθεί να κρύψει κάποιο μυστικό και που αγαπάει —«ο έρωτας μάτια δεν έχει»— έναν άσχημο τζόκευ, τον δημοφιλή Νίκο Ρίζο, που πραγματικά δείχνει μια αγνώστη πτυχή του ταλέντου του σ' αυτόν τον δραματικό-αισθηματικό ρόλο.

Στο τέλος, η ωραία εκυρία με τα άσπρα θυσιάζεται για να χαρίση

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΕΛ. 49

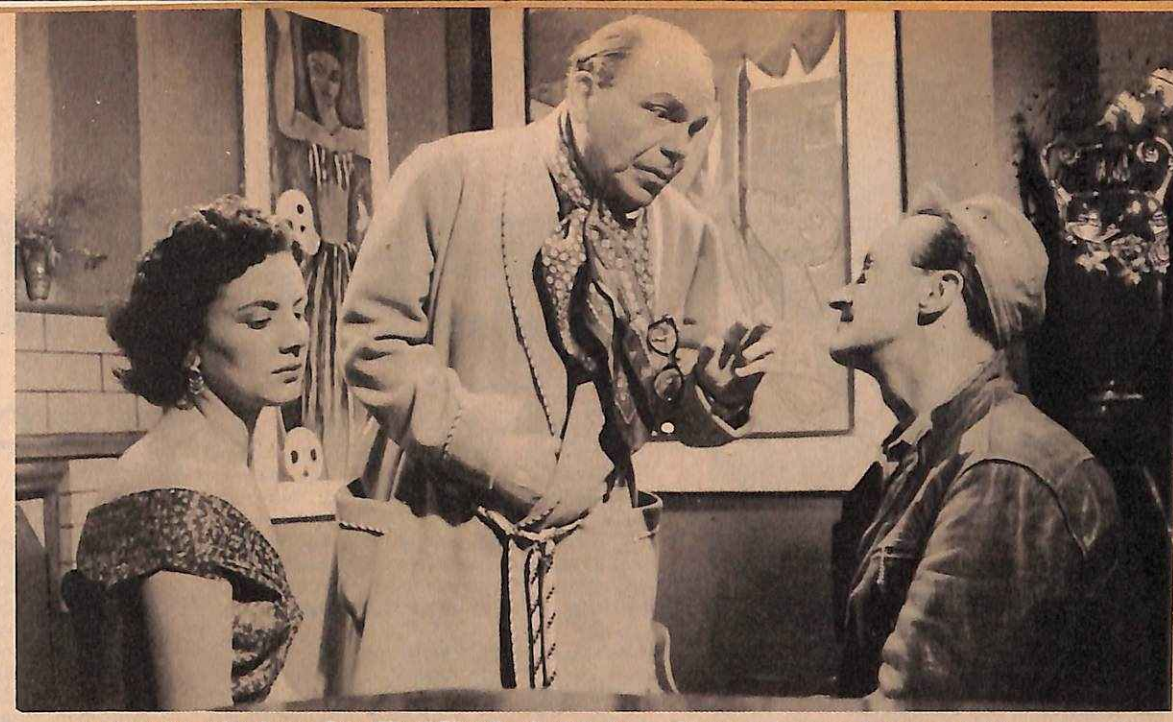
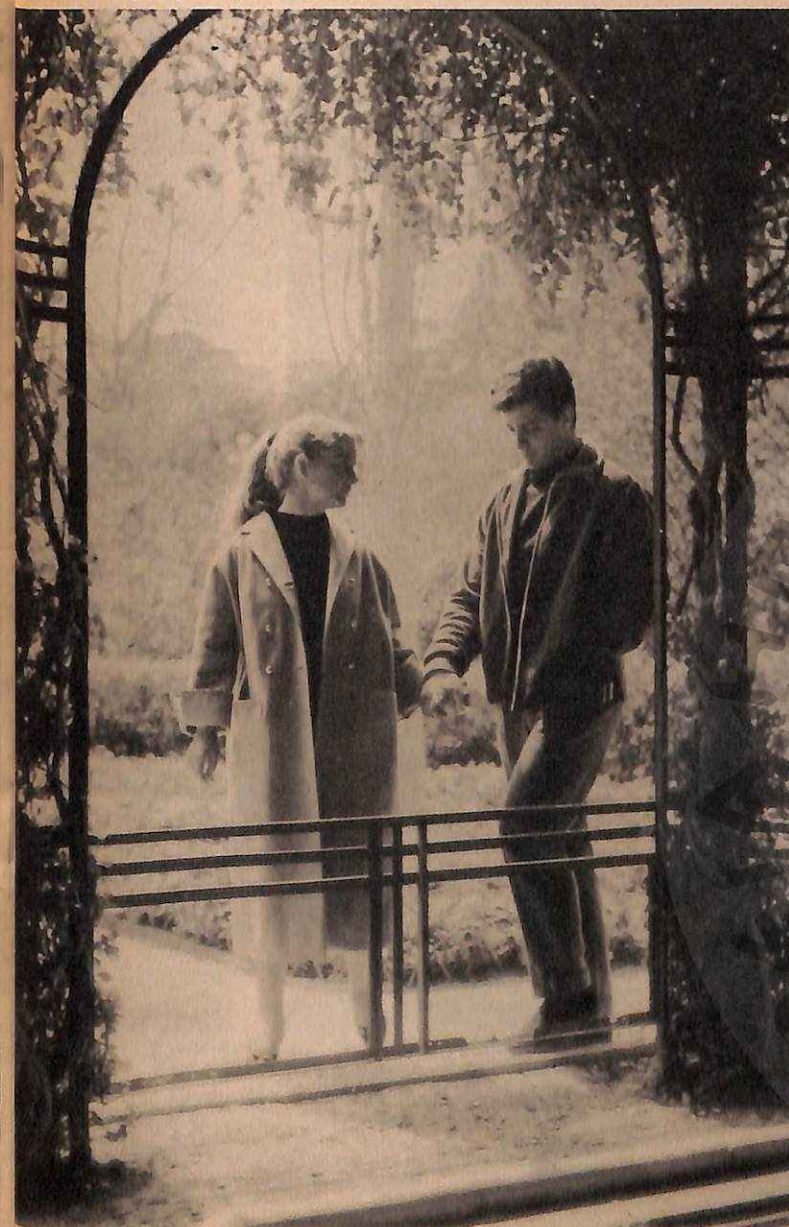
Η ΜΑΡΙΚΑ ΝΕΖΕΡ, η εξαλλή πρόεδρος μιας σπαρταριστής 'Επιτροπής Καλλιτε-
"Ισως γι' αυτό περιφρονή τις σημερινές καλλονές... Μήπως τάχα την σπρώχνει ο

ΠΑΙΖΕΙ ΚΑΙ Η ΣΟΦΙΑ ΛΩΡΕΝ: 'Απλώς εμφανίζεται σε μια σκηνή με την Γκέλλυ Μαυροπούλου. Ο ρόλος της είναι ανάλογος με την άμοιδή...

ων. 'Ηταν άλλοτε και «Μίς» ή 'Ιδια. αυτό ή... επαγγελματική αντίζηλία,

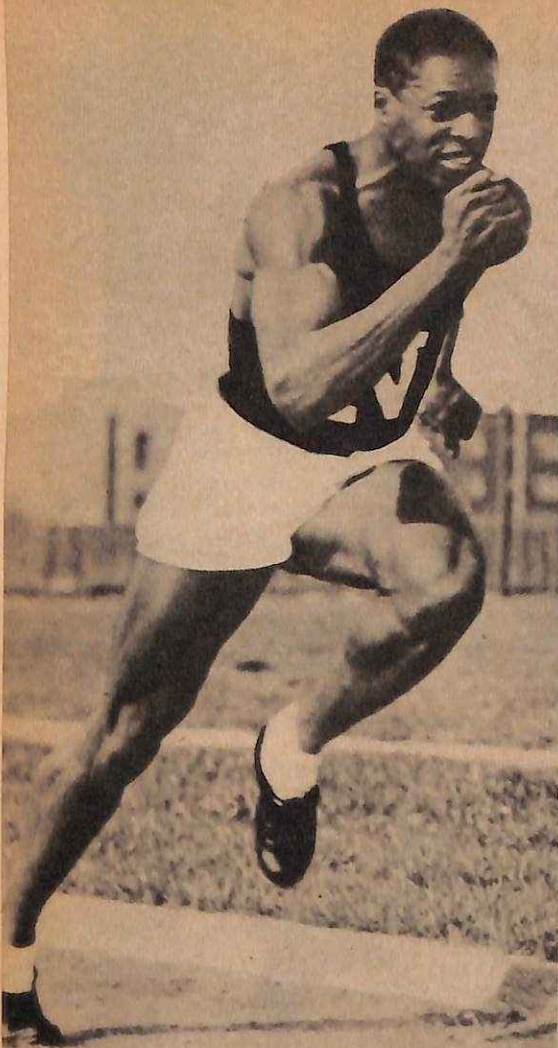
ΔΥΟ ΝΕΑΡΕΣ ΥΠΑΡΞΕΙΣ —ή 'Αντιγόνη Βαλάκου και ο Κώστας Κα-
καβάς— ζουν την πρώτη τους αγάπη. Θα κρατήσει το έρωτικό τους όνειρο;

—Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΟΥ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟ ΜΕΝΤΙΟΥΜ... Έξηγει ο Γιώργος Γληνός στον 'Ηλιοπουλο. Και η Σάσα Ντάριο άκούει δίχως καμιά έπαρση. Γιατί; 'Ενα από τα όμερφα και διασκεδαστικά «μυστήρια» του έργου...

ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ και διεθνή καλλιτεία ανέδειξαν μια έκρηκτική στάρ για την ελληνική δόνη: Την 'Εφη Μελά. 'Υπάρχουν μήπως αντίρρσεις;

Α. ΣΤΑΝΦΙΛΝΤ (ΗΠΑ) ολυμπιονίκης των 200 μ. στο 'Ελσίνκι, έχει ελπίδες να κρατήσει τον τίτλο του στην 16η 'Ολυμπιάδα της Μελβούρνης

ΟΙ ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ ΤΟΥ 1952

100 μ. Ρεμιτζίνο (ΗΠΑ)	10.4
200 μ. Στάνφιλντ (ΗΠΑ)	20.7
400 μ. Ρόντεν ('Ιαμαϊκή)	45.9
800 μ. Ούιτφιλντ (ΗΠΑ)	1.49.2
1500 μ. Μπαρτέλ (Λουξεμ.)	3.45.2
5000 μ. Ζάτοπεκ (Τσεχοσλ.)	14.06.6
10.000 μ. Ζάτοπεκ (Τσεχοσλ.)	29.17.0
110 μ. 'Εμπόδια Ντίλλαντ (ΗΠΑ)	13.7
400 μ. 'Εμπόδια Μούρ (ΗΠΑ)	50.8
3000 μ. 'Εμπόδια 'Ασενφέλτερ (ΗΠΑ)	8.45.4
Μαραθώνιος: Ζάτοπεκ (Τ.) 2 ώρ.	23.03.2
'Υψος: Νταϊνχίς (ΗΠΑ)	2.04
Μήκος: Μίφλ (ΗΠΑ)	7.57
'Επί κοντώ: Ρίτσαρντς (ΗΠΑ)	4.55
Τριπλούν: Ντά Σίλδα (Βραζ.)	16.22
'Ακοντισμός: Γιάνγκ (ΗΠΑ)	73.78
Σφαιροβολία: Ο' Μπράιεν (ΗΠΑ)	17.41
Δισκοβολία: 'Ινες (ΗΠΑ)	55.03
Σφυροβολία: Τσέρμακ (Ούγγ.)	60.34
4 Χ 100 μέτρα 'Ηνωμ. Πολιτείας	40.1
4 Χ 400 μέτρα 'Ιαμαϊκή	3.03.9
Δέκαθλον: Ματάις (ΗΠΑ)	7.887 βαθμοί

Οι άνθρωποι αγαπούν να προβλέπουν το μέλλον. Και όμως ξέρουν ότι δεν έχουν αυτή την ικανότητα. Είναι μία αδυναμία τους.

Οι 'Ολυμπιακοί αγώνες της Μελβούρνης αρχίζουν σε λίγες μέρες. Οι φίλαθλοι θέλουν να μάθουν ποιοι θα είναι οι νικηταί. 'Αγαπούν τα προγνωστικά. Οι αθλητικοί συντάκτες σκορπούν προγνωστικά τις παραμονές των αγώνων, όχι γιατί ξαφνικά πιστεύουν ότι απέκτησαν τη μεγαλύτερη δύναμη: Νά βλέπουν τί θα γίνει αύριο. Τήν αδυναμία των φιλάθλων προσπαθούν να ικανοποιήσουν.

'Ετσι τα προγνωστικά για τη 16 'Ολυμπιάδα, σχετική μονάχα αξία μπορούν να έχουν. 'Εάν περίεργο πράγμα— σημειώσουν επιτυχία, αυτό είναι ζήτημα τύχης.

ΟΛΥΜΠΙΑΣ ΤΩΝ ΡΕΚΟΡ

"Όλα δείχνουν ότι η 'Ολυμπιάδα της Μελβούρνης θα είναι η μεγάλη 'Ολυμπιάδα των

ρεκόρ. "Ένα ρεκόρ καταρρίφθηκε από τώρα. Το ρεκόρ συμμετοχής κρατών. 'Αθληταί και αθλήτριες από 74 χώρες συγκεντρώθηκαν στη Μελβούρνη.

Το 1956 ήταν ένας χρόνος των ρεκόρ. Σχεδόν όλα τα παγκόσμια ρεκόρ βελτιώθηκαν και μερικά πολλές φορές. Ποτέ άλλοτε στην ιστορία του αθλητισμού δεν παρουσιάστηκε ένα τόσο ξαφνικό ανέβασμα του επιπέδου

ΟΙ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΑΡΧΙΖΟΥΝ

Οι πιθανώτεροι ολυμπιονίκαι στα αγωνίσματα του άθλητισμού στίβου

των επιδόσεων. Γι' αυτό όλες οι προβλέψεις είναι ότι στη Μελβούρνη, σειρά από παγκόσμια ρεκόρ θα βελτιωθούν για μία ακόμη φορά. "Όσο για τα ολυμπιακά ρεκόρ, πιθανό είναι σ' όλα τα αγωνίσματα να δημιουργηθούν καινούργια.

Οι Αυστραλοί θα προσπαθήσουν να ξεπεράσουν τους Φινλανδούς στην οργάνωση. Αυτό είναι πιθανό. Γιατί κάθε 'Ολυμπιάδα

είναι λαμπρότερη από την προηγούμενη, βρισκόμαστε σε συνεχή πρόοδο.

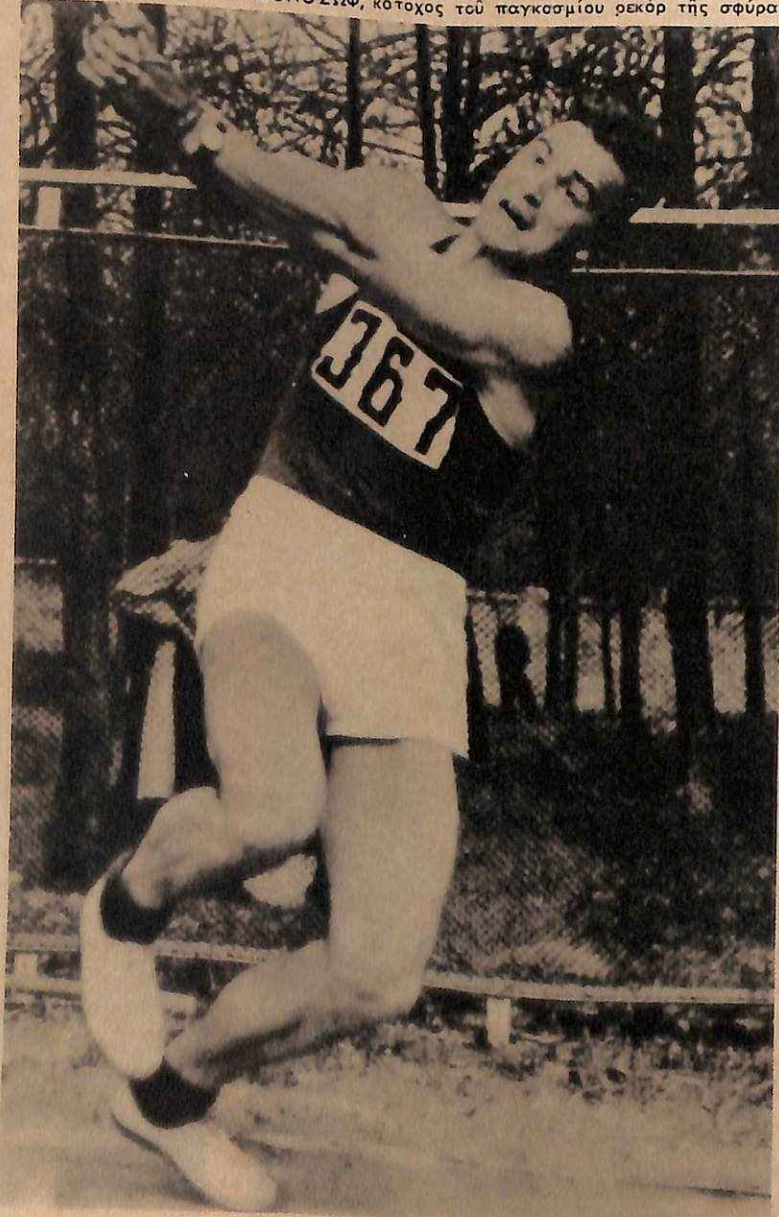
ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΚΑΙ ΡΩΣΟΙ

'Ο επανιδρυτής των 'Ολυμπιακών αγώνων Πέτρος Κουμπερτέν είχε πη: «Το σημαντικό δεν είναι να νικήσης, αλλά να αγωνισθής καλά». Για να κρατήσουν τους με-

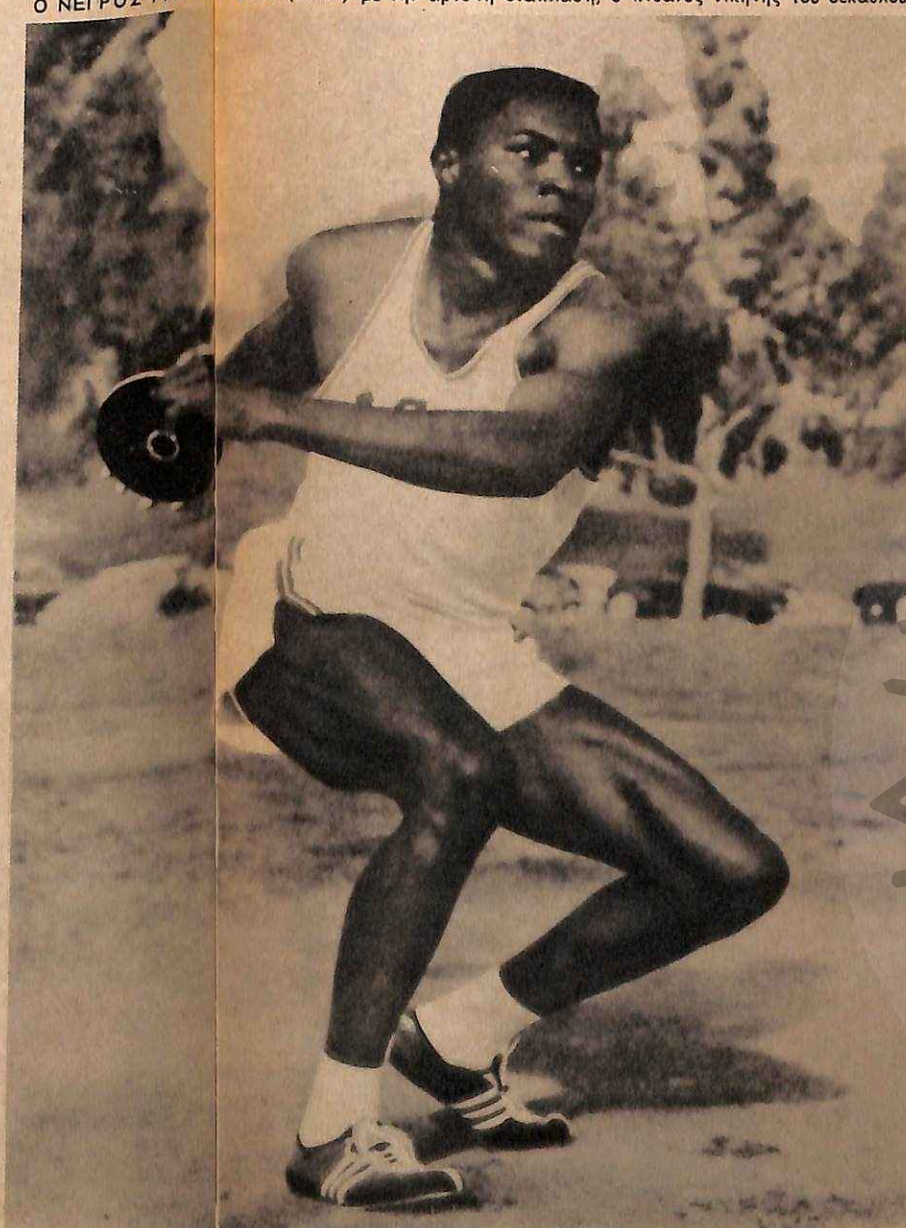
γάλους αγώνες μέσα στο πνεύμα του Κουμπερτέν, οι συνεχισταί του έργου του θέλησαν να αποφύγουν τον συναγωνισμό μεταξύ των έθνων. Γι' αυτό το λόγο δεν υπάρχει επίσημη βαθμολογία για την κατάταξη των κρατών.

"Όμως τα μεγάλα στον αθλητισμό κράτη καταβάλλουν προσπάθεια να συγκεντρώσουν όσο μπορούν περισσότερες νίκες, γιατί ξέ-

Ο ΡΩΣΟΣ ΜΙΚΑΕΛ ΚΡΙΒΟΝΟΣΩΦ, κάτοχος του παγκοσμίου ρεκόρ της σφύρας

Ο ΝΕΓΡΟΣ ΡΑΦ ΤΖΙΝΣΟΝ (ΗΠΑ) με την άριστη διάπλαση, ο πιθανός νικητής του δεκάθλου.

Ο ΙΑΠΩΝ ΚΟΥΚΑΚΕ αντίπαλος των Ντά Σίλδα και Τσερμπάκωφ στο τριπλούν.

ΠΑΤ Ο' ΜΠΡΑΪ-ΕΝ (ΗΠΑ), ο δέβαιος νικητής της 16ης 'Ολυμπιάδας στη σφαιροβολία. Ρίχνει ένα μέτρο μακρύτερα από τους αντίπαλους του.

Η 16η ΟΛΥΜΠΙΑΣ ΑΡΧΙΖΕΙ

Σύμβολο ειρήνης, ή ολυμπιακή φλόγα, φθάνει στη Μελβούρνη. Στο δρόμο, από την 'Ολυμπία προς την Αυστραλία, το ιερό φῶς, πέρασε από μια περιοχή όπου θροντούσαν τὰ κανόνια καὶ τὴν κάλυπτε ἡ φρίκη τοῦ πολέμου. Γι' αὐτό, ἰδιαίτερη σημασία ἔχουν τὰ λόγια ποὺ εἶπε ἡ 'Αθηνᾶ, πᾶνω στὸν Παρθενῶνα, τὴ στιγμή ποὺ ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Αὐστραλίας ἔπαιρνε τὴν ἱερὴ φλόγα. Εἶναι τὰ λόγια τῆς 'Ελλάδος, ἡ εὐχὴ τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἡ εὐχὴ τοῦ κάθε ἀνθρώπου: «'Ας φωτίσῃ τοὺς ἀγῶνες τῆς 16ης 'Ολυμπιάδας, τὸ πνευματικὸ αὐτὸ φῶς, γιὰ νὰ βασιλεύσῃ στὴ γῆ ἡ δικαιοσύνη ἐξασφαλίζουσα στοὺς λαοὺς τὴν ἐλευθερία καὶ τὴν εἰρήνην»

ἐλπίδες νὰ κερδίσῃ στὴ γενικὴ βαθμολογία. ὅλων τῶν ἀθλημάτων τῆς 16ης 'Ολυμπιάδας. Μετὰ τὴ Ρωσία καὶ τὴς 'Ηνωμένες Πολιτεῖες, ἡ Οὐγγαρία παρουσιάζεται καλύτερη.

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ ΣΤΙΒΟΥ

Ὁ βασιλιάς τῶν σπόρ εἶναι ὁ ἀθλητισμὸς τοῦ στίβου. Ἐδῶ δὲν ὑπάρχει συναγωνισμός. Στὰ ἀγωνίσματα ἀνδρῶν οἱ 'Αμερικανοὶ εἶναι ἀσυναγώνιστοι. Ἔχουν πιθανότητα νὰ κερδίσουν πρῶτες νίκες στὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ μισὰ ἀγωνίσματα τοῦ προγράμματος. Εἶναι ζήτημα ἂν οἱ Ρῶσοι θὰ κερδίσουν μιὰ πρώτη νίκη, ποὺ θὰ εἶναι καὶ ἡ πρώτη ολυμπιακὴ τους νίκη στὰ ἀγωνίσματα στίβου ἀνδρῶν. Στὰ ἀγωνίσματα στίβου γυναικῶν οἱ Ρῶσοι ἐπιδέχονται καὶ θὰ σημειώσουν πολλές ἐπιτυχίες.

Ἄς δοῦμε τώρα ποῖοι παρουσιάζονται φαβορί γιὰ τὸ χρυσὸ ολυμπιακὸ μετάλλιο στὰ διάφορα ἀγωνίσματα τοῦ στίβου. Αὐτὴ τὴ φορά ἕνας λευκός, ὁ Μόρροου (Η.Π.Α.), ἔχει πολλές ἐλπίδες νὰ κερδίσῃ τὰ 100 μέτρα. Ἀπεδείχθη ὁ πιὸ σταθερὸς ἀπ' ὅλους τοὺς σπρίντερ. Στὰ 200 μέτρα ὁ Μόρροου θὰ συναγωνισθῇ σκληρὰ μὲ τὸν δολομιονίκη τοῦ 1952, Νεγρο-αμερικανὸ Στάνφιλντ. Στὰ 400 μέτρα οἱ 'Αμερικανοὶ Λη καὶ Τζῶνς ἔχουν τὴς μεγαλύτερες ἐλπίδες. Ἐνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς Εὐρωπαίους, Ἰννᾶτιεφ (Ρωσία), Χάας (Γερμανία) καὶ Χέλλστεν (Φινλανδία) μποροῦν νὰ παρουσιάσουν τὴν ἐκπλήξη.

Τὰ 800 μέτρα εἶναι μιὰ «ἀνοιχτὴ» κοῦρσα. Μερικοὶ πιθανοὶ νικηταὶ εἶναι: Ὁ Νίλσεν (Νορβηγία), ὁ Ζέντγκαλι (Οὐγγαρία), ὁ Κούρντεν (Η.Π.Α.), ὁ Σόουγελ (Η.Π.Α.). Ὁ Οὐγγρος Ροζαθόλγκι εἶναι φαβορί στὰ 1.500 μέτρα. Στὰ 5.000 μέτρα, σφοδρὸς συναγωνισμὸς προβλέπεται μεταξὺ τοῦ Λάντυ (Αὐστραλία), τοῦ Ἰχαρος (Οὐγγαρία), τοῦ Κούτς (Ρωσία) καὶ τοῦ Πίρι (Ἀγγλία). Στὰ 10.000 μέτρα, ὁ Ἰχαρος, ταχύτερος ἀπὸ ὅλους, γιὰ τὴν ἀπόσταση, εἶναι φαβορί. Ἀντίπαλοί του θὰ εἶναι ὁ Ζάτοπεκ (Τσεχοσλοβακία), ὁ Κούτς (Ρωσία) καὶ ὁ Πίρι (Ἀγγλία). Ὁ περίφημος Ζάτοπεκ θὰ ξεκινησὴ φαβορί στὸ Μαραθώνιο, ὅπου θὰ ἔχη νὰ συναγωνισθῇ τὸν Καρθόνεν (Φινλανδία), τὸν Φιλιν (Ρωσία) καὶ τοὺς Ἰάπωνες δρομῆς.

Δύο Νταϊθίς εἶναι φαβορί στὰ 110 ἐμπόδια καὶ στὰ 400 ἐμπόδια. Ὁ Τζᾶκ Νταϊθίς στὰ ὑψηλὰ ἐμπόδια καὶ ὁ Γκλὲν στὰ χαμηλὰ. Καὶ οἱ δύο εἶναι 'Αμερικανοί, καὶ οἱ δύο κατέχουν τὸ παγκόσμιον ρεκόρ στὸ ἀγώνισμά τους.

Ὁ θέβαιος νικητὴς τῆς 'Ολυμπιάδας — νὰ στοιχηματίσῃς ὅσα θές — εἶναι ὁ 'Αμερικανὸς Ο' Μπράιεν, στὴ σφαιροβολία. Στὸ δίσκο ὁ Γκόρντιαν (Η.Π.Α.) καὶ ὁ Κονσολίνι (Ἰταλία) θὰ διεκδικήσουν τὸ χρυσὸ μετάλλιο. Στὴ σφύρα προβλέπεται μονομαχία Κριθονόσωφ (Ρωσία) — Κόνναλλυ (Η.Π.Α.). Ὁ Πολωνὸς Σίντλο ἔχει ἐλπίδες νίκης στὸν ἀκοντισμό.

Οἱ 'Αμερικανοὶ Μπέλλ καὶ Μπέννερ καὶ

ὁ 'Ολλανδὸς Βίσερ εἶναι οἱ καλύτεροί στο μῆκος. Ὁ 'Αμερικανὸς Ντούμας εἶναι φαβορί στὸ ὕψος, ἀλλ' ὁ Ρῶσος Κασκάρωφ μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ τὴν ἐκπλήξη. Στὸ ἐπὶ κοντῶ ὁ ἱπτάμενος παπᾶς, ὁ 'Αμερικανὸς Ρίτσαρντς, ἴσως ἐπαναλάβῃ τὴ νίκη τοῦ τοῦ Ἐλσίνσκι. Ἐπικίνδυνος ἀντίπαλος εἶναι ὁ γνωστὸς στοὺς Ἕλληνες φιλάθλους Γκοντόφσκυ (Η.Π.Α.), ποὺ συνεχῶς προοδεύει. Ὁ Βραζιλιανὸς Ντὰ Σιλβὰ, ὁ Ρῶσος Τσερμπάκωφ καὶ ὁ Ἰάπων Κογκάκι εἶναι φαβορί στὸ τριπλόν.

Στὸ δυσκολότερο ἀγώνισμα, τὸ δέκαθλο, ὁ Νεγρο-αμερικανὸς Τζόνσον, ἐξαιρετικὸς ἀθλητὴς, προβλέπεται ὅτι θὰ διαδεχθῇ τὸν Ματάις, ποὺ εἶχε κερδίσει δύο φορές τὸν ολυμπιακὸ τίτλο.

Τὰ παγκόσμια ρεκόρ ἔχουν καταπληκτικὰ προοδεύει καὶ πολλοὶ ἀθληταὶ θρῖσκονται στὴν πρώτη σειρὰ ἀπὸ ἀποψη ἀξίας. Οἱ 16οὶ 'Ολυμπιακοὶ τῆς Μελβούρνης θὰ χαρακτηρισθοῦν ἀπὸ τὸν σφοδρὸ συναγωνισμὸ σ' ὅλα τὰ ἀγωνίσματα στίβου, γιὰ τὴν ολυμπιακὴ νίκη. Νίκη ποὺ ἀπέκτησε στὴν ἐποχὴ μας τὴν ἴδια αἰγλή τῶν νικητῶν τῆς 'Ολυμπίας.

Δ. ΚΑΠΛΑΝΟΓΛΟΥ

ΓΙΑΝΟΥΖ ΣΙΝΤΛΟ (Πολωνία), ἕνας ἀπὸ τοὺς πιθανοὺς νικητὰς τοῦ ἀκοντισμοῦ—ρεκόρ 83.66 μ

Η ΕΒΔΟΜΗ ΤΕΧΝΗ

Ὁ Ντέ Σίκα ζωγραφίζει πάλι τὶς ἀγωνίες τῶν κοινῶν ἀνδρώπων

ΑΠΟ ΤΟ ΓΥΡΙΣΜΑ ΤΗΣ «ΣΤΕΓΗΣ». ΔΙΑΚΡΙΝΟΝΤΑΙ Ο ΝΤΕ ΣΙΚΑ, ΚΑΘΙΣΜΕΝΟΣ, Η ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΡΙΑ ΓΚ. ΠΑΛΛΟΤΑ, ΤΕΧΝΙΚΟΙ ΚΑΙ ΚΟΜΠΑΡΣΟΙ

Ἡ «Στέγη» εἶναι μία ταινία ἐπὶ τὸ αἰώνιο θέμα τοῦ ἀνθρώπινου πόνου. Μιλᾷ καὶ αὐτὴ ὅπως τόσες ἄλλες τοῦ καινούργιου ἰταλικοῦ νεορεαλισμοῦ, γιὰ τὰ ὄνειρα τῶν ἀνθρώπων καὶ γιὰ τὴν ἀσπέρησιν ποὺ ἐπιβάλλει ἡ ζωὴ. Εἰδικώτερο θέμα ὅμως τῆς ταινίας εἶναι ἡ ἑλλειψὶς στέγης ποὺ καταστρέφει τόσοι καὶ τόσοι γάμους. Σκηνοθέτης εἶναι ὁ γνωστὸς καὶ ἐγαπητὸς Βιττόριο Ντέ Σίκα, ἕνας ἀπὸ τοὺς πρωτοπόρους καὶ κυριωτέρους ἐκπροσώπους τοῦ νεορεαλισμοῦ, ὁ ὁποῖος θέλησε αὐτὴ τὴ φορά νὰ βασίσῃ τὸ ἔργο του στὴν καθημερινὴ ζωὴ τῶν φτωχῶν ἐργατῶν τῆς Ρώμης, καὶ τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ φιλμ χρειάστηκε νὰ «γυρισθῇ» στὰ περὶχωρα τῆς ἰταλικῆς πρωτεύουσας. Καὶ πάλι, τὸ σενάριο στὸ ὁποῖο στηρίζεται ἡ ἱστορία ἔχει γραφθῇ ἀπὸ τὸν παλιὸ συνεργάτη τοῦ Ντέ Σίκα, τὸν δημιουργὸ τοῦ «Κλέφτη ποδηλάτων», Τσέζαρε Ζαβαττίνι. Στὴν ὑπόθεσιν ποὺ φαντάστηκε ὁ Ζαβαττίνι τὰ κυριώτερα πρόσωπα εἶναι ἡ Λουίζα, μιὰ ὑπηρετρία, κόρη ἐνὸς ψαρὰ τῆς Τερρατσίνια, κ' ἕνας μαθητευόμενος χτίστης, ὁ Νατάλε, ποὺ τὴν ἀγαπᾷ καὶ τὴν παντρεύεται. Ἡ ἀγωνία τους ποὺ δὲν ἔχουν δικὸν σπιτάκι ἀποτελεῖ τὸ κύριο θέμα, μαζί μὲ τὸ θάρρος καὶ τὴν ἀποφασιστικότητά τους νὰ λύσουν τὸ πρόβλημά τους. Ὁ γάμος τους κινδυνεύει, καὶ τὸ φιλμ μᾶς διηγείται πῶς χτίζουν ἕνα μικροσκοπικὸ σπίτι μὲ ἕνα δωμάτιο, ἕνα σπίτι τόσο ἀπλό, ὥστε θεωρεῖται παράνομο καὶ ἡ ἀστυνομία ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὸ καταστρέψῃ. Πρόκειται γιὰ μιὰ νέα ἐπιτυχία τοῦ Ντέ Σίκα.

(Φωτ. G. B. Polletto)

Υπάρχουν χιλιάδες ανδρώπινοι χαρακτήρες κ' ελάχιστοι ήθοποιοί για να τους υποδυθούν

Ολα γίνονται στη Ρώμη γιατί εκεί, λίγο έξω από την πόλη, ο Ζαβαττίνι παρακολούθησε κάποτε το χτίσιμο ενός τέτοιου παράνομου σπιτιού και έμαθε την ιστορία του από έναν χτίστη.

Έτσι όπως γράφτηκε όμως τελικά η υπόθεση, η Λουίζα έπρεπε να είναι μια κοπέλα της Κεντρικής Ιταλίας, με την προφορά και τις συνήθειες της περιοχής. Ο Νατάλε έπρεπε, αντίθετως, να είναι δόρειος, ξανθός, μεγαλόσωμος, γαλανός και ντροπαλός και να έχη βέβαια το ύφος και τους ανάλογους τρόπους.

Κ' έτσι άρχισε η έρευνα για να βρεθούν οι δύο νεαροί πρωταγωνιστές. Ο Ντέ Σίκα είχε δηλώσει πως θα άρχιζε τη «Στέγη» μόλις τελείωνε το «Σκάνδαλο στο Σορρέντο» με τη Σοφία Λώρεν, που «γυρίστηκε» για την «Τίτανους» το καλοκαίρι του 1955. Δεν μπόρεσε όμως ν' άρχισι τη «Στέγη» πριν από την 31η Οκτωβρίου.

Η έρευνα για την Λουίζα και τον Νατάλε φαινόταν πως δεν θα τελείωνε ποτέ. Οι βδομάδες έγιναν μήνες και ο Ντέ Σίκα είχε εξετάσει 5.000 νέους από όλα τα μέρη της Ιταλίας.

Στην άρχη δοκίμασε στην ίδια την Τερρασίνα. Εκεί δεν βρήκε την Λουίζα, βρήκε όμως την δεκαπεντάχρονη Μαρία ντε Ρόλλο για τον ρόλο της Τζίνας, φίλης της Λουίζας.

Ο χειμώνας πλησίαζε και ο Ντέ Σίκα γύρισε στη Ρώμη απελπισμένος και απογοητισμένος να δάλη άγγελια στις εφημερίδες. Μόλις η άγγελια δημοσιεύθηκε, πολλές χιλιάδες κορίτσια, όλα γεμάτα θύερα ν' αντικαταστήσουν μια μέρα την Λολλό στο κινηματογραφικό στερέωμα, παρουσιάστηκαν στα στούντιο της «Τίτανους». Καμιά όμως δεν βρέθηκε κατάλληλη. Τελικά, ο Ντέ Σίκα προτίμησε μια από τις τρεις πρώτες κοπέλες που είχε δη, την ξανθή Γκαμπριέλλα Παλλότα, δεκαεπτά χρονών, που εργαζόταν ως γραμματέας.

Στην έρευνά του για τον Νατάλε, ο Ντέ Σίκα μίλησε με εκατοντάδες νέους στα εργοστάσια και στα γραφεία της Γκορίτζιας, της Πάδοβας, της Βενετίας, της Βιτσέντσας, της Βερόνας, και επισκέφθηκε τους στρατώνες.

Στο τέλος, ο διευθυντής παραγωγής Νίνο Μισάνο, ο οποίος είχε αναλάβει την Βόρειο Ιταλία, βρήκε ένα ψηλό παλληκάρι είκοσι ενός χρονών, τον Τζόρτζιο Λιστουτζί, ποδοσφαιριστή. Τον είδε τυχαία σ' ένα δρόμο στην Τεργέστη.

Η έρευνα είχε διαρκέσει τρείς μήνες. Η παραγωγή έτγγανε από αναβολή σε αναβολή, και είχε κοστίσει περίπου δέκα εκατομμύρια λιρέτες μέχρι τότε.

Εν τώ μεταξύ, ο κόσμος του κινηματογράφου ήταν έξω φρενών έναντιον του Ντέ Σίκα γιατί είχε διαλέξει πρωταγωνιστές έξω από τον κύκλο των επαγγελματιών. Στους καθηγόρους του που ήσαν, ως επί το πλείστον, επαγγελματίες ήθοποιοί, ο Ντέ Σίκα έδωσε την απάντηση:

—Υπάρχουν χιλιάδες ανδρώπινοι χαρακτήρες, και, εν συγκρίσει, ελάχιστοι ήθοποιοί. Οι απασχληματίες έρμηνεύουν μόνον ένα περιωρισμένο αριθμό ρόλων. Σ' αυτή την ταινία, λ.χ., ποτέ δεν θα διάλεγα τόν... Ντέ Σίκα για κανέναν από τους ρόλους, γιατί οι επαγγελματίες, όπως εγώ, έχουν φανερά τα χαρακτηριστικά της αστικής τάξεως.

Θα μπορούσε άλλωστε να προσθέσει πως πάμπολλες «σάπ» της Ιταλικής δόνης, όπως η Λολλομπρίτζινα, η Μάγκανο, η Σοφία Λώρεν, ξεκίνησαν έρασιτεχνικά.

Ο Ντέ Σίκα συνάντησε λιγώτερες δυσκολίες για να βρη τους υπόλοιπους ήρωες του έργου, και, τελικά, όλα ετοιμάστηκαν και τον περασμένο Νοέμβριο το γύρισμα άρχισε στην άμμουδιά του Λαβίνιο, σ' ένα τμήμα της ακτής που είναι ιδιοκτησία του πρίγκιπα Μποργκέζε, κοντά στο Άντζιο, εκεί δηλαδή που αποβιβάστηκαν οι σύμμαχοι στον δεύτερο Παγκόσμιο πόλεμο. Έδώ στο Λαβίνιο, η Λουίζα επισκέπτεται τον πατέρα της που είναι ψαράς. Ο χειμώνας όμως είχε άρτήσει και το γύρισμα χρειάστηκε να συνεχιστή με κρύα και βροχές. Και στον κακό καιρό, προσετέθη και ο κίνδυνος, γιατί βρήκαν πως η περιοχή ήταν ακόμη γεμάτη από νάρκες που είχαν τοποθετήσει οι Γερμανοί στον πόλεμο. Δύο

παιδιά της περιοχής σκοτώθηκαν και ανατινάχτηκε ένα μπουλντόζερ που καθάριζε την περιοχή για το χτίσιμο των σκηνικών. Τ' αυτοκίνητα της παραγωγής και των δημοσιογράφων έμειναν στην άμμουδιά κι όταν έπιασαν οι βροχές η κατάσταση έγινε ανυπόφορη.

Μετά από το Λαβίνιο, οι κινηματογραφιστές πήγαν στην Άρτέα, ένα χωριουδάκι 40 περίπου χιλιόμετρα από τη Ρώμη.

Εν τώ μεταξύ ο Ντέ Σίκα αγωνιούσε για να κάνει να «παίξουν» οι δύο πρωταγωνιστές, η Γκαμπριέλλα και ο Τζόρτζιο, και οι σκηνές έπρεπε να «γυριστούν» τουλάχιστον δέκα φορές ή κάθε μία, ως ότου βγάλη ο σκηνοθέτης αυτό που ήθελε από τους δύο νέους.

Η Γκαμπριέλλα, π.χ., χρειάστηκε μια ώρα πρόβες για να μωρέσει να πη τις λέξεις «Περιμένο παιδί» με τόν απλό και όμως συγκινητικό τόνο που έπρεπε. Ο Τζόρτζιο πάλι, ήταν από φυσικό του ντροπαλό παιδί και ο Ντέ Σίκα, για να διατηρήσει την δειλία αυτή που ήθελε και ο ρόλος, τον μάλλωνε πολλές φορές άποτομα και ποτέ δεν του έλεγε καμμία καλή κουβέντα, για να διατηρήσει το λίγο τρομαγμένο του ύφος. Και μόνο στο τέλος ο Ντέ Σίκα του είπε πόσο είχε μείνει ευχαριστημένος και το παιδί συνήλθε!

Πολλές δυσκολίες παρουσίαζε η κινηματογράφηση ώρισμένων σκηνών μέσα στη Ρώμη, που θα μπορούσαν να προκαλέσουν σοβαρά εμπόδια στην κυκλοφορία. Οι αρχές, όμως, κλείνοντας που και που τα μάτια, επέτρεψαν το «γύρισμα» των περισσότερων σκηνών.

Μία απροσδόκητη δυσκολία γεννήθηκε όταν οι δύο νεαροί πρωταγωνιστές χρειάστηκε να φιληθούν. Η Γκαμπριέλλα ωμολόγησε την αγνοία της και ο Ντέ Σίκα, προθυμότατα, πήρε τη θέση του Τζόρτζιο και έκανε μια μικρή επίδειξη των ικανοτήτων του!

Πολλές φορές ο Ντέ Σίκα διάλεγε τους κομπάρσους του από τους περιέργους που μαζεύονταν γύρω του όταν «γύριζε» στους δρόμους της Ρώμης. Τις περισσότερες φορές, όμως, το πλήθος του κόσμου ήταν τόσο που δημιουργούσε προβλήματα στην τάξη της καθημερινής εργασίας. Έν τούτοις, ο Ντέ Σίκα και οι βοηθοί του φαίνεται ότι κατώρβωσαν, μέχρι τέλους, να μείνουν εντός των ορίων της ευγενείας. Εκεί όμως που έπρεπε να προσέχουν πάντα, ήταν στην περίπτωση των αυτοκινήτων που σταματούσαν για να παρακολουθήσουν το «γύρισμα» κ' εμπόδιζαν την κυκλοφορία. Ιδιαίτερα στη σκηνή του γάμου και στη διαδρομή του ζευγους από την εκκλησία στο σταθμό, έγινε μεγάλη φασαρία στους δρόμους.

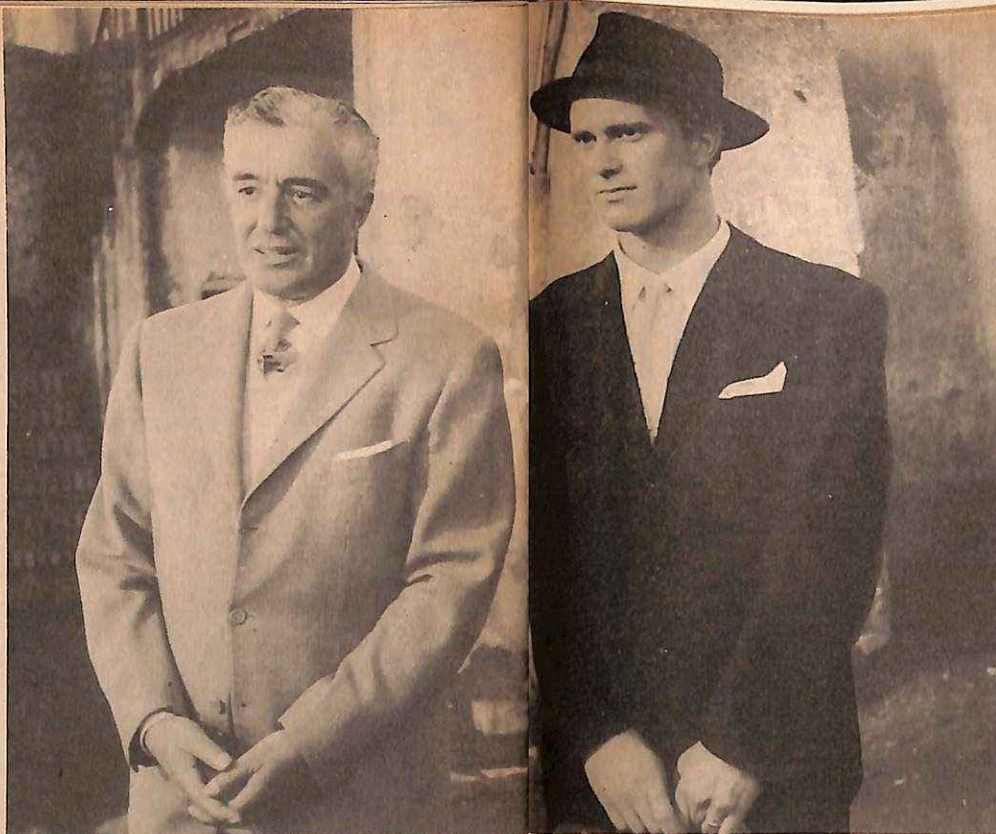
Στο έργο, η νύφη κι ο γαμπρός επιστρέφουν στη Ρώμη για να ζήσουν με την οικογένεια του νέου, αλλά μαλώνουν γιατί το σπίτι είναι τόσο μικρό και τόσο γεμάτο, ώστε το άντράγγυνο δεν μπορεί να μείνι μόνο. Και τότε αρχίζει η άκαρπη προσπάθεια να βρουν ένα σπίτι που δίνει την ευκαιρία στον Ντέ Σίκα να γεμίσει την ταινία του με σκηνές από την καθημερινή ζωή της πρωτεύουσας.

Τότε η Λουίζα βλέπει ένα από τα μικροσκοπικά, παράνομα σπιτάκια που τριγυρίζουν τη Ρώμη και μαθαίνει πως αν προλάβη κανείς να το χτίσει και να του βάλι στέγη, η αστυνομία δεν έχει δικαίωμα να το γκρεμίσει. Ένα τέτοιο σπίτι θα πρέπει να τελειώσει σε μια νύχτα, σκέπτεται η Λουίζα και, τελικά, πείθει τον αναποφάσιστο σύζυγό της.

Η σκηνή της κατασκευής του σπιτιού «γυρίστηκε» στην όδο Λιθός, όπου τα χαμόσπιτα ξεχωρίζουν σ' ένα εφρωνικό φόντο πλουσιών πολυκατοικιών. Και, σαν να μην έφθανε το κρύο, άρχισε να πέφτη χιόνι, ένα χιόνι που χρόνια είχαν να το δουν οι Ρωμαίοι.

Η «Στέγη», όμως, παρά τις τόσες δυσκολίες, τελείωσε. Η απόδοξη και η τρυφερότης του σεναριογράφου Ζαβαττίνι και του σκηνοθέτη Ντέ Σίκα, έκαναν άλλη μια φορά το θαύμα τους και το έργο κρίθηκε μ' ένθουσιασμό. Την άνοιξη, αντιπροσώπευσε την Ιταλική παραγωγή στις Κάννες και το χειμώνα... ως ελπίζουμε πως θα το δούμε στην Αθήνα!

ΡΟΖΙΤΑ ΣΩΚΟΥ

ΛΙΓΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ πριν περάσει το κατώφλι της χάρτινης εκκλησίας του στούντιο, ο Ντέ Σίκα δίνει συμβουλές στον Τζόρτζιο Λιστουτζί (Νατάλε) πως πρέπει να φέρεται ένας «καθώς πρέπει» γαμπρός...

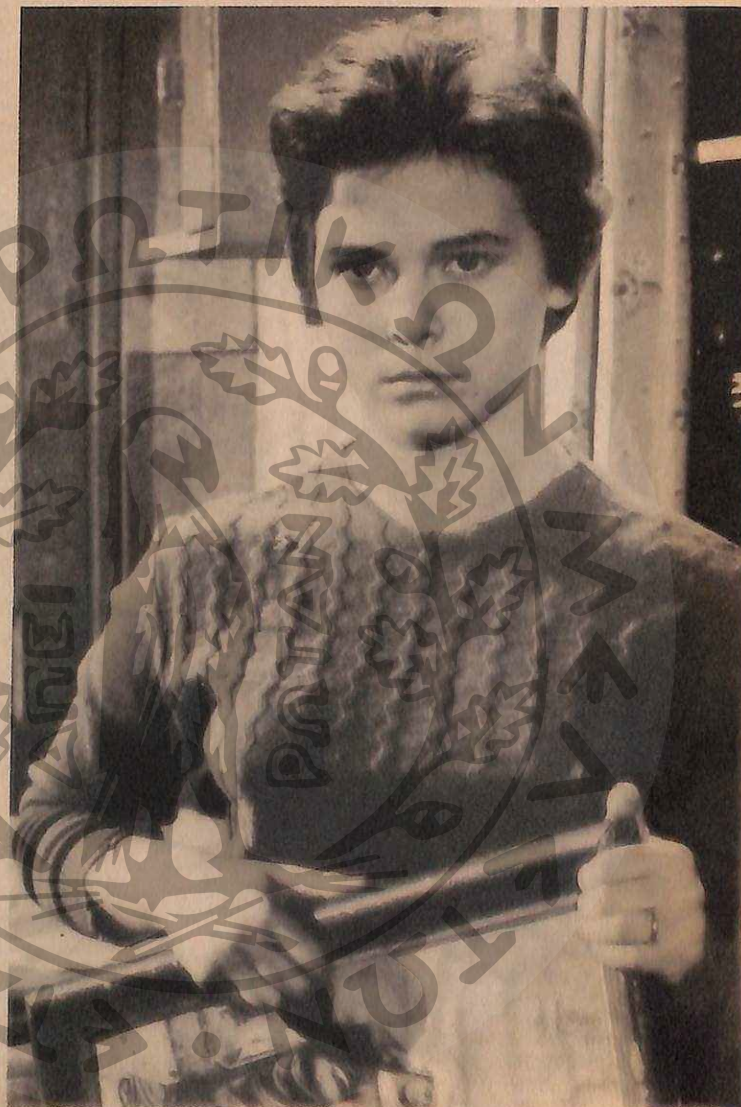

ΤΟ ΠΡΩΤΟ «ΝΟΜΙΜΟ» ΦΙΛΙ μιάς γυναίκας πρέπει να ναι θερμό σαν το πρώτο... παράνομο. (Έρχη του Ντέ Σίκα). Η Λουίζα φιλάει —εφαρμόζοντας την «αρχή»— τον άντρα της Νατάλε, μετά τον γάμο.

ΤΟ ΝΙΟΠΑΝΤΡΟ ΖΕΥΓΑΡΙ, αφού απήυδισε ψάχνοντας για ένα «κονάκι» παίρνει την παράτολμη απόφαση να χτίσει ένα σπίτι χωρίς άδεια οικοδομής. Φυσικά, απομακρυσμένο απ' το κέντρο, κοντά τις σιδηροδρομικές νοαυμές... Ένα σπιτάκι που θα ικανοποιήσει τις πιο άμεσες ανάγκες του.

Η ΠΑΛΟΤΤΑ ΓΚΑΜΠΡΙΕΛΛΑ έπελέγη ανάμεσα σε χιλιάδες υποψήφιες προκειμένου να υποδυθή τον ρόλο της Λουίζας.

ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ ΤΗΣ ΣΙΣΣΟΥ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΗΣ ROSEMARY KUTAK

24

Ο Μάρκ συνέχισε:

«Ο δικαστής καταλάβαινε πώς η Ιδεαλίστρια κόρη του δεν θα τον συγχωρούσε ποτέ για την ανοχή του. Έξάλλου, δεν είχε καμιά αντίρρηση να κάνει την έρευνά σας. Ο ίδιος προσωπικά δεν είχε τίποτε να φοβηθώ. Μόνο που δεν πίστευε πώς θα καταλήγατε σε αποτέλεσμα. Το κακό όμως ήταν —έδώ ο Μάρκ κοίταζε έναν-έναν όλους μέσ' στο δωμάτιο— ότι ένας από σας, ένας από το άμεσο περιβάλλον του δικαστή Λάντμπρουκ, είχε τις ίδιες αντιλήψεις μαζί του, χωρίς όμως να έχει και την ακεραιότητα του χαρακτήρα του.

—Θέλετε να πείτε πώς...

Τα μικρά στρογγυλά μάτια της Σίσσου πλανήθηκαν δλόγυρα με άπληστη περιέργεια. Έπιφωνήματα διαμαρτυρίας ακούστηκαν εν χορώ, ώστόσο όλοι εξέταζαν καχύποπτα ο ένας τον άλλο.

—Όσο ξέρω, κανείς από σας δεν είχε ανάγκη από λεπτά εκείνη την εποχή, συνέχισε ο Μάρκ, αδιαφορώντας για την έντυπωση που είχαν προκαλέσει τα λόγια του. Τό εικόλο όμως κέρδος είναι έλκυστικό... Έξάλλου, τὸ νὰ παί-ζης κρυφὸ παιχνίδι, σου δίνει καμιά φορά την ψευδαίσθηση πὸς εἶσαι δυνατός. Μιά γυναίκα, μάλιστα, που αίσθεται τον εαυτό της μόνο, που δεν έχει τί να κάνει, θα εύρισκε ακόμη μεγαλύτερο ενδιαφέρον σ' ένα τέτοιο παιχνίδι...

—Είπατε πιο μπροστά πώς ο δικαστής έβλεπε τα πράγματα ρεαλιστικά, διέκοψε η Μάντ. Νομίζω πὸς ἔχετε δίκιο σ' αὐτό. Που στηρίζετε όμως τη γνώμη σας ότι ένας από μάς ήταν άνακατεμένος με τη σπείρα;

Τὸ πρόσωπό της ἔδειχνε ζωηρὸ ενδιαφέρον τώρα. Δεν ήταν τὸ ἀψυχο, ἀνέκφραστο πρόσωπο μίας κούκλας.

—Νὰ σας ἐξηγήσω ἀμέσως τὸ συλλογισμό μου, ἀποκρίθηκε ὁ Μάρκ. Πρώτον, ἔσείς οἱ ἐξή ἤσαστε οἱ μόνοι που ἐπισκεφθήκατε τὴν Εὐα τὴ μέρα τοῦ θανάτου της. Ἐπομένως, ἕνας ἀπὸ σας τὴς ἔδωσε τὸ δηλητήριο. Δεύτερον, ποῖους τὴ σκότωσε, τὴ σκότωσε γιατί ἦταν ἡ μόνη που ἤξε-ρε ποῖος ἦταν ὁ δολοφόνος τοῦ Κραϊν. Ὅταν λοιπὸν κατέληξα σὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ θάνα-τος τοῦ Κραϊν εἶχε ἀμεση σχέση με τὴς ἀποκα-λύψεις που ἦταν ἔτοιμος νὰ κάνει, σκέφτηκα πὸς κάποιος ἀπὸ σας θὰ εἶχε σίγουρα βρεθῇ μπλε-χμένος με τὴ σπείρα.

«Όλοι μέσ' στην κάμαρα τὸν ἀκούγαν σιωπη-

λοί, ρουφώντας τὰ λόγια του. Δεν ἤθελαν νὰ πιστέψουν σὴν κατηγορία του, ἀλλὰ δὲν εὐρί-σκαν καὶ κανένα χάσμα σὸ συλλογισμό του.

—Ἐπειτα ἦταν καὶ κάτ' ἄλλο, συνέχισε ὁ Μάρκ. Τὴ μέρα που ἡ Εὐα ἀρρώστησε, τὴ μέρα που παρουσιάστηκαν τὰ πρώτα συμπτώματα τὴς τρέλλας της — καὶ νομίζω πὸς τὰ συμπτώ-ματα αὐτὰ παρουσιάστηκαν ἀκριβῶς ἐπειδὴ εἶχε ἀνακαλύψει τὴν ἀλήθεια γιὰ τὴ δολοφονία τοῦ Κραϊν — ἡ καμμένη δὲν εἶχε ἔρθει σὲ ἐπαφὴ με κανένα ξένο πρόσωπο, μονάχα με τοὺς ἀνθρώπους τοῦ στενοῦ της κύκλου. Ἐκανε μιά βόλτα σὴν πόλη με τὴ Σίσσου, πέρασε ἀπ' τὸ γραφεῖο τοῦ Φίλ, πήγε νὰ δῇ τὸν πατέρα της... καὶ γύρισε σὸ σπίτι της σὲ ἔλεεινὴ κατάσταση. Βλέπετε πὸς ταιριάζουν ὅλα τὸ ἕνα με τ' ἄλλο; Καὶ ἡ ἀπόδειξη πὸν βρήκα σὸ δωμάτιό της ἀπὸψε, δὲν ἀφήνει καμμιὰ ἀμφιβολία πὸς τὰ πράγματα ἔ-γιναν ἀκριβῶς ὅπως τὰ φαντάστηκα.

Ὁ Μάρκ κατάλαβε με μίαν ματιά πὸς κανέναν ἀπ' ὅσους ἦτανε μαζεμένοι σὴν κάμαρα δὲν ἤ-θελε νὰ παραδεχτῇ τὴν ἀποψη του. Ὅλοι τοὺς κονηθήσαν ἀνίσχυοι σὲς καρέκλες τους, ἡ ἄλ-λαξαν στάση, ἡ σταύρωσαν τὰ πόδια τους.

—Ἐξακολουθῶ νὰ μὴν καταλαβαίνω τὴ σχέ-ση εἶχε ὁ πατέρας μου μ' ὅλα αὐτὰ, διαμαρτυρή-θηκε ὁ Σκότ.

—Ὁ πατέρας σας ἦταν τὸ ἐπικεντρο ὅλων ὅσων ἔγιναν τὴ νύχτα που σκοτώθηκε ὁ Κραϊν, ἀποκρίθηκε ὁ Μάρκ. Ἦ ἦθεσε πὸς ἦταν κάπως πε-ρίεργη. Γιὰ νὰ καταλάβετε τὴ θέλω νὰ πῶ, θὰ σας δώσω μιά παραστατικὴ εἰκόνα. Ὅλα τὰ πρόσωπα που εἶναι ἀνακατεμένα σ' αὐτὸ τὸ δρά-μα σχηματίζουν, θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ πῇ, ἕνα ἴσοσκελές τρίγωνο. Στὴ μία γωνία τοῦ τριγώνου ἦταν ὁ Φίλ, ἡ Εὐα, ὁ Κραϊν καὶ οἱ ὁπαδοὶ τους, που εἶχαν βάλει σκοπὸ τὴς ζωῆς τους νὰ ἀπαλ-λάσουν τὴς δημόσιες ὑπηρεσίες ἀπὸ τὴ σπείρα τὸν ἀπατεῶνα. Στὴ δεύτερη γωνία τοῦ τριγώνου ἦταν ἡ σπείρα καὶ μέσα σ' αὐτὴν ἕνας ἀπὸ σας.

Στὴν τρίτη γωνία ἦταν ὁ δικαστής. Αὐτὸς ἔμε-νε ἀδρανής, ἀλλὰ ἀπ' ἐκεῖ που βρισκόταν, ἀδρα-τες κλωστὲς τὸν ἔκριναν με τὰ δύο ἄλλα στρατό-πεδα. Ὁ Φίλ, ἡ Εὐα, ὁ Κραϊν καὶ οἱ ὁπαδοὶ τους νομίζαν πὸς τὸν εἶχαν με τὸ μέρος τους. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἄλλοι που τὸν ἔβλεπαν ἀπ' τὴν ἀντί-θετη γωνία βασίζονταν σὴν ἀδράνειά του καὶ τὸν θεωροῦσαν δικό τους. Ὁ διχασμὸς αὐτὸς τοῦ ἑαυτοῦ του τὸν ὠδήγησε ἐκείνη τὴ νύχτα σὲ ἔ-νέργειες που ἦταν ἐπόμενο νὰ προκαλέσουν τὴ μοίρα κρίση.

Οἱ ἐξὴ κοίταζαν τὸν Μάρκ με διαφορετικὴ ἔκφραση ὁ καθένας. Ἦ ἐκπληξὴ τὴς Σίσσου ἦτα-νε τόσο ὑπερβολικὴ που ὁ Μάρκ ἀναρωτήθηκε ἂν ἦτανε εἰλικρινής. Μιά παράξενη λάμψη φώτιζε τὰ μάτια τοῦ Χάλεσϋ που φαίνονταν ν' ἀκούη με μεγάλη προσοχὴ καὶ κατανόηση. Ἦ Μάντ δὲν ἔδειχνε καμμιὰ συγκίνηση. Ὁ Σκότ ἐξακολουθοῦ-σε νὰ ἔχη τὸ ἀδιάλλακτο ὕψος του καὶ ὁ Φίλ με τὴν Μπάρμπαρα κάθονταν σκοτισμένοι, σὰ νὰ μὴν καταλάβαιναν.

Ὁ Μάρκ ἔβριζε μιά ματιά σὸ ρολόγι του καὶ συνέχισε βιαστικά:

—Ἀς βάλωμε κάτω ὅσα ξέρομε καὶ ἂς προσπαθῶμεμε τώρα νὰ συναρμολογήσωμε τὰ γεγονότα ἐκείνης τὴς βραδιάς. Ἰσως νὰ μπο-ρέσωμε νὰ βροῦμε τὴ ἀκριβῶς ἔγινε. Τόσο ὁ δικαστής ὅσο καὶ ὁ δολοφόνος δὲν ἤξεραν ὅτι ὁ Κραϊν ἐργαζότανε γιὰ λογαριασμό τοῦ Φίλ.

Με τὸ πρόσχημα τὴς φιλίας, ὁ Κραϊν εἶχε κα-τορθώσει νὰ κερδίσει τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ Τίλτον καὶ εἶχε ἀρχίσει ν' ἀσκῇ ἐπάνω του μιά ἐπίμονη ψυχολογικὴ βία γιὰ νὰ τοῦ ἀποσπάσει ὠρισμένα μυστικά. Τὴ νύχτα που γεννήθηκε ὁ Τζῶν, ὁ Κραϊν εἶχε φτάσει σὸ σημείο νὰ πείσει τὸν Τίλτον νὰ κάνει τὴς ὁμολογίες του. Τὸν ἄφησε σὸ μπάρ τοῦ «Μαίικ» καὶ πήγε νὰ βρῇ τὸν Φίλ. Ὁ Φίλ δὲν ἦταν σὸ γραφεῖο του. Ἦ Μπάρμπαρα ὁμως ἦταν ἐκεῖ καὶ, γιὰ νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὸν Κραϊν, προσπάθησε νὰ ἐπικοινωνήσῃ τηλεφωνι-κῶς με τὸν Φίλ. Δὲν τὸ κατάρωσε καὶ ὁ Κραϊν ἔφυγε λέγοντας πὸς θὰ ξαναπήγαινε σὸ «Μαίικ» καὶ πὸς δὲ θ' ἄφηνε στιγμὴ ἀπὸ κοντά του τὸν Τίλτον. Ἀπ' ἐκείνη τὴ στιγμὴ χάνομε τὰ ἴχνη του. Ὁ μπάρμαν εἶπε ἀργότερα σὴν κατάθεσή του πὸς ὁ Τίλτον ἔφυγε ἀπ' τὸ μπάρ λίγα λεπτὰ ὕστερ' ἀπ' τὸν Κραϊν καὶ πὸς ἀπὸ τότε δὲν ξα-ναεῖδε οὔτε τὸν ἕνα οὔτε τὸν ἄλλο. Τώρα ξέρο-με πὸς ὁ Τίλτον εἶχε τρομοκρατηθῇ. Ἀλλὰ ἦταν ἀναποφάσιτος. Δὲν ἤξερε τί νὰ κάνει. Νὰ δώσει τὰ στοιχεῖα που εἶχε στὰ χέρια του; Νὰ τὸ σκά-ση; Ἦ νὰ ἐπιμενῇ σὴν ἀρνησὴ του με τὴν ἐλπί-δα ὅτι ὁ Φίλ δὲν εἶχε ἀρκετὲς ἀποδείξεις γιὰ νὰ τὸν ἐνοχοποιήσῃ; Τί ἦτανε φυσικὸ νὰ κάνει ἕνας ἄνθρωπος σὴ θέση τοῦ Τίλτον ἐκείνη τὴ στιγμὴ;

Τὸ συμπέρασμα εἶναι ἀπλὸ. Ὁ Τίλτον πήγε νὰ ζητήσῃ τὴ συμβουλὴ κάποιου που θὰ μπορούσε νὰ τοῦ πῇ πὸς θὰ δεχότανε τὴς ὁμολογίες του ὁ Φίλ. Μ' ἄλλα λόγια, πιστεύω πὸς ὁ Τίλτον πῆ-γε νὰ βρῇ ἕναν ἀπὸ σας. Εἶναι λογικὸς ὁ συλλο-γισμός μου;

Ὁ Φίλ, με τὰ χεῖλ' σφιγμένα, ξαναμμένος,

κούνησε τὸ κεφάλι καταφατικά. Ὁ Χάλεσϋ, πε-ρισσότερο συγκρατημένος ἀπ' τοὺς ἄλλους, εἶχε τὸ ὕψος τοῦ δικηγόρου που ἀκούει ἕναν ἀντίδικό του. Ὁ τόνος τὴς φωνῆς του ὅταν εἶπε σὸν Μάρκ: «Συνεχίστε», ἔδειχνε καθαρά ὅτι εἶχε ἐ-πιφυλάξεις, ἀλλὰ ὅτι θὰ τὴς ἔλεγε σὸ τέλος.

—Μόλις τὸ πρόσωπο αὐτό — ἂς τὸ ονομά-σωμε Χ — εἶδε τὸν Τίλτον καὶ ἄκουσε τὰ νέα του, κατάλαβε πὸς κινδύνευε ἡ Ἀχιλλεῖος πτέρνα τὴς σπείρας καί, φυσικά, ἡ συμβουλὴ που τοῦ ἔδωσε ἦτανε νὰ φύγῃ ἀμέσως ἀπ' τὴν πόλη. Καὶ ὅπως ξέρομε, ὁ Τίλτον ἔφυγε πραγματικὰ ἐκείνη τὴ νύχτα... Ἀλλὰ ἡ ἀποκάλυψη τοῦ ἀναστάτωσε τὸν Χ. Τὸ γεγονός ὅτι ὁ Κραϊν εἶχε κατορθώσει νὰ πείσῃ τὸν Τίλτον νὰ μιλήσῃ, τὸν ἔβαλε σὲ με-γάλη ἀνησυχία. Τί θὰ γινότανε, ἂν ὁ Κραϊν κα-τάφερνε καὶ ἄλλα ἀδύνατα μέλη τὴς σπείρας νὰ ὁμολογήσουν; Μπροστὰ σὸν κίνδυνο, ὁ Χ σκέφτηκε νὰ ζητήσῃ τὴ βοήθεια τοῦ δικαστῆ Λάντμπρουκ...

—Ναί, ἀποκρίθηκε ὁ Φίλ. Ὅλοι ἤμαστε ἐκεῖ ὥσπου νὰ γεννηθῇ ὁ Τζῶν καὶ νὰ φέρουν τὴν Εὐα κάτω. Ἐμένα μ' ἄφησαν νὰ μείνω κοντὰ τὴς, σὸνους ἄλλους ὁμως εἶπαν νὰ φύγουν. Δὲν ξέρω πόση ὥρα ἔμεινε ὁ δικαστής.

—Ὅταν φύγαμε ἐμεῖς ἦταν ἀκόμη ἐκεῖ, εἶπε ἡ Μάντ. Ἐγὼ ἤμουν κατάκοπη κ' ἔπεσα σὸ κρεβάτι, ἀλλὰ ὁ Σκότ ἀνησυχούσε πολὺ καὶ ξα-ναγύρισε σὲ λίγο σὸ νοσοκομεῖο.

—Πάνε πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε, εἶπε ἡ Σίσ-σου. Θυμῶμαι ὁμως πὸς ὅταν μάς εἶπαν πὸς ἡ Εὐα δὲν κινδύνευε, φύγαμε ὅλοι μαζί τὴν ἴδια ὥρα, ἐκτὸς ἀπ' τὸν δικαστή. Μοῦ φαίνεται πὸς τὸν βλέπω ἀκόμη, καθισμένο ὁλομόναχο σὲ μιά γωνία. Ποῖος ἔρει; Ἰσως ὅλα νὰ ἦταν τώρα διαφορετικά, ἂν εἶχα μείνει κ' ἐγὼ μαζί του.

—Ἦχε φύγῃ ὅταν ξαναγύρισα, εἶπε ὁ Σκότ. Ἦμουν μόνος σχεδὸν ὅλη τὴ νύχτα.

—Ὅπως κι ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα, ὁ καθένας

ἀπὸ σας θὰ μπορούσε νὰ πλησιάσῃ τὸν δικαστὴ καὶ νὰ τοῦ πῇ πὸς ἦτανε μεγάλη ἀνάγκη νὰ τοῦ μιλήσῃ. Ἀν κρίνωμε ἂν τὸν περιστρεφὸ, ὁ Χ κι ὁ δικαστὴς συναντήθηκαν ἐκείνη τὴ νύχτα. Ἦ κλινικὴ εἶναι σὸ κέντρο τὴς πόλης, διόλου ἀπίσ-τευ λαιπὸν νὰ πῆγαν μαζί σὸ γραφεῖο τοῦ δι-καστῆ, ἢ στὰ γραφεῖα τὴς εταιρίας... Ἀς ἔρωμε τώρα σὸν Κραϊν κι ἂς ἀκολουθήσωμε τὰ ἴχνη του ἀπ' ἐκεῖ που τ' ἄφησαμε. Ὅταν ὁ Κραϊν ξαναγύρισε σὸ «Μαίικ» καὶ εἶδε πὸς ὁ Τίλτον δὲν ἦταν ἐκεῖ, θὰ ἔψαξε, βέβαια, νὰ τὸν βρῇ. Κι ὅταν δὲν τὸν βρῆκε πουθενά, θὰ ἔκανε ἀσφαλῶς τὴ σκέψη πὸς ὁ Τίλτον τὸ εἶχε σκάσει. Εἶχε πῇ σὴν Μπάρμπαρα πὸς τὸ φοβότανε. Ἦταν ἀ-πύλυτη ἀνάγκη νὰ βρεθῇ ὁ Τίλτον ἀμέσως, νὰ συλληφθῇ. Ἀλλὰ γιὰ νὰ γίνῃ αὐτό, ἔπρεπε νὰ συνεννοηθῇ ὁ Κραϊν με τὸν Μίναρ καὶ ὁ Μίναρ ἦταν ἀπρόσιτος. Μιά λύση ὑπῆρχε: Νὰ πᾶν ὁ Κραϊν σὸν Νέλσον, τὸν εἰσαγγελέα, — τὸ μόνο πρόσωπο που μπορούσε νὰ διατάξῃ τὴ συλληψὴ τοῦ Τίλτον. Ἀλλὰ ἡ Μπάρμπαρα εἶχε πείσει τὸν Κραϊν ὅτι ὁ Νέλσον δὲ θὰ δεχότανε νὰ δώσῃ τέτοια ἐντολὴ χωρὶς νὰ ἔχη σὸ χερί ἀ-ποδείξεις τὴς ἐνοχῆς τοῦ Τίλτον. Ὁ Νέλσον δὲν γινώριζε τὸν Κραϊν, οὔτε τὴ δρᾶσή του. Δὲ θὰ τοῦ ἔδινε ποτὲ σημασία. Τί μπορούσε λοιπὸν νὰ κάνει ὁ Κραϊν γιὰ νὰ τὸν πείσῃ νὰ διατάξῃ τὴ συλληψὴ τοῦ Τίλτον; Νὰ βρῇ κάποιον που θὰ μπορούσε νὰ ἐγγυηθῇ γιὰ τὸ βᾶσιμό τὴς καταγ-γελίας του. Αὐτὸς ὁ κάποιος ἔπρεπε νὰ εἶναι ἕνα πρόσωπο σοβαρὸ καὶ ἀξιώτιστο. Ἀναπόφευ-κτο ἦταν νὰ πᾶν ὁ νοῦς του σὸ δικαστὴ Λάντμπρουκ... Που καὶ πὸς συναντήθηκαν, δὲν τὸ ξέρομε. Ὑποθέτω πὸς ὁ Κραϊν βρῆκε τὸν δικαστὴ, ἀλλὰ ὅχι μόνο, πιθανώτατα κάπου ὅπου ἦταν καὶ ὁ Χ. Δὲν ἀποκλείεται νὰ εἶδε ὁ Κραϊν φῶς σὸ γραφεῖο τοῦ δικαστῆ ἢ τὴς εταιρίας Λάντμπρουκ καὶ Χάλεσϋ καὶ νὰ πῆγε ἐκεῖ ἀφοῦ προσπάθησε μάταια νὰ συναντήσῃ τὸν δικαστὴ σὸ σπίτι του ἢ σὸ νοσοκομεῖο. Ἐνα πάντως

εἶναι βέβαιο: Τὰ τρία αὐτὰ πρόσωπα εἶχαν μιά μοίρα συνάντηση ἐκείνη τὴ νύχτα. Ὁ Κραϊν ἔφτασε τὴν ὥρα που ὁ δικαστὴς συζητοῦσε με τὸν Χ, ἐξήγησε τὴν ὑπόθεσή του τὸν ἀπασχολοῦ-σε καὶ παρακάλεσε τὸν δικαστὴ νὰ μεσολοβήσῃ σὸν εἰσαγγελέα. Ὁ δικαστὴς μόλις εἶχε πλη-ροφορηθῇ τὴν ἀνάμνηση τοῦ Χ σὲς διάφορες κα-ταχρήσεις. Δὲ νομίζω πὸς εἶχε τὴν παραμικρὴ πρόθεσή νὰ προδώσῃ τὸν Φίλ, ἀλλὰ πιστεύω πὸς ἦταν πρόθυμος νὰ κάνῃ ὅ,τι περνοῦσε ἀπ' τὸ χερί του γιὰ νὰ καλύψῃ τὸν Χ. Ἀλλὰ ὁ Κραϊν ἦταν ἐκεῖ καὶ τοῦ ζητοῦσε νὰ δράσῃ ἀμέσως.

—Ὁ Μάρκ στράφηκε σὸν Σκότ.

—Τί νομίζετε πὸς θὰ ἔκανε ὁ πατέρας σας;

σὲ μιά τέτια περίσταση; Ὁ Σκότ τὸν κοίταξε σὰν ἀπολιθωμένος. Ἐσφίγγε νευρικά τὰ χέρια τὴς πολυθρόνας του, ὅλη του ἡ ἔκφραση εἶχε μιά τρομερὴ ἀκαμψία, ὁκόμη καὶ τὸ τίκ τοῦ ματιοῦ του εἶχε σταματή-σει. Με τὸ βλέμμα στηλωμένο σὸν Μάρκ, ἀνοι-ξε τὸ στόμα του νὰ μιλήσῃ, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε.

Ἦ Σίσσου, πάντοτε ἀκάθεκτη, ἔκοψε τὴ σιω-πή.

—Ἐτσι εἶναι οἱ δικηγόροι. Ποτέ τους δὲ βιάζονται νὰ πῶν τὴ γνώμη τους, νὰ ἐκτεθούν. Ἀν ρωτοῦσατε ἔμένα θὰ σας ἔλεγα πὸς ὁ δι-καστὴς ἀκολουθεῖ τὴ συνθησισμένη τακτικὴ τοῦ νόμου — προσπάθησε νὰ κερδίσῃ χρόνο. Εἶπε τοῦ Κραϊν νὰ περιμένῃ ὅ,τι τὴν ἄλλη μέρα, νὰ δῇ πρώτα τὸν Φίλ. Εἶχε ὅλο τὸν καιρὸ νὰ ἐ-νεργήσῃ ἀργότερα, θὰ τοῦ εἶπε.

—Ἀκριβῶς, εἶπε ὁ Μάρκ ἰκανοποιημένος με τὴν ἐτυμηγορίαν τὴς Σίσσου. Τώρα, ὁ Χάλ Κραϊν, ὅπως ξέρομε ὅλοι μας, ἦταν τύπος φανατικός. Κυρία Μίναρ, ἔσεις κι ὁ ἄντρας σας τὸν γνωρί-ζατε καλύτερα ἀπ' τοὺς ἄλλους. Κατὰ τὴ γνώμη σας, ποῖα θὰ ἦταν ἡ ἀντίδραση τοῦ Κραϊν σὴ συμβουλὴ τοῦ δικαστῆ;

—Ὁ Χάλ δὲν ἦταν ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους που δέχονται ἕνα «ὄχι» χωρὶς συζήτηση, ἀποκρίθηκε ἡ Μπάρμπαρα με πεποίθηση. Ἦταν ἔξαλλος ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἦταν βέβαιος πὸς ἂν εὕρισκε κάποιον νὰ τὸν βοηθήσῃ, θὰ ξεσκέπαζε ὅλη τὴ σπείρα.

—Ὁ Κραϊν ἦταν πολὺ ἀφωσιωμένος σὲ μέ-να, εἶπε ὁ Φίλ μελαγχολικά. Ἦταν νέος, παρά-φορος, εὐέξαπτος. Δὲ νομίζω πὸς θὰ τὰ ἔβαζε κάτω εὐκόλα.

—Προσθέστε σ' ὅλα αὐτὰ, εἶπε ὁ Μάρκ, τὸ ἐνδεχόμενο ὅτι ὁ Τίλτον εἶχε ἀφήσει νὰ τοῦ δια-φύγῃ κάτι... Ἐνας ὑπαινιγμός, ἴσως, γιὰ κάποιον πρόσωπο που τὸν προστάτευε — κάποιον πρόσω-πο ἀπ' τὸν κύκλο τοῦ Φίλ. Δὲν ἀποκλείεται καὶ νὰ ἀνέφερε τὸ ὄνομα τοῦ Χ. Ὁ Κραϊν δὲν εἶπε σὴν Μπάρμπαρα τί ἀκριβῶς τοῦ εἶχε πῇ ὁ Τίλτον, τὴν ἄφησε μονάχα νὰ καταλάβῃ πὸς τοῦ εἶχε κάνει ἀποκαλύψεις πολὺ σημαντικές. Μπορεῖ ὁ Κραϊν νὰ μὴν πίστευε σὴν ἀρχὴ τὰ λόγια τοῦ Τίλτον, νὰ τὰ θεωρήσῃ καθαρή συκοφαντία; Ἦταν, βλέπετε, τόσο βέβαιος πὸς ὅλοι σὸν κύκλο τοῦ Φίλ ἦταν ἄνθρωποι τίμιοι! Ὅταν ὁ-μως ὁ δικαστὴς προσπάθησε νὰ τὸν συγκατη-σῇ, ὁ Κραϊν θυμήθηκε τοὺς ὑπαινιγμούς τοῦ Τίλτον. Ἦ ὑποψία φώτισε τὸ μυαλό του καὶ σί-γουρα θὰ κατηγόρησε ὁρᾶ — κοφτὰ τὸν δι-καστὴ ὅτι ἤθελε νὰ καλύψῃ τὸν Χ. Φαντάζομαι τὸν Κραϊν — νέο, ὁρμητικό, γεμάτο φλόγα, ἐνθέρμο σταυροφόρο — νὰ ἐξακοντίζῃ μύδρους ἐναντίον τοῦ δικαστῆ! Νὰ τοῦ πῇ πὸς δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ χρησιμοποιοῖ τὴ θέση καὶ τὴν περιουσία του γιὰ νὰ καλύπτῃ τοὺς φαυλοκρά-τες, πὸς θὰ πῆγαινε ἴσα σὸν Φίλ καὶ θὰ τοῦ τὰ ἔλεγε ὅλα, πὸς ἂν ὁ Μίναρ δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἀκούσῃ, θὰ βρίακονταν ἄλλοι που θὰ τὸν ἀκού-γαν καὶ πὸς ἂν τὰ «Νέα» δὲν δέχονταν νὰ δημο-σιεύσουν αὐτὰ που θὰ ἔγραφε ὑπὸ τὸν ὄνομα τοῦ Κραϊν, θὰ τὰ δημοσίευαν εὐχαριστῶς. Καὶ θὰ τὰ ἔκανε ὅλα αὐτὰ, ὅσο γι' αὐτὸ εἶμαι βέβαιος. Ἐνας μονάχα τρόπος ὑπῆρχε γιὰ νὰ τὸν σταματήσῃ κανεὶς. Κι αὐτὸν τὸν τρόπο ἀκο-λούθησε ὁ Χ. Ἦταν κ' ἐκεῖνος νέος καὶ ὁρμητι-κός πρὶν ἀπὸ δέκα χρόνια. Παγιδευμένος καὶ πανικόβλητος. Ὅταν ὁ Κραϊν, λαχναρισμένος, θυελλώδης, ἔκανε νὰ φύγῃ, τοῦ φύτεψε μιά σφαί-ρα σὴν καρδιά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 25ο

Ἰωσή ἀπλάκηκε σὸ δωμάτιο. Ὁ Μάρκ κοί-ταξε ἑαυτὸ τὸ ρολόγι του. Μεσάνυχτα. Πόση ὥρα ἄραγε θὰ ἔβαζε ὁ Πέττυ γιὰ νὰ γυ-ρίσῃ με τὰ δακτυλικά ἀποτυπώματα; Τὰ νεύρα τοῦ Μάρκ ἦταν ἔτοιμα νὰ τσακίσουν. Ἦ ἔνταση μέσα σὴν κάμαρα ἦταν τρομακτικὴ.

... Καὶ γύρισε σὸ σπίτι της σὲ ἔλεεινὴ κατάσταση.

Μόνον ὁ Χάλσεϋ, ἀπαθής, εἶχε πάντα τὸ σο-
δαρό, βαθυστόχαστο ὕφος του. Σὰ νὰ ἦταν ὁ
Μάρκ μάρτυς κατηγορίας σὲ μιὰ δίκη κι' αὐτὸς ὁ
δικηγόρος τοῦ κατηγορουμένου πού ἔκαμε μιὰ
ἀνακεφαλαίωση τῆς ὑποθέσεως γιὰ νὰ τὸν ἀκού-
σουν οἱ ἔνοχοι, εἶπε:

—Ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀπλὲς εἰκασίες... ἐκτὸς
ἀπ' τὸ ὅτι ὁ Τζῶν Λάντμπρουκ ἦταν δικαστής.
Ξεκινώντας ἀπ' αὐτὸ καὶ μόνο τὸ γεγονός καὶ ἀπ'
τὴν ἑρμηνεία πού δίνετε στὸν χαρακτήρα ἐνὸς
ἀνθρώπου πού δὲ γνωρίζατε ποτέ, κτίσατε ἕνα
ὁλόκληρο οἰκοδόμημα ἀπὸ τραπουλόχαρτα. Πα-
ραδέχομαι πὼς ἡ ἱστορία σας εἶναι πιθανή... ὁ-
λὴ, ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸ τὸ τελευταῖο σημεῖο. Δὲ νο-
μίζετε πὼς εἴστε ὑπερβολικὸς πολλὰ ἀποδίδετε
τὰ πάντα σὲ μιὰ σύμπτωση; Πὼς ἔτυχε νὰ ὑ-
πάρχη ἕνα περίστροφο ἐκεῖ κοντά, ἀκριβῶς τῇ
στιγμῇ πού ὁ Χ, ὅπως τὸν λέτε, βρέθηκε στὴν
ἀνάγκη νὰ σκοτώσῃ;

—Δὲν ἦταν σύμπτωση, κ. Χάλσεϋ. Μὴν
ξεχνάτε πὼς ὅλο τὸ χρέμα πού κέρδιζαν οἱ διά-
φοροι ἐπιτήδειοι ἀπ' τὴν καταχρήσει τοῦ δημο-
σίου ταμεῖου ἦταν εἰς μετρίτῃ. Ὁ Χ κουβαλοῦ-
σε ἀσφαλῶς συχνὰ μεγάλα ποσὰ γιὰ νὰ τὰ μοι-
ράσῃ στὸς συνενόχους του, πολλὰς φορὲς ἀκόμη
καὶ τὴ νύχτα. Γι' αὐτὸ, θὰ εἶχε πάντα ἐπάνω
του ἕνα ὄπλο. Τὸ μικρὸ περίστροφο πού ἀνακά-
λυψε στὴν κάμαρα τῆς Εὐας, μπορεῖ εὐκόλα νὰ
χωρῆσθαι σὲ μιὰ γυναικεία τσάντα, ἢ σὲ μιὰ
ἀνδρική τσέπη. Εἶμαι βέβαιος πὼς ὁ Χ θὰ τὸ ἀ-
ποχωρίζετο πολὺ σπάνια.

—Ἡ ἐξήγηση πού δίνεις γιὰ τὸ ὄπλο μοῦ
φαίνεται λογική, παρατήρησε ὁ Σίσου, ἀλλὰ νο-
μίζω πὼς κάνεις λάθος σ' ἕνα ἄλλο σημεῖο. Ἄν
πραγματικὰ ὁ δικαστὴς Λάντμπρουκ ἤξερε ποῖος
σκοτώσε τὸν Κραϊν, ἂν εἶχε δὴ μὲ τὰ μάτια του
τὸ δολοφόνο, θὰ καλοῦσε τὴν ἀστυνομία. Μπορεῖ
νὰ ἦταν ἀνεκτικὸς σὲ πολιτικὰ μικροσμαρτή-
ματα, ἀλλὰ μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ πιστέψω πὼς
ἦταν ἱκανὸς νὰ προστατεύσῃ ἕνα δολοφόνο.

—Καὶ ὅμως ἡ ἀπόδειξη εἶναι ἐδῶ, Σίσου.
ἐπέμεινε ὁ Μάρκ. Ὁ δικαστὴς ὅχι μόνο εἶχε στὴν
κατοχή του τὸ περίστροφο, ἀλλὰ ἤξερε ἀκόμη
πὼς τὰ δακτυλικά ἀποτυπώματα τοῦ δολοφόνου
ἦταν ἐπάνω σ' αὐτό. Καὶ τὸ φύλαξε ἀνέπαφο.
Δὲ θὰ ἤξερε αὐτὲς τὶς λεπτομέρειες, ἂν δὲν ἦταν
μπροστὰ δταν ἔγινε ὁ φόνος. Δὲ νομίζω πὼς ἦ-
θελε νὰ κάνει τὰ στραβά μάτια στὸ δολοφόνο.
Ἀσφαλῶς τὸ ἐγκλημα τοῦ προζήτησε φρίκη. Ἄν
ὅμως σκεφθῆτε πὼς ὁ δολοφόνος... ἐδῶ ὁ
Μάρκ γύρισε καὶ κοίταξε τὴ Σίσου στὰ μάτια
— ἦταν μιὰ ὀρφανή κοπέλα πού οἱ γονεῖς της
τὴν εἶχαν ἐμπιστευθῇ στὴν κηδεμονία τοῦ δικαστῆ,
ἦ... — στράφηκε στὸν Χάλσεϋ — ἕνας νέος
τῆς ἐταιρίας του, ὁ γυιὸς τοῦ παλιοῦ του συ-
νεταιρίου καὶ ἐπιστήθιου φίλου, ἦ... — ἔρριξε
ἕνα βλέμμα στὸν Σκότ καὶ τὴ Μῶντ — ὁ γυιὸς
του, ἢ ἡ νύφη του, μπορεῖτε νὰ καταλάβετε γιὰ τί
δίστασε νὰ παραδώσῃ τὸ δολοφόνο στὴν ἀστυνο-
μία. Στὸ κάτω — κάτω, θὰ σκέφτηκε, σὲ τί θὰ
ὠφελοῦσε ἡ καταγγελία του; Μήπως θὰ ξανά-
φερνε τὸν Κραϊν στὴ ζωή;

Ἡ Σίσου ἀκούε τὸν Μάρκ μὲ μάτια ὀρθά-
νοιχα. Ἦταν φανερό πὼς διατάξε νὰ πιστέψῃ
τὰ λόγια του. Ἐνας ἀναστεναγμὸς ἐξέφυγε ἀπ'
τὰ χεῖλη τῆς Μῶντ. Κρατοῦσε τὰ χεῖρά της πο-
λυθρόνας της τόσο σφιχτά, πού οἱ κλειδώσεις τῶν
δακτύλων της ξεχώριζαν πάνω στὸ χέρι της σὰν
ἀσπροὶ λεκέδες. Τὰ μάτια της τῆς ἔδειχναν τώρα
ἀναμφισβήτητα τρόμο. Ὁ Μάρκ συνέχισε μὲ πε-
ποίθηση:

—Ξέρομε πὼς ὁ δικαστὴς δὲν ἀνέφερε τὸ
ἐγκλημα στὴν ἀστυνομία καὶ, ὅπως φαίνεται,
κανεῖς δὲν ἀκουσε τὸν πυροβολισμό. Τὸ κτίριο
ἦταν ἄδειο καὶ ὁ δρόμος δὲν εἶναι περαστικός τῇ
νύχτα. Τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Κραϊν ἦταν ἀπ' ἐξῶ.
Ὁ Χ κουβάλησε τὸ πτώμα ἐκεῖ καὶ πήγε στὸ
μέρος ὅπου βρέθηκε τὴν ἄλλη μέρα. Ὑπόπτος
γιὰ τὸ φόνον θεωρήθηκε ὁ Τίλτον, ἀλλὰ ἡ ἀστυ-
νομία δὲν κατάρθωσε νὰ τὸν συλλάβῃ. Πέρασε
λίγος καιρὸς καὶ ἡ ὑπόθεση ξεχάστηκε. Ἡ Εὐα
γύρισε στὸ σπῆτι της μὲ τὸ μαρὸ καὶ ἡ ζωὴ ἀρχι-
σε νὰ κυλᾷ πάλι κανονικά. Ἀλλὰ ὁ Χ δὲν μπο-
ροῦσε νὰ ἡσυχάσῃ. Ἦθελε νὰ καταστρέψῃ τὸ
ὄπλο — τὸ ὄπλο πού ὁ δικαστὴς εἶχε κρύψει τὴν
ἄρα πού ἐκείνου προσπαθοῦσε νὰ ξεφορτωθῇ τὸ
πτώμα τοῦ Κραϊν. Ἀσφαλῶς ὁ δικαστὴς φροντι-
σε νὰ φυλάξῃ αὐτὸ τὸ περίστροφο μὲ τὴν πρόθε-
ση νὰ τὸ παρουσιάσῃ, ἂν κάποια μέρα ἕνας ἄ-
θῶος κινδύνευε νὰ καθίσῃ στὴν ἡλεκτρικὴ κα-

ρέκλα. Ἄν ὁ Τίλτον, ἢ κανένας ἄλλος, δικαζότα-
νε ποτέ γιὰ τὴ δολοφονία τοῦ Κραϊν, ὁ δικαστὴς
δὲ θὰ κρατοῦσε τὸ στόμα του κλειστό. Θὰ μιλοῦ-
σε καὶ τὸ περίστροφο ἦταν ἡ ἀπόδειξη πού εἶχε
στὰ χεῖρά του... Ἰσως νὰ εἶχε πολλὰς συζητή-
σεις μὲ τὸν Χ πάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα, ἰσως μόνο
μία, τὴν μοιραία ἐκείνη μέρα πού ἀρρώστησε ἡ
Εὐα. Γιατί εἶμαι βέβαιος πὼς δταν ἡ Εὐα γύρισε
ἀπ' τὴν πόλιν ἐκεῖνο τ' ἀπόγευμα καὶ πέρασε
ἀπ' τὸ σπῆτι τοῦ πατέρα της νὰ τὸν δῇ, οἱ δυὸ
— οὗς, ὁ δικαστὴς καὶ ὁ Χ, εἶχαν ζωηρὴ συζήτηση
γιὰ τὸ περίστροφο.

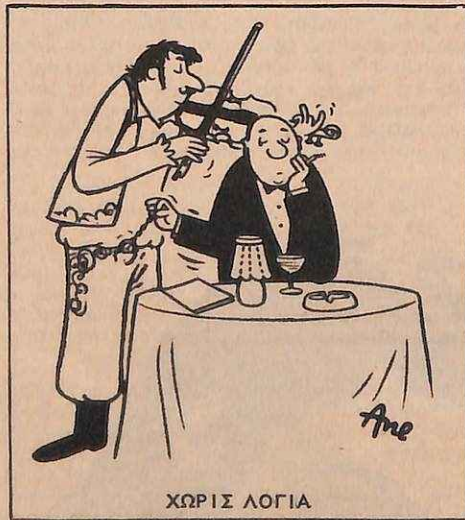
—Αὐτὸ ἦταν λοιπόν! Τώρα ἐξηγεῖται ἡ ἀρ-
ρώστια τῆς Εὐας! εἶπε ὁ Σκότ ἀναπνέωντας.

Τὰ λόγια του σχεδὸν δὲν ἀκούστηκαν, βγῆ-
καν ἀπ' τὰ χεῖλη του σὰν ἕνας βαθὺς ἀναστε-
ναγμὸς. Ἡ φρίκη ἦταν ζωγραφισμένη στὰ μά-
τια του. Ἀπλῶς μηχανικά τὸ χέρι του νὰ πιάσῃ
τὸ ποτήρι του πού ἦταν ἄδειο.

Ἡ Μῶντ τὸν κοίταξε ἀνήσυχη, πήρε τὸ ποτή-
ρι του καὶ πλησίασε στὸ τραπέζι. Ἡ Σίσου, πού
καθόταν ἐκεῖ κοντά, γέμισε μὲ χέρι τρεμάμενο
τὸ ποτήρι τοῦ Σκότ κ' ἔπειτα τὸ δικό της.

—Εὐχαρίστως θὰ ἔπινα κ' ἐγὼ ἀκόμη ἕνα
ποτηράκι, Σίσου, εἶπε ὁ Χάλσεϋ. Ἐσὺ, Μπάρ-
μπαρα;

—Ὅχι, εὐχαριστῶ, ἀποκρίθηκε ἡ Μπάρμπα-
ρα.

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

Στράφηκε ξανοιγμένη στὸν Μάρκ.
—Γιατρέ, δὲ νομίζετε πὼς ἡ λεπτομέρεια αὐ-
τὴ ἀπαλλάσσει τὴ Σίσου ἀπὸ κάθε ὑπόνοια; Δὲν
μποροῦσε νὰ βρίσκεται στὸ γραφεῖο τοῦ δικαστῆ
Λάντμπρουκ, ἀφοῦ ἡ ἴδια εἶχε φέρε μὲ τ' αὐτοκί-
νητό της τὴν Εὐα ἀπ' τὴν πόλιν.

Ὁ Μάρκ κούνησε μεγαλοχολικά τὸ κεφάλι.
—Αὐτὸ δὲν τὸ ξέρομε. Μὰς τὸ εἶπε ἐκείνη
δταν ἀργότερα ἀρχισαν οἱ ἀνακρίσεις. Ἡ Σίσου
μποροῦσε θανάσιμα, ἀφοῦ ἔσπεσε τὴν Εὐα ἐξῶ
ἀπ' τὸ σπῆτι της, νὰ τρέξῃ στὸ σπῆτι τοῦ δι-
καστῆ γιὰ νὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ τοῦ ἀποσπάσῃ τὸ
περίστροφο. Ἡ μπαλκονόπορτα ἦταν ἀνοικτὴ
Ἡ Εὐα, δταν ἦρθε ὕστερ' ἀπὸ λίγο, εἶχε ὅλη τὴ
δυνατότητα ν' ἀκούσῃ ἀπ' ἐξῶ τὴ συζήτηση.
Γιὰ τὸ βέβαιο εἶναι πὼς κάποια ὥρα ἐκεῖνο
τ' ἀπόγευμα ἡ Εὐα πήγε πραγματικὰ νὰ δῇ τὸν
πατέρα της. Πλησίασε στὸ σπῆτι, περνώντας κά-
τω ἀπ' τ' ἀνοικτὰ παρὰθῦρα τοῦ γραφείου τοῦ
δικαστῆ. Τ' αὐτὴ τῆς ἄρπαξε μονάχα ἄκρες —
μέσας ἀπὸ τὴν κουβέντα. Ἀπ' αὐτὰ τὰ λίγα ὅμως
πού ἀκούσε, σίγουρα θὰ φαντάστηκε πὼς ὁ πα-
τέρας της εἶχε κάνει κάτι ἀκόμη πιὸ τρομερὸ
ἀπ' ὅ,τι εἶχε κάνει στὴν πραγματικότητα... Τὸ
κτύπημα τῆς τσάκισε. Γύρισε τρικλίζοντας στὸ
σπῆτι της ἀπ' τὴν πίσω πόρτα. Ἡ Τζούλια τὴν
ἔβαλε ἀμέσως στὸ κρεβάτι. Ἡ Εὐα δὲν ἤθελε
νὰ δῇ κανένα. Ἦθελε νὰ μείνῃ μόνη, νὰ ξεκαθα-
ρίσῃ τὶς σκέψεις της. Ἐπρεπε νὰ διαλέξῃ ἀνά-
μεσα στὸν πατέρα καὶ τὸν ἄντρα της. Ὁ Φίλ
περνοῦσε μιὰ σκληρὴ δοκιμασία. Ἡ ἀστυνομία
εἶχε συλλέξει τ' ὄνομά του μὲ τὸ θάνατο τοῦ
Κραϊν. Ἡ καριέρα του κινδύνευε. Καί, τὸ σπου-
δαϊότερο, ἡ Εὐα νόμιζε πὼς ὁ πατέρας της εἶχε
ἐξαπατήσει τὸν Φίλ, πὼς τὸν εἶχε προδώσει. Ἡ
ἴδια μποροῦσε νὰ σώσῃ τὸν ἄντρα της τώρα —

ἀλλὰ μόνον ἂν ἀποφάσιζε ν' ἀποκρύψῃ πὼς ὁ
πατέρας της ἦταν συνεργὸς στὴ δολοφονία τοῦ
Κραϊν. Αὐτὸ δὲν μποροῦσε νὰ τὸ κάνῃ στὸν πα-
τέρα της. Ἄν ὅμως δὲ μιλοῦσε, δὲ θὰ ἦταν ἐν-
τάξει ἀπέναντι τοῦ Φίλ. Τὸ δίλημμα ἦταν τρομε-
ρό. Ἀκόμη κ' ἕνας νοῦς ὑγιής, ὥριμος, ἀπόλυτα
ἰσορροπημένος, θὰ λύγιζε μπροστὰ σὲ μιὰ τέ-
τια κατάσταση. Καὶ ἡ Εὐα δὲν ἦταν ψυχικά
ὑγιής. Ἡ ἀδυναμία της νὰ προσαρμόζεται στὴν
πραγματικότητα, ὁ ἰδεαλισμός, ὁ φανατισμός
της, οἱ μεταπτώσεις, οἱ μελαγχολίες της, ὅλα
αὐτὰ εἶναι συμπτώματα χαρακτηριστικά. Πιθα-
νὸν ἢ ρίζα τοῦ κακοῦ νὰ ἦταν στὴν παιδικὴ της
ζωή. Ἡ στοργὴ τῆς μητέρας παίζει βασικὸ ρόλο
στὴν ἀνάπτυξη τοῦ χαρακτήρα κάθε ἀνθρώπου
καὶ ἡ Εὐα δὲν εἶχε γνωρίσει αὐτὴ τὴ στοργή. Δὲν
εἶχε τὸ αἶσθημα ἀσφαλείας πού δίνει ἡ μητρικὴ
φροντίδα. Ὅπως κι' ἂν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, ξέρομε
πὼς ἡ Εὐα δὲν ἦταν ἥδη πολὺ καλὰ δταν ἀκούσε
ἐκείνη τὴ συνομιλία στὸ γραφεῖο τοῦ πατέρα της
καὶ τὸ σὸκ χειροτέρεψε τὴν κατάστασή της. Ἐ-
μεινε ξαπλωμένη στὸ κρεβάτι της μιὰ ἑβδομάδα
ὁλόκληρη, ἀπομονωμένη, βασανίζοντας τὸ μυαλό
της μὲ τὸ φοβερὸ δίλημμα: Ἀπὸ τῆ μιά, ὁ πατέ-
ρας της, ἀπὸ τὴν ἄλλη, ὁ ἄντρας της... Τί ἐπρεπε
νὰ κάνῃ; Ποιὸς ἦταν ὁ σωτὴς δρόμος; Χωρὶς
τροφή, χωρὶς ὕπνο, αγωνιζόταν νὰ βρῇ μιὰ λύση,
σκοντάφοντας πάνω σὲ ἐμπόδια, ἐξαντλώντας
τὶς δυνάμεις της. Καὶ δταν, τέλος, ἡ ἔνταση ἔφτα-
σε στὸ κατακόρυφο, ἡ δυστυχισμένη ζήτησε τὴ
λύτρωσή της στὴ φυγή. Τὰ ἔσθισε ὅλα ἀπ' τὸ
μυαλό της: τὸ δίλημμα, τὴν πραγματικότητα,
τὰ πάντα.

Ὁ Σκότ ἔβγαλε ἕνα βογγητὸ σκεπάζοντας
τὸ πρόσωπο μὲ τὰ χεῖρά του. Ἡ Μῶντ ἔσκυψε
πρὸς τὸ μέρος του, ἄπλωσε τὸ χέρι της σὰν νὰ
ἤθελε νὰ τὸν ἀγγίξῃ, ἀλλὰ τὸ ξανατράβηξε
διαστακτικά. Ἦταν φανερό πὼς πάλευε μὲ ἀλλη-
λοσυγκρουόμενα συναισθήματα.

Οἱ γιατροὶ δὴλωσαν πὼς ἡ κατάστασή της
ἦταν ἀπελπιστική, συνέχισε ὁ Μάρκ, ἀλλὰ ὁ Μάκ
Κῆθ δέχτηκε τὴν Εὐα στὴν κλινικὴ του καὶ
προσπάθησε νὰ ἀνακαλύψῃ τὴ τῆς εἶχε συμβῇ.
Ὁ δικαστὴς εἶπε πὼς δὲν ἤξερε τίποτε, πὼς δὲν
εἶχε δὴ καθόλου τὴν Εὐα ἐκεῖνο τ' ἀπόγευμα.
Ἀργότερα, δταν ἔμαθε ἀπὸ τὴν Σίσου ὅτι ἀκρι-
βῶς πρὶν ἀπὸ λίγες ὥρες ἡ Εὐα τῆς εἶχε πῆ
πὼς θὰ πήγαινε νὰ δῇ τὸν πατέρα της, μάντεψε ἀμέ-
σως, ὑποθέτω, τί εἶχε γίνει. Ἀπ' ἐκείνη τὴ στι-
γμῇ, νομίζω, ἀρχισε νὰ μισεῖ τὸν ἄγνωστο Χ.

Μὰ ἂν ἦμουν ἐγὼ ὁ ἔνοχος, διέκοψε ἡ
Σίσου τὸν Μάρκ, ἀσφαλῶς δὲ θὰ ἔκανα τὴν ἀ-
νοησία νὰ τὸ φωνάξω σ' ὅλο τὸν κόσμο πὼς ἡ
Εὐα εἶνε σκοπὸ νὰ πᾶν στὸ σπῆτι τοῦ πατέρα
της, δὲ νομίζω;

—Ἄν εἶσαι πραγματικὰ ἔνοχη, Σίσου, θὰ
βρέθηκες σὲ πολὺ δύσκολη θέση τῇ μέρα πού ὁ
Μάκ Κῆθ σὰς κάλεσε ὅλους γιὰ νὰ σὰς ρωτήσῃ
τί ἤξερε ὁ καθένας σας γιὰ τὶς ὥρες πού εἶχε
περάσει ἡ Εὐα πρὶν ἐκδηλωθῇ ἡ ἀρρώστια της.
Ἄν ἔλεγες τότε πὼς ἡ Εὐα γύρισε στὸ σπῆτι
της μόλις τὴν ἀφῆρσε, θὰ δημιουργοῦσε τὴν
ἐντύπωση πὼς ἐσὺ τῆς εἶχες πῆ καὶ τὴν ἀ-
ιστάτῳσε. Ἦσουν ἀναγκασμένη νὰ σοφιστῇς
βιαστικά καὶ. Καὶ εἶπε; πὼς ἡ Εὐα πήγε στὸ
σπῆτι τοῦ δικαστῆ, ἐνῶ ἤξερες πὼς εἶχες πᾶει
ἐσὺ.

Ἡ Σίσου τὸν κοίταξε ἀποσβολωμένη. Ἦταν
φανερό πὼς ἡ ὀργὴ καὶ ἡ ἀγανάκτηση παραμέ-
ριζαν κάθε ἄλλο συναίσθημα μέσα της. Ὁ Μάρκ
συνέχισε:

—Ὁ δικαστὴς βασανίζετο μέρα — νύχτα
ἀπὸ τύψεις. Στὸ σημεῖο πού εἶχαν φτάσει τὰ
πράγματα, εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ αἰσθανότανε
μεγάλῃ ἀνακούφιση ἂν μποροῦσε νὰ ὁμολογήσῃ
τὴν ἐνοχὴ του καὶ νὰ παραδώσῃ τὸν ἐγκληματία
στὴν ἀστυνομία... Ἀλλὰ δίσταζε. Δίσταζε γιὰτί
τώρα εἶχε καὶ κάποιον ἄλλο νὰ σκεφτῇ. Τὸν ἐγ-
γονό του. Ἄν φανέρωνε τὸ μυστικό του, θ' ἄφηνε
βαρεῖα κληρονομιά στὸ μικρὸ Τζῶν. Ἐτσι, δὲ
μίλησε... Δὲν ἤθελε ὅμως νὰ προσθέσῃ λάθος πᾶ-
νω στὸ λάθος. Ἐπρεπε, ἀκόμη καὶ μετὰ τὸ θά-
νατό του, νὰ προστατεύσῃ μὲ κάθε τρόπο τὸν
Τίλτον, ἂν ἡ ἀστυνομία τὸν ἔπαινε κάποια μέρα
μὲ τὴν κατηγορία ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ δολοφόνος
τοῦ Κραϊν.

Ὁ Μάρκ πήρε μιὰ βαθεῖα ἀναπνοή.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Ἐδῶ κι' Ἐκεῖ

ΣΤΗΝ ΕΤΗΣΙΑ ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ, στὸ
Λονδίνο, ὅπως κάθε χρόνο, μεγαλύτερο ἐνδιαφέρον συγκέντρωσε ἡ παρου-
σίαση τῶν ἡθοποιῶν στοὺς ἐπισήμους θεατὰς, παρὰ ἡ προσβολὴ τοῦ νέου
φίλμ. Μὲ τὰ ωραιότερα φορέματά τους, οἱ φημισμένες στάρ, ὑποκλίνον-
ταν μὲ χάρις γιὰ νὰ δεχθοῦν τὴ βασιλικὴ χειραφία καὶ τὸν βομβαρδισμό
τῶν φωτογραφικῶν καὶ κινηματογραφικῶν μηχανῶν πού ἀπαθανάτιζαν τὴν
«ἱστορικὴ στιγμή». Μὲ ἀλφαριθμητικὴ σειρὰ παρουσιάστηκαν ἐφέτος, ἡ Μπρι-
ζιτ Μπαρντ, ἡ Τζῶαν Κρόφορντ, ἡ Ἀνίτα Ἐγκμπεργκ καὶ ἡ Μαίριλιν
Μονρόε. Ἡ τελευταία κέρδισε τὴ «μάχη» τῆς βραδυᾶς, μὲ ἕνα θαυμάσιο
κατάχρυσο φόρεμα καὶ μὲ χρυσὴ κάπα. Ἐπάνω: Ἡ Μπριζιτ Μπαρντ, τὴ
στιγμῇ πού ὑποκλίνεται ὑπὸ τὰ βλέμματα συμπαθείας ὄλων τῶν παριστα-
νόντων συναδελφῶν της. Κάτω: Ἡ Μαίριλιν Μονρόε καὶ ὁ συζυγὸς της.

● ΕΝΑ κοριτσάκι εἶδε μιὰ μέ-
ρα τὸν γνωστὸ Γάλλο κομικὸ
Φερναντέλ ντυμένον παπῆ γιὰ
τὸν ρόλο πού ἔπαιξε στὴν ται-
νία πού γύριζε ἐκείνη τὴν στι-
γμῇ καὶ ἔτρεξε ἀμέσως κοντὰ
τοῦ λέγοντας:

—Εὐλογῆστε με, πάτερ μου!

—Μά, παιδάκι μου, εἶπε ὁ
Φερναντέλ, δὲν εἶμαι ἀληθινὸς
παπᾶς.

—Ἐ, τότε εὐλογῆστε τὴν
κούκλα μου, εἶπε ἡ μικρή.

● «ΑΓΓΛΟΣ, 25 ἐτῶν, ἀνάστημα με-
τριον, ἐμφάνισις χωρὶς τίποτε τὸ ἰδι-
αίτερον, βαδίζει λίγο σκυφτὰς μαλλιά
καστανοκόκκινα, μικρὸ μουστάκι μόλις
διακρινόμενον, μιλεῖ ἀπὸ τὴν μύτη, δὲν
μπορεῖ νὰ προφέρῃ καθαρὰ τὸ σίγμα
καὶ δὲν ξέρει ὀλλανδικὰς.

Περιγραφὴ τῶν κρατικῶν φυλακῶν
τοῦ Τρανσβαλ πού προσέφεραν ἀμοιβὴ
25 λιβρῶν γιὰ τὴν σύλληψιν τοῦ Οὐίν-
στον Σπένσερ Τσάρτρισλ, αἰχμαλώτου
πολέμου, μετὰ τὴν ἀπόδρασή του ἀπὸ
τὶς φυλακὰς τῆς Πραιτορίας τὸν Δε-
κέμβριον τοῦ 1899.

ΦΛΥΑΡΙΕΣ

Νύφες καὶ γαμπροί... Τὴν πριγκίπισσα Ἀλεξάνδρα, κόρη
τῆς δουκίσσης Μαρίας, τὴν ἀρραβωνιάζει ὁ ξένος τύπος μιὰ φορὰ
τουλάχιστον τὴν ἑβδομάδα μὲ ἄλλο γαμπρό. Ὁ τελευταῖος εἶναι ὁ
κ. Κοϊστοφορ Λούιν, πλουσιώτατος γαιοκτητὴν ἐτῶν 33, δεκτὸς
εἰς τὴν ἀνωτάτῃ κοινωνίᾳ τοῦ Λονδίνου ἂν καὶ χωρὶς τίτλον, καὶ
κάτοχος μιᾶς καταπληκτικῆς συλλογῆς πινάκων, μεταξὺ τῶν ὁποί-
ων ὑπάρχουν καὶ ἀνεκτίμητοι Βελσκέξ. Δυσκολώτερα φαίνονται τὰ
πράγματα γιὰ τὴν πριγκίπισσα Ἰζαμπέλα τῶν Παρισίων, (τώρα
πὺ τὰ 11 παιδιὰ τοῦ κόμιτος καὶ τῆς κομίσσης τῶν Παρισίων
ἐβθασαν ἢ φθάσαν εἰς ὥραν γάμου, θὰ εὐρίσκωνται συνεχῶς εἰς τὸ
προσκήνιον) ἡ ὁποία ἀγαπᾷ, λένε, τὸν τέως βασιλεῖα Συμεῶν τῆς
Βουλγαρίας. Τὸ ἐμπόδιο: Ἡ διαφορετικὴ θρησκεία... Ἡ Πρῶν ἡ
νύφες καὶ γαμπροί... Μέγα διεθνὲς σκάνδαλον ἀρχίζει μὲ
τὸ διαζύγιο τοῦ Κρούπ. Ὁ Ἄλφρεντ Κρούπ φὸν Μπόλλεν Οὐντ
Χαλμπάχ, ἐτῶν 48, ὁρίσκει εἰς τὰ δικαστήρια μὲ τὴν Ἀμερικανί-
δα συζυγὸν του Βέραν, ἐτῶν 42, τὴν ὁποίαν εἶχε παντρευθῇ πρὸ
4 ἐτῶν. Ἡ Βέρα κατοικεῖ εἰς τὸ Λὰς Βέγκας καὶ καταγγέλλει ὅτι
ὁ συζυγὸς της ἔχει ἐγκαταλείπει τὴν συζυγικὴ κλίνην, ὅτι τῆς ἐφέ-
ρετο μὲ κακίαν καὶ σκληρότητα... Ζητεῖ 250.000 δολάρια τὸ χρό-
νο διατροφῇ καὶ 5.000.000 δολάρια ἅμα τὴ ὑπογραφή τοῦ διαζυ-
γίου. Ἡ κ. Κρούπ ἀνέφερε ὅτι ἔχει ὑπ' ὄψει τῆς ὅτι ὁ συζυγὸς της
ἔχει κατὰ τὸ ἐλάχιστο, μιὰ «κρυφὴ» περιουσία 300.000.000 δολ-
αρίων ἡ ὁποία αὐξάνει κάθε ἡμέρα... Ἡ Σύγχρονοι παρὰ-
δεισοί... Εἰς τὸ Λὰς Βέγκας δὲν προσφεύγουν μόνον ὅσοι ἀπο-
ζητούν τὴν ἐλευθερίαν των ἀλλὰ καὶ οἱ ὠραιότερες Εὐεὲς τοῦ κό-
σμου. Σὲ καμμιὰ πολιτεία τῆς Ἀμερικῆς δὲν ἐπιτρέπονται τόσες
ἀποκαλύψεις. Ἡ κ. Τζᾶ-Τζᾶ Γκαμπόρ, τὸ γνωστὸ ἀστέρη, προσφέ-
ροντας τὰ τρανοῦδια της στὸ μεγαλύτερο νυκτερινὸ κέντρο τῆς
πόλεως, προσφέρει συγχρόνως καὶ τὸ θέαμα μιᾶς Μινωικῆς τουα-
λέττας. Θυμᾶσθε τὴν περίφημη «Παριζιάνα» τῆς Κνωσοῦ πού δὲν
κρύβει διόλου τὸ ντεκατέ της... μέχρι μέσης; Τὸ ἴδιο ἔκαμε καὶ
ἡ κ. Γκαμπόρ, ἀφήνοντας ἀναδυομένους τοὺς παρισταμένους, καὶ πολὺ
πίσω τὴν Νήντριχ, ἡ ὁποία ἀπλῶς εἶχε φορέσει λευκὴ διαφανῆ
μουσλίνα... Ἡ Νέες μόδες... Οἱ χρωματιστὲς νάυλον κάλτσες
γιὰ τὸ βράδυ καὶ οἱ λεπτὲς χρωματιστὲς μάλλινες κάλτσες γιὰ
σπορ καὶ γιὰ πρῶτ. ἔκαμαν τὴν ἐμφάνισή τους στὴν Ἀμερικὴ. Μπλέ,
γκρί, ροζ, πράσινες, ξανταροῦν τὴν προσοχὴν τοῦ ὠραῖο πόδι τῆς
Ἀμερικανίδος, πού μὲ τὶς μακρὺς φούστες τοῦ κ. Ντιὸρ ἔχει κά-
πως λισπονηθῇ... Ἡ Στὰ γόνατα νεανικῆς σοφίας... Εἶπε
ἡ Φρανσουᾶ Σαγκάν, φθάνοντας στὴ Νέα Ὑόρκη: Στὸ Παρίσι, ἕνα
κορίτσι πού φθάνει στὴν ἡλικία τῶν 20 ἐτῶν χωρὶς νὰ γνωρίζῃ
τὸν ἑωστὰ, εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ τρία: Ἡ ἀσχημὴ, ἡ πολὺ περιωρισμέ-
νη ἀπὸ τοὺς γονεῖς της, ἡ κομμουνίστρια... Ἡ Μικρὲς γκὰ φε ς...
Στὴ νέα γαλλικὴ ταινία «Ζερδέ» πούν ἐξιστορεῖ ἕνα ρομάντο τοῦ
19ου αἰῶνος, διαφαίνονται σὲ δυὸ σημεῖα ἀντένες τηλεοράσεως...

444

ΤΙ ΛΕΝΕΙ

Ἡ ἀκρίβεια στὰ ραντεβού εἶ-
ναι κάτι, πού ἂν τὸ ἔχης, κα-
νεῖς δὲν πρόκειται ποτέ νὰ τὸ
ἐκτιμήσῃ.

Χίλντα Μπαίηκερ

Ὁ μόνος ἄντρας πού δὲν γύ-
ρισε ποτέ νὰ κοιτάξῃ ἄλλη γυ-
ναῖκα ἐκτὸς ἀπ' τὴ δική του εἶ-
ναι ὁ Ἀδάμ.

● ΜΙΑ Παριζιάνα δασκάλα είχε ένα νεαρό Έγγλεζο μαθητή που μελετούσε μετά μανίας για να μάθει τα γαλλικά. Μια μέρα την ρώτησε: —Ποιά είναι η διαφορά μεταξύ του madame και mandemoiselle; —Η εύφρων απάντησής ήταν: —Monsieur.

● ΥΣΤΕΡΑ από μια δύσκολη μέρα στο γραφείο, ο μπαμπάς ξεσπάει πάνω στο γυιό του μαλλώνοντας τον για άταξια. —Ελα τώρα, μην τον τιμωρήσ αὐτή τη φορά, παίρνει η μαμά το μέρος του μικρού. Περιμένει να το ξανακάνει. —Καλέ τι μάς λές; Κι' αν δεν το ξανακάνει;

● ΕΝΑΣ νεοσύλλεκτος στέκεται φρουρός την αὐγή έξω απ' ένα στρατώνι. Ξεροντας πολύ καλά την αὐστηρή τιμωρία που τον περιμένει, αν τον έπιαναν να κοιμάται, αγωνίζεται να κρατήσει τα μάτια του ανοικτά παρ' όλη τη νύστα του. Στο τέλος όμως τον παίρνει ο ύπνος και κοιμάται αλόφωτος. Ξαφνικά, ένας ελαφρός θόρυβος τον ξυπνά. Σηκώνει τα μάτια του και βλέπει έναν αξιωματικό να πλησιάζει. Δεν έχει όμως την ψυχραιμία του. Κρατάει ένα λεπτό ακόμη το κεφάλι του ακυμνόμενο, έπειτα το σηκώνει αργά, κοιτάζει με εὐλάβεια τὸν οὐρανὸ καὶ ψιθυρίζει: «Αἴμη».

● —ΝΟΜΙΖΩ, λέγει ὁ διευθυντὴς τῆς μετεωρολογικῆς υπηρεσίας στὸν βοηθὸ του, πὼς θὰ κάνωμε καλά νὰ προβλέψωμε στὸ σημερινὸ δελτίο μας βροχή. —Γιατί; ρωτᾷ ὁ βοηθός. —Διότι εἶναι δέβαιοι. Έχασα τὴν ὀμπρέλλα μου, τὰ παιδιὰ μου θὰ πάνε ἐκδρομὴ, ἔχω εἰσιτήριο γιὰ ἕνα ποδοσφαιρικὸ μάτς καὶ ἡ γυναίκα μου εἶναι καλεσμένη σ' ἕνα ὑπαίθριο πάρτυ.

● ΜΙΑ εὐσυνείδητη μητέρα, αποφασισμένη νὰ δώσει στὸν γιὸ της μόρφωση καλλιτεχνικὴ, τὸν πήγε σὲ μιὰ ἐκθεση μοντέρνας ζωγραφικῆς. Ἀφ' οὗ ἐβλεψε ὅλους τοὺς πίνακες, τὸν ρώτησε μὲ ἐνθουσιασμό: —Δὲν θὰ ἴδουν κ' ἐσύ ὑπερήφανος ἀν' ἀπορροσῆς νὰ ζωγραφίσῃς ἐτσι; Ὁ μικρὸς τὴν κοίταξε μὲ ὕψος σοδοράτο καὶ εἶπε. —Μπορῶ.

● Ο ΣΑΜ Γκόλντμουν, ὁ μεγάλος σκηνοθέτης τοῦ Χόλλυγουντ, διηύθυνε μιὰ σκηνὴ ἐπιβατηρίου αὐτοῦ. Δὲν ἦταν ὁμιλῶν ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὴν ἡθοιοποιΐα τοῦ ἥρωος. —'Άκουσε ἐδῶ, φώναξε, πρέπει νὰ βάλῃς περισσότερὴ ζωὴ στὸ θάνατό σου!

● Σ' ΕΝΑ μουσεῖο τοῦ "Αἰστερνταμ" ὑπάρχει ἕνα βιβλίο στὸ ὁποῖο οἱ ἐπισκέπτες γράφουν τὸ ὄνομά τους καὶ ἀπαντοῦν σὲ διάφορες τυπωμένες ἐρωτήσεις. Τελευταίως, ἀπεναντι στὴν ἐρώτηση «Λόγος ἐπισκέψεως» κάποιοι σημειώσε: «Έβρεχε ἔξω».

Η ΕΜΜΑ ΠΕΝΕΛΛΑ, ὡραιότατη δραματικὴ πρωταγωνίστρια τοῦ ἱσπανικοῦ κινηματογράφου, ποὺ ἦλθε στὰς Ἀθήνας μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς ἐβδομάδος τοῦ ἱσπανικοῦ φιλμ, γιὰ νὰ παρουσιάσῃ τὶς δυὸ ἐξαιρετικὲς κινηματογραφικὲς ἐπιτυχίες της, τὴ «Φαίδρα» καὶ τὰ «Κόκκινα ψάρια».

Pin Kίρμπυ

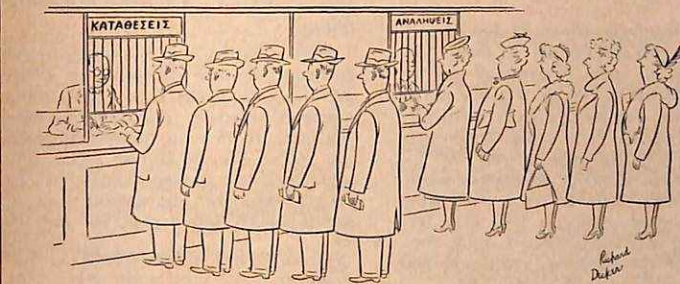

... δὲν εἶναι, φυσικά, πάντα ρόδινη, μὰ τὰ νέφη καμμιά φορά τὴν σκεπάζουν ὁλότελα, καὶ αὐτὴν τὴν φορά, ὁμολογῶ, ἐσκιάσθη ἐντελῶς ἀπὸ πλῆθος πυρῶν διασταυρουμένων.

● Διαμαρτύρονται, οἱ Κύριοι, μετὰ τὴν δῆλωσή μας τῆς περασμένης ἐβδομάδος ὅτι τὸ «Σάββατον ἀνήκει σὲς Κυρίες»: Βαλ τὸς εἶναι ὁ Index; Δὲν ἔχει ἐπίγνωση τῶν σημερινῶν χαλεπῶν ἡμερῶν; Δὲν θὰ μπορούσε, δικριντικῶς, νὰ προτείνει ἕναν συμβιβασμό, —ν' ἀνήκει, π.χ., τὸ ἕνα Σάββατο στὴν πυργοδέσποινα καὶ τὸ ἄλλο στὸν αὐθέντη τοῦ οἴκου;

● Διαμαρτύρονται ὅμως καὶ αἱ Κυρίες: Γιατί μόνον τὸ Σάββατο; Καὶ ἡ Δευτέρα καὶ ἡ Τρίτη καὶ ἡ Τετάρτη καὶ ἡ Πέμπτη καὶ ἡ Παρασκευή καὶ ἐκείνη ἡ ἀβλία ἡ Κυριακή, ποὺ διὰ νὴν δὲν βγῇ κανεὶς στὴν ὕπαιθρο δὲν ἔξεραι τί ἄλλο νὰ τὴν κάνει;

● Μιὰ κοινότητα εἴπαμε, πλῆθος ἐχθρῶν ἐκάναμε, ὡς συνήθως. Ὡς δάλοῦμε λοιπὸν τὰ πράγματα στὴ θέση τους, μιὰ καὶ καλὴ, μὲ τὴν βοήθεια καὶ τῶν εἰκαστικῶν τεχνῶν ποὺ θάλλουν, ὡς γνωστόν, στὴν ἐποχὴ μας:

● Ὁ ὕμνος τοῦ ὧς ἄνω καλλιτεχνήματος —«la morale», ὅπως θὰ ἔλεγαν οἱ φίλοι μας οἱ Γάλλοι— εἶναι τὸ ὅτι δ' αὖτε, ὅτι κερδίζει ὁ Ἀρσελικὸς ἀνὴρ εἰς τὸ Θῆλυ. Ἐάν, συνεπῶς, καὶ τὴν ἀρμολογία τῆς κοστολογησεως τῶν διαφορῶν ἐξόδων ψυχαγωγίας τὴν ἀφνεῖ ὁ Ἀρσεν εἰς τὴν μονιμον, ἔκτακτον, περιοδικὴν, προσωρινὴν ἢ ὑπὸ δοκιμὴν συντροφόν του, (περὶ τῶν ἀγοραίων ἀτυχημάτων, φυσικά, οὐτε λόγος), τὰ πράγματα θὰ ἀπλοποιούντο σημαντικά: «Τὸ ὅσα ὑπάρχουν, καὶ ἐξ αὐτῶν εἴσοδε ἐλευθέρη, κατὰ κρίσιν ἀγαθὴν, νὰ διαθέσσετε τὸ ὅσα διὰ τὰ θεοργεῖα, κατῆλεια, κινηματοθέατρα, χαρτοπαίξια, βεγγέρες καὶ ὅτι ἄλλο δὲν ἀποτελεῖ καθημερινὴν ζωὴν». Καὶ θὰ ἔκλειναν τότε καὶ τὰ κατῆλεια καὶ τὰ ταβερνεῖα καὶ τὰ κινηματοθέατρα, διότι ἡ Κυρία εἶναι κατ' ἐξοχὴν ὄν συνετὸν καὶ δὲν εὐνοεῖ τίς σπατάλες, ἰδίως ἐν' ὅσων ὑπάρχουν τὸ ὅσες ἀνάγκες, ἀλλὰ καὶ τὸ ὅσα ὠραῖα πράγματα στὴν ὀδὸν Ἐρμού...

● Ἀπὸ ἐποχῆς ὅμως Ἀσπασίας καὶ Πομπηαδού, —ἀλλὰ καὶ Ἀδελφίδου καὶ Ἐλπίδας καὶ Παύλου καὶ Βιργινίας καὶ ὅλων τῶν λιτωτάτων ζευγῶν— ἔχει προσηρῶς θεσπισθῇ ἕνας κανὼν ποὺ ἀποτελεῖ Νόμον Βασιλικὸν σὲς δικινὲς κοινωνίες μας: Πὼς τὰ ἔξοδα στολισμοῦ καὶ ψυχαγωγίας τοῦ Θῆλεος εἶναι ἀπαράδεκτον νὰ προέρχονται ἀπὸ τὸν κοινὸν κορβανῶν. Δὲν εἶναι Κοινὸν, εἶναι Χειρονομία. Δὲν εἶναι Παροχή, εἶναι Ἐκκλησία. Δὲν εἶναι Καταβολή, εἶναι Γενναϊοδωρία. Τὸ Chanel No 5, τὰ Τριαντάφυλλα τῶν Ἐπετειῶν (ὦ! αἱ Ἐπετεῖοι τοῦ χθὲς ποὺ πλουτίζουν τὸ ψυχικῶς ἀσθενέστατον Σῆμερον!) καὶ ὅλα ἐκεῖνα τὰ μικρότατα καὶ ἀκριβώτατα πράγματα ποὺ χροαίζουν, ἀσημίζουν ἢ ἀπλῶς ἀσημολογίζουν, τεκμαίρεται πὼς προέρχονται ἀπὸ ἕνα πορτοφόλι ξεχωριστό. Εἴτε Τραπεζικὸν Λογαριασμὸν ἀντιπροσωπεύουν, εἴτε τὸ περιεχόμενον κοιμητᾶρ ἀπλίνου καὶ λιαν εὐτελοῦς, ἀποτελοῦν.

● Θυμῶμαι, ἡ στήλη αὕτη, ἂν ἴσως, κάποια σκηνή, κάποια Χριστογέννα, σὲ κάποια ἄλλη χώρα διὰ, θρησκευτικὰ, ἀφίχθη κάποιος σθένος μὲ ἕνα πελοριο δέμα τυλιγμένο σὲ στρατοδόχαρτο: Μιὰ σανίδα τοῦ σιδερέματος σὲ τρίποδα, ἀπ' αὐτὲς ποὺ κάνουν πράγματι πὸ ἀνετη τὴ ζωὴ τῆς νοικοκυρᾶς. Κατέβασε τὰ μάτια ἡ νέα συμβία καὶ δὲν μίλησε. Ἀλλὰ ποῖός θὰ τὴν κατηγορήσῃ ἂν ἔστησε αὐτή, λίγες μέρες ἀργότερα, στὴν σερενάτα κάποιου Λατίνου;

● Δὲν ὑπάρχουν «ἔξοδα πρακτικά», καὶ δὲν ὑπάρχουν «ἐπιτάσεις πρακτικῆς» καὶ «συνετὲς διαδιδόσεις». Ὑπάρχουν θυσίες κοινῆς, στερησεις γιὰ χάρι τῶν παιδιῶν ἢ καὶ τῶν μεγάλων γονέων, ὑπάρχει ὁ ἀγῶνας τῆς ζωῆς ὁ σκληρὸς, ποὺ ἡ στήλη αὕτη ποτὲ δὲν λησμονεῖ ἀκόμη καὶ διὰν περιβάλλεται τὸν μανδύα τῆς κοινωνικότητος. Ἀλλὰ, πάνω ἀπὸ ὅλα, παραμένει ἡ ἀνάγκη τῆς διατηρήσεως μιᾶς ψυχικῆς ἐπαφῆς, αὐτῆς ἀκριβοῦς ποὺ διασφαλίζει τὴν μονιμότητα καὶ προστατεύει τὴν θνηλότητα ἀπὸ τὴν ρουτίνα καὶ τὴν κακομοιριά. Συνεπῶς ἐπιμένουμε: «Τὸ Σάββατόν δὲ ἀνήκει σὲς Κυρίες», —καὶ οἱ σοκολάτες ἐπίσης. Ἀλλὰ περὶ αὐτῶν —ἐν καιρῷ...

Index

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ: «ΔΥΟ ΦΙΓΟΥΡΕΣ» (έλαιογραφία).

Η ΕΚΘΕΣΗ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

Ύστερα ἀπὸ 11 ἐτῶν ἀπουσία ἀπὸ τὴν Ἀθήνα

Ύστερα ἀπὸ ἀπουσία 11 ἐτῶν ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ὁ Κωνσταντῖνος Βυζάντιος εὐρίσκεται καὶ πάλι ἀνάμεσά μας καὶ παρουσιάζει μιὰ ἐξαιρετικὴ ἐργασία στὴν νέα αἰθουσα ἐκθέσεων «Ζυγός» (Βουκουρεστίου 11).

Ὁ Κωνσταντῖνος Π. Βυζάντιος γεννήθηκε τὸ 1924. Πολὺ νῆος ἀκόμα ἄρχισε νὰ σπουδάζῃ ζωγραφικὴ καὶ τὸ 1938 ἦταν ἡδη σπουδαστὴς τῆς Ἀνωτάτης Σχολῆς Καλῶν Τεχνῶν. Τὸ 1945, μὲ ὑποτροφία τοῦ Γαλλικοῦ Ἰνστιτούτου Ἀθηνῶν, ἐπῆγε σὲ Παρίσι. Ἀργότερα, ἡ γαλλικὴ κυβερνήσις, μὲ πρόταση τῆς Ecole des Beaux-Arts, τοῦ ἀνανέωσε τὴν ὑποτροφία του καὶ ἔτσι μπόρεσε νὰ συνεχίσῃ τίς μελέτες του στὴ ζωγραφικὴ καὶ στὴν χαρακτικὴ κοντὰ σὲ Δ. Γαλάνη.

Ἡ πρώτη του ἐμφάνισις σὲ Παρίσι σημειώθηκε μὲ τὴν παρουσία του τὸ 1947 σὲ Salon des Tuileries. Τὸ 1949 παρουσιάζει τὴν πρώτη του ἀτομικὴ ἐκθεση στὴν Galerie Duncan. Στὴν ἐκθέσιν του αὐτὴ πραγματοποιεῖ ἀρκετὲς πωλήσεις καὶ ἀποσπᾷ εὐμενέστατες κρίσεις. Ὁ γνωστὸς κριτικὸς Μπουρέ, γράφει σχετικῶς:

«Ὁ κ. Κ. Βυζάντιος παρουσιάζει ὅταν τέλειος καλλιτέχνης, εὐαίσθητος στὰ παιγνίδια τοῦ σχεδίου καὶ τοῦ φωτός. Τὰ τοπία του καὶ τὰ πρόσωπα του ἔχουν μεγάλη εὐγένεια, οἱ δὲ τέμ-

περές του εἶναι πολὺ ὠραῖες στὴν σύνθεσιν».

Τὸν ἴδιο χρόνον ὁ Κ. Βυζάντιος ἔλαθε μέρος στὴν ἐκθεση ποὺ ὀργάνωσε ὁ τεχνοκρίτης Henri Herault στὴν Grande Galerie. Τὸ 1950 ἐκθέτει στὴν Στοκχόλμη καὶ τὸ 1951 παρουσιάζει στὴν Galerie A-

riel τὴν δευτέρη ἀτομικὴ του ἐκθεση. Ἀργότερα ἐξέθεσε στὴν Galerie Charpentier καὶ τὴν Galerie Graue, σὲ Παρίσι, καθὼς καὶ στὴν Obelisk Gallery τοῦ Λονδίνου.

Ἡ ἐφετινὴ ἐκθεση τοῦ Κωνσταντίνου Βυζαντίου, —κυρίως ἐλαιογραφίες καὶ «γκουὰς»— ἀντιπροσωπεύει τόσο τὴν ἐργασία του σὲ ἐξωτερικὸ ὅσο καὶ τὴν πρόσφατην ἐργασία του στὴν ὕδρα, ὅπου πέρασε μερικὸν καιρὸ μόλις ἔφθασε στὴν Ἑλλάδα.

KAZ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ: «Α Τ Ε Λ Ι Ε» (έλαιογραφία).

Η ΣΕΛΗΝΗ ΚΥΒΕΡΝΑ ΤΗΝ ΕΠΙΓΕΙΑ ΖΩΗ

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗ ΒΙΟΛΟΓΙΚΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΕΧΟΥΝ ΤΗΝ ΕΞΗΓΗΣΗ ΤΟΥΣ ΣΤΙΣ ΦΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΟΡΥΦΟΡΟΥ ΤΗΣ ΓΗΣ
ΠΟΥ ΕΛΑΤΡΕΨΑΝ Κ' ΥΜΝΗΣΑΝ ΟΙ ΙΕΡΕΙΣ, ΟΙ ΠΟΙΗΤΕΣ Κ' ΟΙ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΙ ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΝΑΡΧΑΙΑ ΧΡΟΝΙΑ

Ένα αποκαλυπτικό άρθρο του NORMAN BERRIL

Ασφαλώς έχετε τη γνώμη πως η ούρα ενός σκουληκιού δεν μπορεί ποτέ να ξέρη την ώρα. Και όμως το σκουλήκι «παλός» που άφθονει στις ύφαλους Σαμόα του Ειρηνικού ωκεανού αντιλαμβάνεται ώριμμένες στιγμές του έτους πολύ καλύτερα από μας.

Κάθε χρόνο, μία βδομάδα μετά την πανσέληνο του Νοεμβρίου, τα όπια σθια ήμισυ αναριβήτων εκατομμυρίων σκουληκιών γαίνουν από τις τρύπες τους και αποσπώνται. Άνεβαινουν στην επιφάνεια της θάλασσας για να σκορπίσουν τα αυγά τους και το σπέρμα τους, ενώ τα μπροστινό ήμισυ ξαναχώνεται στην τρύπα του ήσυχια για ν' αποκτήσει νέα ούρα και να ξανακάμει το ίδιο τον επόμενο χρόνο.

Λίγο πριν από την ανατολή του ήλιου της ώριμης ημέρας αρχίζει το φαινόμενο αυτό και τελειώνει μέσα σε δυο-τρεις ώρες. Στο μεταξύ οι Σαμόοι τα μαζεύουν με άποχες και γκουβάδες και γεμίζουν τις θάρκες τους για τη γιορτή του παλόου που θα επακολουθήσει.

Η χρονική ακρίβεια φαίνεται καταπληκτική. Πώς γίνεται;

Αρχίζει μέσα στις τρύπες των βράχων άμέσως μετά την ημερομηνία αναπαραγωγής του Νοεμβρίου, όταν το μπροστινό μέρος κάθε σκουληκιού αρχίζει να σχηματίζει νέα ούρα. Σιγά-σιγά, όλον τον επόμενο χρόνο τα σκουληκία αναπτύσσονται και ενηλικιώνονται, η τελική δε ώριμηση γίνεται καθώς ανεβαίνει η θερμοκρασία της θάλασσας με την αρχή του καλοκαιριού, του νοτίου ημισφαίριου — με την επίδραση του ήλιου.

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ.. ΑΦΕΤΗΣ

Τότε περιμένουν ώσπου να είναι όλα έτοιμα ώστε η γονιμοποίησή τους να σημειώσει κοινή επιτυχία. Περιμένουν, όπως τα άλλα του ιπποδρόμου περιμένουν στη γραμμή τόν πυροβολισμό που θα δώσει το σύνθημα της εκκίνησης. Και το σύνθημα το δίνει το φεγγάρι.

Τα σκουληκία δεν γαίνουν ποτέ από τις τρύπες τους όταν υπάρχει φως δυνατότερο από το φως του μισού φεγγαριού. Όταν πλησιάζει η πανσέληνος του Νοεμβρίου, κλείνονται όλα φρόνιμα στις τρύπες τους. Όταν δε αρχίζει το τρίτο τέταρτο του φεγγαριού, μία βδομάδα μετά την πανσέληνο, όλα τα σκουληκία είναι έτοιμα να ξεκινήσουν.

Και όσο μικραίνει το φεγγάρι, η επίδρασή του αντιστρέφεται και αντί ν' άπώθη τα σκουληκία τα προσελκύει και αρχίζει η εξόρμηση. Και έτσι κάθε χρόνο το ρολόι λειτουργεί κανονικά.

Εξ ίσου καταπληκτικές είναι οι πυγολαμπίδες των Άνατολικών Ίνδιων, γιατί όχι μόνο γονιμοποιούνται σύμφωνα με τις φάσεις της σελήνης, αλλά και παράγουν ένα δικό τους τριπνο φως.

Επί μία βδομάδα, κάθε μήνα, αρχίζοντας από τη δεύτερη νύχτα μετά την πανσέληνο, τα σκουληκία γαίνουν από τις φωλιές τους που βρίσκονται στον πάτο της θάλασσας για το μηνιαίο ταξίδι τους του μέλιτος.

Ανεβαίνουν και βγαίνουν φως μόνον αφού δύση ο ήλιος και πριν ανατείλει το φεγγάρι, γιατί το ασθετικό φως τους δεν μπορεί να συναγωνισθεί το φως κανενός από τα δυο ούρανια σώματα.

Και καθώς η πανσέληνος ανατέλλει πάντα άμέσως μόλις δύση ο ήλιος, πριν περάσουν δυο-τρεις νύκτες δεν υπάρχει απόλυτο σκοτάδι μεταξύ δύσεως του ήλιου και ανατολής της σελήνης.

ΕΡΩΤΕΣ ΣΤΟΝ ΩΚΕΑΝΟ

Αυτό το σκοτάδι περιμένουν τα σκουληκία. Έτσι, κάθε μήνα, όλον το χρόνο, μισή ώρα μετά το ηλιοδασίλημα και επί αρκετές συνεχείς νύκτες —ώσπου να σπείρουν όλα τ' αυγά τους— οι πυγολαμπίδες γαίνουν από τα βράχια του νησιού για να σκορπίσουν το αϊθέριο φως τους πάνω στην επιφάνεια του ωκεανού και να προσελκύσουν έτσι το ταίρι τους.

Πολλά όντα ζουν σύμφωνα με το ημερολόγιο και το ρολόι, αν και δεν το αντιλαμβάνονται. Η ζωή τους ρυθμίζεται από τον ήλιο και το φεγγάρι, όπως και η δική μας, γιατί δεν υπάρχει άλλος τρόπος μετρήσεως του χρόνου ή του καθορισμού μιας ημερομηνίας.

Τα αυστραλιανά θαλασσοπούλια περνούν το μεγαλύτερο μέρος του χρόνου πετώντας πάνω από τον Βόρειο Ειρηνικό, τον Νοέμβριο όμως κάθε χρόνο συγκεντρώνονται κατά εκατομμύρια σε μερικά μικρά νησιά έξω από τις ακτές της Αυστραλίας.

Και αν παραβλέψουμε το πως βρίσκουν το δρόμο τους σε τόσο μεγάλες αποστάσεις, μένει το καταπληκτικό γεγονός ότι φθάνουν σχεδόν όλα ταυτοχρόνως, ενώ ξεκινούν από μέρη που απέχουν χιλιάδες μίλια μεταξύ τους. Κάποιο ρολόι του περιβάλλοντος πρέπει να τους λήπτε να ξεκινήσουν, σε διάφορες στιγμές, ανάλογα με τις αποστάσεις που έχουν να διανύσουν.

Τα περισσότερα πουλιά αισθάνονται μια ασυγκράτητη ανάγκη ν' αλλάξουν τόπο όταν πλησιάζει η εποχή της τεκνοποίησης.

Η εποχή που θα κλωσήσουν τ' αυγά τους ή θα γεννήσουν τα μικρά τους είναι η κυριότερη στιγμή στη ζωή των πουλιών και των θηλαστικών. Πρέπει να υπάρχει τροφή και ζεστασιά για να επιζήσουν τα μικρά. Έτσι κανονίζονται ώστε όλα σχεδόν τα νεογέννητα να έλθουν στη ζωή την άνοιξη.

Όσο χρόνο κι αν κρατά ένα θηλαστικό το μωρό του μέσα στην κοιλία του, κατά κανόνα θα το φέρη στον κόσμο την άνοιξη. Το άλογο, το οποίο ή έγκυμοσύνη κρατά έ-

να χρόνο, ζευγαρώνεται την άνοιξη ώστε το μικρό του να γεννηθεί πάλι την άνοιξη. Οι κασικές ζευγαρώνονται το φθινόπωρο και τα κασικάκια γεννιούνται την άνοιξη. Τα μαύρα έλάφια ζευγαρώνονται στις αρχές του χειμώνα και τα μικρά τους γεννιούνται την άνοιξη.

Ο καθορισμός του χρόνου φαίνεται ένας ένστικτώδης κύκλος και, αν παρ' όλα αυτά, το ρολόι διορθώνεται.

Τα άγγλικά ωδικά πουλάκια που γεννούν την άνοιξη και τα οποία μετέφεραν στην Αυστραλία και τη Νέα Ζηλανδία, τώρα γεννούν κατά την νότια άνοιξη που είναι πολύ μακριά από την ευρωπαϊκή. Τα στικτά έλάφια που εισήχθησαν από τις Ίνδιες στην Ευρώπη εξακολουθούσαν να γεννούν τα μικρά τους στα μέσα του χειμώνα, πράγμα που είχε θανασιμικές συνέπειες, έπειτα όμως από λίγο προσαρμόστηκαν στο νέο κλίμα.

Φανταζόμαστε την ύπαρξη έσωτερικών ρυθμών που μοιάζουν με το μηχανισμό του ρολογιού, αλλά το ρολόι κατά κανόνα μπορεί να επηρεασθεί από εξωτερικές δυνάμεις ή περιστάσεις. Οι έσωτερικοί ρυθμοί και οι έσωτερικοί ρυθμοί πρέπει να εναρμονισθούν για να επιτευχθεί μια κοινή και ασφαλής ζωή.

Δεν είναι πολλός καιρός που ο άνθρωπος έμαθαν να μετρούν το χρόνο ένσυνείδητος. Οι πρωτόγονοι άγριοι εξακολουθούσαν να μετρούν πανσέληνους με τα δάκτυλά τους. Και όμως κατορθώνουν να βρίσκουν τη σωστή εποχή για την σπορά και για το φύτεμα και την εποχή της ώριμάνσεως καθώς και την εποχή του ζευγαρώματος. Στον είδωλοατρικό κόσμο οι εποχές του άνοιξιότικου φυτέματος, του θερινού ήλιοστασίου και της φθινοπωρινής ίσημερίας ήταν εποχές τελετουργικού ζευγαρώματος επί χιλιάδες χρόνια.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Τα πουλιά και τα θηλαστικά ρυθμίζουν τις υποθέσεις τους χωρίς να έχουν τη δυνατότητα να μετρήσουν ή να παρακολουθήσουν τον ήλιο, όταν ανατέλλει από ώρισιμένο σημείο όπως έκαναν οι άνθρωποι τον παλιό καιρό.

Ο ήλιος χρησιμεύει ως ημερολόγιο, είτε το ξέρετε, είτε όχι.

Το φως που μπαίνει στο μάτι και ερεθίζει το όπτικό νεύρο του πουλιού και του ζώου και του ανθρώπου δεν σπαταλάται μόνον ως αίσθηση. Μερικές ίνες από τα ερεθιζόμενα νεύρα ξεπερνούν τον έγκέφαλο και φθάνουν στην υπόφυση —τον μικρό, αλλά κολλοσσάσιος σημασίας αδένες που βρίσκεται ακριβώς κάτω από τον έγκέφαλο.

Ο αδένες αυτός απελευθεώνει ορμόνες που κυκλοφορούν στο αίμα και προκαλούν την ανάπτυξη των αναπαραγωγικών αδένων. Αυτό είναι η εποχική υπόθεση για τα περισσότερα ζώα. Ο κύριος τους αίσθα-

νεται την ώθηση να ζευγαρωθεί και συγχρόνως, κατά κανόνα, τη διάθεση να εκδηλώσει τη δραστηριότητά του και με άλλους τρόπους, όπως το τραγούδι, το πάλεμα, το ταξίδι.

Καθώς το φως της ημέρας μεγαλώνει ή μικραίνει με την αλλαγή των εποχών, ο έσωτερικός μηχανισμός του σώματος συντονίζεται με την πορεία των εξωτερικών γεγονότων, με το φως του ήλιου, καθώς αυτό φθάνει από το μάτι στον ρυθμιστικό αδένες.

Η ανάπτυξη και η ώριμηση των αναπαραγωγικών αδένων και όλη η αλυσίδα των γεγονότων που συνδέονται μ' αυτούς, ρυθμίζονται συνεχώς από το ίδιο το ήλιακό ημερολόγιο. Μόνο το ανθρώπινο είδος αποσπάστηκε σε μεγάλο βαθμό και αντικατέστησε τις ικανότητες του αϊματος με τις ικανότητες του μυαλού.

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΣΥΝΤΗΤΗΡΙ

Αν ο ήλιος κανονίζει τον εποχικό χρόνο για τα έτησια ζευγαρώματα, το φεγγάρι χρησιμεύει για τον καθορισμό πιο συγκεκριμένων χρονικών σημείων μέσα στην κατάλληλη εποχή. Το πουλί «γιδουζάστρας», που πετά και τρέφεται μόνο τη νύχτα, γεννά δυο αυγά κατά το τελευταίο τέταρτο του φεγγαριού. Κλωσούν τον επόμενο μήνα στην πανσέληνο, όταν η μητέρα μπορεί να κυνηγά όλη τη νύχτα για να θρέψει τα πεινασμένα πουλιά της.

Την ημέρα η γιδουζάστρα μένει κρυμμένη με κλειστά τα μάτια. Μόνο τη νύχτα μπορεί να δει.

Όταν το φεγγάρι μεγαλώνει και γίνεται πανσέληνος, το έρεθισμα του σεληνόφωτος διατρέχει τον ίδιο δρόμο που διατρέχει το ήλιακό φως σε άλλα όντα, από τα μάτια στην υπόφυση και κατόπιν στις ωδοθήκες, κάνοντας τα αυγά να αναπτυχθούν και να γεννηθούν σε ώρισιμένη στιγμή του σεληνόφωτος κύκλου.

Ο ήλιος συντηρεί το ζωικό ρολόι, αλλά το φεγγάρι ενεργεί σαν ζυγνήτη.

Αλλά το ήλιακό ημερολόγιο δεν είναι μόνον ζήτημα φωτός και σκοταδιού. Οι παλirroies που προκαλεί το φεγγάρι γίνονται αισθητές από τα θαλάσσια όντα, ανεξάρτητα από το σεληνόφως.

Το γκρούνιο, ένα μικρό ψαράκι που βρίσκεται στις ακτές της Καλιφορνίας, παρακολουθεί το σεληνόφωτος ημερολόγιο, είτε υπάρχει, είτε δεν υπάρχει το φεγγάρι στον ούρα. Το ψάρι έχει μήκος δεκαπέντε πόντους και οι περιόδοι της γονιμοποίησης του είναι πανηγύρι για πολλούς. Όταν το φεγγάρι είναι γεμάτο και ψηλά, οι παραλιακοί δρόμοι γεμίζουν αυτοκίνητα και παντού άναδουν φουφούδες για μαγειρέμα.

Την πρώτη, τη δεύτερη, την τρίτη και την τέταρτη ημέρα της πανσέληνου, την άνοιξη και τις αρχές του καλοκαιριού, το ψάρι πλησιάζει στην άμμουδιά, όσο πιο κοντά μπορεί.

Εκεί, τα θηλυκά σκάβουν στην άμμο και αφήνουν τα αυγά τους κάτω από την επιφάνεια, ενώ τα αρσενικά, που έρχονται άμέσως από πίσω, καταθέτουν το γάλα τους.

Με το επόμενο κύμα ξαναφεύγουν όλα γιά την ανοικτή θάλασσα —δλα, δηλαδή, όσα δεν πιάστηκαν με καπέλλα και άποχες.

Εφ' όσον το σεληνόφως δεν έχει καμμία επίδραση, υπεύθυνη θα είναι η παλirroies και ο ρόλος του φεγγαριού θα είναι μόνον έμμεσος. Μένει όμως ακόμη άλλο μυστήριο: πως τα ψάρια που άδιαφορούν ά έχη ανατείλει ή όχι το φεγγάρι έρουν ποτέ θα γίνη ή δεκαπενθήμερη παλirroies.

Θά ύπαρχη άσφαλώς κάποιος έμφωτος ρυθμός σωματικής ανάπτυξεως, ένας ρυθμός άσστηρά συντονισμένος με τη δεκαπενθήμερη αύξηση και μείωση του φεγγαριού.

Η έλξη τόσο του ήλιου όσο και του φεγγαριού προκαλεί τις παλirroies του άκεανού, καθώς ή γή περίστρέφεται.

Όταν ο ήλιος και το φεγγάρι βρίσκονται στην ίδια γραμμή με τη γή, είτε το φεγγάρι βρίσκεται κοντά ή στην αντίθετη πλευρά της γής, το παλirroies κύμα είναι ίσχυρότερο από τις άλλες φορές. Αυτό συμβαίνει κάθε δυο βδομάδες, όταν έρχονται οι λεγόμενες άνοιξιότικες παλirroies, όταν ή άμπτως είναι χαμηλότερη και ή πλημμύρα ψηλότερη και τα παλirroies ρεύματα γρηγορότερα.

Καθώς όμως το φεγγάρι άπομακρύνεται από τη γραμμή κατά την μηνιαία περιστροφή του γύρω από τη γή, ή παλirroies κίνηση γίνεται άσθενέστερη και συμβαίνει κάθε μέρα άργότερα. Κατόπιν, μετά μίαν έβδομάδα αρχίζει να γίνεται πάλι ίσχυρότερη ώσπου το επόμενο δεκαπενθήμερο φθάνει πάλι στην άποκορύφωσή της.

ΟΙ ΣΕΛΗΝΙΑΚΟΙ ΡΥΘΜΟΙ

Αυτό είναι το ημερολόγιο για τα σημεία όπου μπορεί να γίνη αισθητή ή παλirroies. Άνάλογοι ρυθμοί μπορούν να δημιουργηθούν και μέσα στα ζώα σώματα για να τα βοηθούν στη μέτρηση του χρόνου.

Είτε μηνιαίο, είτε δεκαπενθήμερο, οι σεληνιακοί ρυθμοί ύπαρχουν. Η μηνιαία περίοδος των ανθρώπων έχει την ίδια διάρκεια με τον σεληνόφωτος κύκλο και δεν επηρεάζεται από τις φάσεις του φεγγαριού. Και όμως, μία φορά, όταν οι άνθρωποι ζούσαν στις κορυφές των δένδρων και ζυγνούσαν με το φως του φεγγαριού, μπορεί το ίδιο το φεγγάρι να έδωσε τον ρυθμό που διατηρείται και σήμερα.

Μπορεί να ύπαρχη στο περιβάλλον κάποια ρυθμιστική φυσική δύναμη που επηρεάζει τους ζωντανούς οργανισμούς —κάποια δύναμη που περνά το σκοτάδι και τρυπά τους

τοίχους για ν' άσκήση την επίδρασή της;

Οι σεληνιακές παλirroies της άτμοσφαιρας διαπιστώθηκαν για πρώτη φορά στα 1842. Αυτή ή έξόγκωση του άτμοσφαιρικού περιβάλλοντος που προκαλείται από το φεγγάρι και μοιάζει με τις παλirroies της θάλασσας και το ίδιο το φεγγάρι που μένει πίσω πενήνα λεπτά κάθε μέρα δεν μπορούν να μην έχουν ένδιαφέρον.

Η ΙΣΧΥΡΟΤΕΡΗ ΔΥΝΑΜΗ

Η κοσμική άκτινοβολία που έρχεται από το ύπεραστρικό διάστημα με τρομακτική ενέργεια διασπά τα άτομα της έξωτερικής άτμοσφαιρας και, με τη μορφή τροποποιημένων κοσμικών άκτινων, φθάνει στην επιφάνεια της γής.

Αυτές είναι οι ίσχυρότερες άκτινες που ξέρουμε, πολύ πιο διαπεραστικές από όλες τις άκτινες που παράγονται με άτομικές εκρήξεις. Έχουν διαπεράσει περίπου μισό χιλιόμετρο στέρως γής μέσα σε δαδιά όρυχεια όπου μετρήθηκαν.

Είναι μία δύναμη που κρατά τον σεληνιακό χρόνο και εισχωρεί στους ίσους κάθε ζωντανού όντος, όσο καλά προστατευμένο κι αν είναι από το σκοτάδι ή από πέτρινους τοίχους.

Αν έχουμε μ' αυτόν τον τρόπο πραγματικό ρολόι, δεν το ξέρουμε. Ξέρουμε όμως ότι οι κοσμικές άκτινες επηρεάζουν τις δικές μας και όλων των άλλων όντων τις κληρονομικές ιδιότητες και μπορεί και οι μηνιαίοι ρυθμοί των ανθρώπων να ρυθμίζονται από αυτές.

Το ήλιακό και το σεληνιακό φως ή επίδραση της έλξεως στη θάλασσα και στον άέρα, οι κοσμικές άκτινες, όλα αυτά επηρεάζουν τη ζωή της γής από εκατομμύρια χρόνια. Τα ζώα μετρούν την ώρα άναγκαστικά. Τα σημάδια ύπαρχουν και οι ζωντανοί οργανισμοί άπλάως άναποκρίνονται, γιατί διαφορετικά δεν θα μπορούσαν να ζήσουν ή ν' αναπαραγάγουν.

Εμείς είμαστε πιο περίπλοκοι, αλλά και με τον δικό μας τρόπο και τον δικό μας χρόνο αντιδρούμε στην ανατολή του φεγγαριού και στο ήλιοδασίλημα του καλοκαιριού ήλιοστασίους με συγκεκριμένο και συνεπή τρόπο.

Οι ιερείς και οι ποιητές όλων των εποχών έκαναν τη σελήνη θεά του έρωτος και ή δύναμη της υποβολής προσετέθη στην όποιαδήποτε επίδραση που μπορούσε να έχει το ίδιο το φεγγάρι.

Είμαστε όντα με δράση ως ένα βαθμό και χρειαζόμαστε φως για να βρούμε την τροφή μας και το ταίρι μας. Η ανατολή και ή δύση του ήλιου, ή πανσέληνος και ή ημισέληνος, οι μακρές καλοκαιρινές και οι σύντομες χειμωνιάτικες ήμέρες, δίνουν τον ρυθμό με τον όποιο συντονίζουμε τη ζωή μας μαζί με όλους τους άλλους ζωντανούς οργανισμούς της γής.

ΔΥΟ Σ' ΕΝΑ...

ΤΗΝ ΩΡΑ ίσα-ίσα που κορδώνονταν, περνώντας απ' τη γειτονιά τους, έπληθε το μοιροϊόν... άτύχημα. Το πρόσωπο του νεαρού έχασε το ύψος του «πανδαμάτορος» και μία ριπή ύβρεως ξέφυγε απ' το στόμα του. Στόχος: το ντεμπαγιάζ. «Όσον άφάρά τον ίπποτισμό του —έπεσε κι αυτός μαζί με την Μάρτσια...

ΒΕΒΑΙΑ, οι τέσσερις τροχοί είναι ιδεώδεις. Άλλά οι δυο είναι προσιτοί —και, όσο νάναι, δίνουν κάποια πρόγευση του ίλιγγου της μεγάλης ταχύτητας. Στο κάτω-κάτω αν είσαι νέος και ιδιοκτήτης όχηματος έχεις όλες τις προϋποθέσεις να προσελκύσης τη Μάρτσια. Πάντως, όμως, το όμοιόμορφο ντύσιμο είναι ζήτημα καθαρά προαιρετικό.

ΣΚΟΥΤΕΡ !

(Φωτ. Ρ. Ρορρά)

ΤΙ ΛΕΝΕ Τ'ΑΣΤΡΑ

Για την εβδομάδα από 19 έως 25 Νοεμβρίου 1956

ΚΡΙΟΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 21 Μαρτίου-20 'Απριλίου: Οί διαμάχες φέρνουν σε δύσκολη θέση κάποιους καλούς σας φίλους. "Αν εξακολουθήσετε να παρασυρόσθε από τις γνώμες των άλλων θα ταλαιπωρηθείτε ψυχικά. Εύνοϊκή ημέρα: Κυριακή, αριθ. 4.

ΤΑΥΡΟΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 21 'Απριλίου - 20 Μαΐου: Μη λάβετε όριστικές αποφάσεις αν δεν εξετάσετε προσεκτικά τις προτάσεις που σας έκαναν. Πολύ σύντομα θα δοίτε από το άδείο που σας έχουν φέρει οι εχθροί σας. Εύνοϊκή ημέρα: Τετάρτη, αρ. 2.

ΔΙΔΥΜΟΙ.—Για όσους γεννήθηκαν από 21 Μαΐου - 21 'Ιουνίου: Μέτρον πρέπει να χαρακτηρίσει κάθε σας πράξη. Είδατε και κατά το παρελθόν ότι οι συναισθηματισμοί κάνουν πολλές φορές κακό σε ανθρώπους σαν εσάς. Εύνοϊκή ημέρα: Σάββατο, αριθ. 9.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 22 'Ιουν. - 22 'Ιουλίου: Να ξεκινάτε από την αρχή ότι δεν πρέπει να γυρίζετε ποτέ πίσω. Θα επιτύχετε σε όλους τους τομείς με αποτέλεσμα να σας περιβάλουν με ζήλεια οι γνωστοί σας. Εύνοϊκή ημέρα: Δευτέρα, αριθ. 6.

ΛΕΩΝ.—Για όσους γεννήθηκαν από 23 'Ιουλίου - 22 Αύγουστου: Θα σας κάνουν μία πρόταση που θ' αλλάξει ολόκληρο τον ρυθμό της ζωής σας. Μη παρασυρόσθε από τις προστάσεις του κύκλου σας να σας επηρεάσει. Κουράγιο. Εύνοϊκή ημέρα: Πέμπτη, αριθ. 4.

ΠΑΡΘΕΝΟΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 23 Αύγ. - 22 Σεπτεμβρίου: Μη παραμελήτε τις υποχρεώσεις σας. Πρέπει να αναπτύξετε πολλές φιλικές σχέσεις. Είναι φορές στη ζωή που οι φίλοι στέκονται κοντά μας περισσότερο από συγγενείς. Εύνοϊκή ημέρα: Τρίτη, αριθ. 3.

ΖΥΓΟΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 23 Σεπτ. - 22 'Οκτωβρίου: "Αν προσέτετε περισσότερο τις πράξεις σας θα δώσετε ποτέ πίσω. Φορά σας μαλλιών δικαίως. Δεν πρέπει ποτέ να ξεχνάτε τις υποχρεώσεις σας, ιδίως στη δουλειά. Εύνοϊκή ημέρα: Παρασκευή, αρ. 7.

ΣΚΟΡΠΙΟΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 23 'Οκτ. - 22 Νοεμβρ.: Περιορίστε τις προσδοκίες σας. Γίνετε περισσότερο ενεργητικός. "Η ζωή σήμερα θέλει ανθρώπους ζωντανούς και θετικούς. Προσγειωθείτε αν θέλετε να επιτύχετε. Εύνοϊκή ημέρα: Τετάρτη, αριθ. 6.

ΤΟΞΟΤΗΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 23 Νοεμ. - 21 Δεκεμβρ.: "Έχετε κάνει πολλές υποχωρήσεις στις αισθηματικές σας ανωμαλίες. Είναι καιρός πλέον να αποδείξετε ότι έχετε την ψυχική δύναμη να πολεμήσετε τον εαυτό σας. Εύνοϊκή ημέρα: Κυριακή, αριθ. 5.

ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 22 Δεκ. - 19 'Ιανουαρ.: Πρέπει να έλθετε κοντούρα στον εαυτό σας που έχει πολύ ταλαιπωρηθεί τον τελευταίο καιρό από τις αλλεπάλληλες στενοχώριες. Θα λάβετε κάποιο γράμμα. Εύνοϊκή ημέρα: Δευτέρα, αριθ. 9.

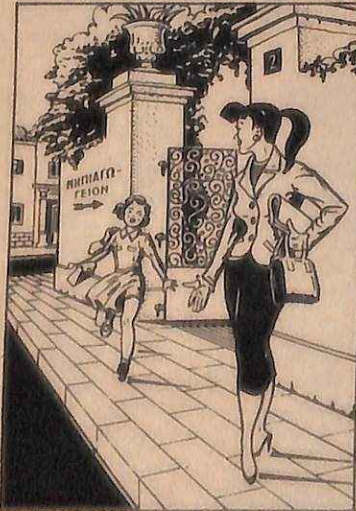

ΥΔΡΟΧΟΟΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 20 'Ιαν. - 18 Φεβρουαρίου: Θα εκπλαγείτε από την επιτυχία που σας επιφυλάσσει την ερχόμενη εβδομάδα ή εργασία σας. Κάποιο χρηματικό ποσό που θα σας δοθεί, θα σας βοηθήσει πολύ. Εύνοϊκή ημέρα: Πέμπτη, αριθ. 8.

ΙΧΘΥΕΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 19 Φεβρ. - 20 Μαρτίου: "Η ήρεμη είναι πάντοτε ο καλύτερος σύμβουλος όταν πρόκειται να πάρετε μία απόφαση που θα έχει άμεσες αντίκτυπον στην επαγγελματική σας πρόοδο. Εύνοϊκή ημέρα: Σάββατο, αριθ. 2.

ΠΟΙΕΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ;

Το δεύτερο σκίτσο διαφέρει από το πρώτο σε 14 σημεία. Μπορείτε να τα βρείτε;

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

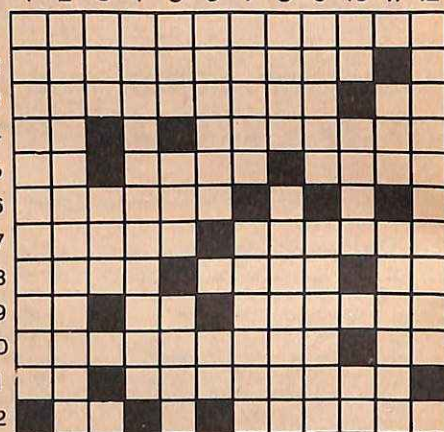
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1. Αντίστοιχος με τον ούρμπανισμόν ελληνική λέξη (γεν.)
2. Τα εμπαρτίουν συχνά οι υπάλληλοι δι' υπηρεσιακάς ανάγκες.
3. Λαϊκόν γλυκισμα (ένι-κός) — Προσωπ. αντωνυμία.
4. Διασχίζει το "Ινσμπρουκ — Γνωστή επίκλησις του Διονυσίου σχετική με το... πατητήρι.
5. "Αντίστροφον ἄρθρον — Φυτόν της οικογενείας των σκιασανθών — Μαζὺ με τὸν Σαϊν — Σάνος ἕως ἀπὸ τὸς πρωτεργάτας της νεωτερας γαλλικῆς σχολῆς.
6. "Άλλοι τὸ εἶδαν ὡς φῖλμ καὶ ἄλλοι τὸ γνωρίζουν... ὡς σκόνην καθαρίσματος.
7. "Ιταλὸς ζωγράφος καὶ χαρακτῆς τοῦ 19 αἰ-ῶνος, ἀλλὰ καὶ πόλις τοῦ νομοῦ Μοδῆνης — Τὸ ὄνομα τὸ συνδέεται καὶ με τὴν πλῆθ. τῆς Γλυφάδας.
8. Συγκοινωνιακὴ μας εἰσαίρια ἐνάρθρων — Αἰθουσα τοῦσκαίου σπιτιοῦ (γεν.) — "Αντιθετικὸς συνε-σμος.
9. Γραφὸν κατὰ τὸ ἀλφάβητον δι-δουν τὸν πατέρα τοῦ Μινωταύρου εἰς τὴν δοτικὴν — Τελικὸς σύνδε-σμος — "Όνομα πολλῶν Σκανδινα-ῶν πριγκιπισσῶν.
10. Γνωστὸν κοσμητικὸν ἄνθος, ἐνάρ-θρων — Τόσων ἐτῶν ἀπέθανεν ὁ Σωκράτης.
11. Προσωπ. αντωνυμία — "Εμσεῖτο ὑπὸ τοῦ Πολυνεῖκου (αἰτ.).
12. Νότα — Μέρος τοῦ προσώπου.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1. "Επώνυμον τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας Δημητρίου, υἱοῦ τοῦ "Αντιγόνου.
2. "Ιατροὶ μετ' ἐιδικότητα (αἰτ.).
3. Τὸ ὄνομα τοῦ Καστέλλο πάντοτε τὸ διόδοιο κεντὰ του... μελοδραματικῶς.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12

4. Τόσα χρόνια χρειάζονται διὰ τὸ ἀργυροῦν ἰωδελαιοῖν.
5. Διαρρέει τὴν Πλακεντίαν, ἐνάρ-θρων — "Αρχαῖον ἐπικὸν ἐπίρρημα σημαίνον κραταιῶς, ἰσχυρῶς — Τὰ κατὰ "Όμηρον «ἀπαρδίστα» ὕδατα τῆς Στυγός.
6. "Ήσαν οἱ πενήται — Πενήντα πέντε.
7. Πληθμονὴ ζωτικότητος (αἰτ.) — "Υποκορ. ἀνδρικοῦ ὀνόματος, ἑ-νάρθρων.
8. Τόσες φορές τὸ μῆνα εἶναι ἡ σελήνη δεκαπέντε ἡμερῶν — Μικρὸν κατοικίδιον ζῶον.
9. Γνωστὸς "Άγγλος σοσιαλιστὴς τὸν ὁποῖον διεδέχθη τὸ 1946 ὁ Φίλιππος Τζ. Νόελ Μπαϊκερ (ἀντιστράφ.) — "Ιστορικὴ νησίς εἰς τὸν νοτιοανατολικὸν μυχὸν τοῦ Παγασσικικοῦ κόλπου (ἀντιστράφ.).
10. "Αριθμητικὸς ἡ Παλιγγενεσία — "Αρῆθμα (ἀντιστράφ.) "Αντίστρο-φος Πλάνητης.
11. Νότα — Δοτικὴ μουλαριοῦ.
12. Γνωστὸν πτηνὸν (δὴμ.)

ΖΙΓΚ ΖΑΓΚ

Ο σκοπός του ενδιαφέροντος και διασκεδαστικού αυτού ατομικού, αλλά και ομαδικού παιχνιδιού, είναι να επιτύχουν κανείς όσο το δυνατόν μεγαλύτερη βαθμολογία στο σχηματισμό λέξεων.

Αρχίστε λοιπόν από οποιαδήποτε γραμμή θέλετε και προχωρήστε από το τετράγωνο αυτό σε οποιοδήποτε γειτονικό πάντοτε, τετράγωνο, οριζοντίως, καθέτως ή διαγωνίως, προσπαθώντας να διαβάσετε την μεγαλύτερη λέξη που μπορείτε να βρείτε. Σημειώστε τώρα τη λέξη, που βρήκατε και σβήστε στα τετράγωνα τα γράμματα που μεταχειρισθήκατε. Φέστε τώρα για μίαν άλλη λέξη και συνεχίστε έως ότου δεν μπορείται να βρείτε άλλες.

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ Η ΒΑΘΜΟΛΟΓΙΑ

Για κάθε λέξη των δύο γραμμάτων μετράστε 1 βαθμό.
Για κάθε λέξη των 3 γραμμάτων μετράστε 3 βαθμούς.
Για κάθε λέξη των 4 γραμμάτων μετράστε 5 βαθμούς.
Για κάθε λέξη των 5 γραμμάτων μετράστε 7 βαθμούς.
Για κάθε λέξη των 6 γραμμάτων μετράστε 9 βαθμούς.
Για κάθε λέξη των 7 γραμμάτων μετράστε 11 βαθμούς.
Για κάθε λέξη των 8 γραμμάτων μετράστε 13 βαθμούς.
Για κάθε λέξη των 9 γραμμάτων μετράστε 15 βαθμούς.

Π	Α	Ο	Ι	Α	Ι
Σ	Ρ	Β	Λ	Μ	Α
Ο	Τ	Α	Ρ	Ι	Σ
Σ	Τ	Ο	Σ	Μ	Ι
Α	Υ	Κ	Α	Τ	Κ
Π	Ο	Λ	Η	Μ	Α

Για κάθε λέξη των 10 γραμμάτων μετράστε 17 βαθμούς.
Και ούτω καθ' εξής, προσθέτοντας δύο πάντοτε βαθμούς για κάθε πρόσθετο γράμμα.
Προσθέστε τώρα το σύνολο των βαθμών που μπορείτε να πετύχετε. Βαθμοί από 1-29 βαθμολογούνται με «ΜΕΤΡΙΑ».
Βαθμοί από 30-35 βαθμολογούνται με «ΑΡΚΕΤΑ ΚΑΛΑ».
Βαθμοί από 36-40 βαθμολογούνται με «ΚΑΛΑ».
Βαθμοί από 41-45 βαθμολογούνται με «ΠΟΛΥ ΚΑΛΑ».
Βαθμοί από 46 και άνω βαθμολογούνται με «ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑ».

ΟΙ ΛΥΣΕΙΣ ΣΤΗ ΣΕΛ. 49

ΤΟ ΧΕΡΙ ΤΟΥ ΠΕΘΑΜΕΝΟΥ

—Είναι αρκετά γνωστός σε τούτα τα μέση, απάντησε ο "Αρθουρ. Είναι μεγαλοδύο-μύχανος, και τόν λένε Χόλινταιν.

Το χέρι μου ήταν άκουμπισμένο στον καρπό του φοιτητού κατά την διάρκεια αυτής της σύντομης συνομιλίας. Μόλις προφέρθηκε τ' όνομα Χόλινταιν, αισθανθήκα το σφυγμό του να σταματά, κ' έπειτα, ξαφνικά, ν' αρχίζει να χτυπά με πυρετώδη ρυθμό.

—Πώς θρεθήκατε εδώ πέρα; ρώτησε ο ξένος με φωνή γεμάτη πάθος.

Ο "Αρθουρ διηγήθηκε σύντομα την νυχτερινή περιπλάνησή του.

—"Όστε στο γιό του κ. Χόλινταιν οφείλω τη βοήθεια που μου έσωσε τη ζωή! είπε ο φοιτητής σά να μιλούσε στον εαυτό του, με παράξενο σαρκασμό στη φωνή του. "Ελάτε εδώ!

"Απλώς το μακρύ, άσπρο, κοκκαλιάρικο δεξί χέρι του.

—Μ' όλη μου την καρδιά, είπε ο "Αρθουρ, σφίγγοντας του εγκάρδια το χέρι. Πρέπει να ομολογήσω, πρόσθεσε γελώντας, πώς με κατατρομάξατε!

—Μου σώσατε τη ζωή, είπε ο ξένος έξα-κολοχώντας να κοιτάξει τον "Αρθουρ και να κρατά σφιχτά το χέρι του. "Ακόμη κι αδερφός μου αν ήσαστε (και τόνισε αυτή τη φράση) δεν θάχατε κάνει περισσότερα για μένα!

—"Ακόμα δεν σας έκανα τίποτε, είπε ο "Αρθουρ. Θα μιλήσω στον πατέρα μου μόλις γυρίσω στο σπίτι!

—Φαίνεται ν' αγαπάτε πολύ τον πατέρα σας και να τον θαυμάζετε, είπε ο φοιτητής. Φαντάζομαι πώς κ' εκείνος θα σας αγαπάει και θα σας καμαρώνει!

—Και βέβαια, είπε ο "Αρθουρ γελώντας. Τό βρίσκετε παράξενο αυτό; Ο δικός σας πατέρας δεν σας αγαπάει;

Ο ξένος άφησε ξαφνικά το χέρι του νεαρού Χόλινταιν και γύρισε το πρόσωπό του άλλο.

—Να με συγχωρήτε! είπε ο "Αρθουρ. "Ελπίζω να μη σας στενοχώρησα. Δεν φαντάζομαι να έχετε χάσει τον πατέρα σας;

—Δεν μπορώ να χάσω εκείνο που δεν είχα ποτέ, απάντησε ο φοιτητής της Ιατρικής με πικρό, κοροϊευτικό γέλιο.

—"Εκείνο που δεν είχατε ποτέ;

Ο ξένος ξανάπιασε το χέρι του "Αρθουρ, και τόν ξανακοίταξε ξαφνικά με την ίδια επιμονή.

—Μάλιστα, είπε γελώντας πάλι πικρά. Ξαναφέρατε στον κόσμο ένα φτωχό διάβολο, που δεν έχει καμιά δουλειά ανάμεσα στους άλλους ανθρώπους! Δεν έχω όνομα και δεν έχω πατέρα! Οί φιλόδοξοι νόμοι της κοινωνίας μου λένε πως δεν είμαι γιός κανενός! Ρωτήστε τον πατέρα σας αν θέλει να γίνει και δικός μου πατέρας, και να με βοηθήσει στη ζωή με το οικογενειακό του όνομα...

Ο "Αρθουρ με κοίταξε περισσότερο ξαφνιασμένος από κάθε άλλη φορά.

Τό έκανα νόημα να μην πή τίποτα, υποθέτοντας πως ο νέος είχε ίσως καμιά κρίση από το έφερνε παραλήρημα. "Αλλά όταν έπασα πάλι το σφυγμό του, τόν θρήκα ήρεμο και κανονικά.

Βλέποντας πως κανείς μας δεν τόν μιλούσε, γύρισε πρὸς τὸ μέρος μου κι άρχισε να με ρωτά για την παράξενη περιπτωσή του. Τό είπα πως τὸ πράγμα ήθελε προσεκτικὴ μελέτη καὶ εξέταση, καὶ τόν υποσχέθηκα νὰ

επισκεφθώ μου όταν θρέθηκα πρόσωπο με πρόσωπο με τόν "Αρθουρ Χόλινταιν, εὐθύς μόλις μπήκα στήν κρεβατοκάμαρα. Δεν ήταν ὥρα γιὰ νὰ δώσω ἢ νὰ ζητήσω ἐξηγήσεις. Σφίξαμε ὁ ἕνας τὸ χέρι τοῦ ἄλλου καταπληκτοί, ἔπειτα ἔδωσα διαταγή νὰ θυγοῦν ἀπ' τὸ δαμμάτι ὅλοι ἐκτός ἀπ' τὸν "Αρθουρ, κ' ἔτρεξα κοντὰ στὸν ἄνθρωπο πού θρισκόταν στὸ κρεβάτι.

Εὐτυχῶς, ἡ φωτιά τῆς κουζίνας δὲν ήταν πολλὰ ὥρα πού εἶχε σβήσει. "Υπῆρχε ἀρκετὸ ζεστὸ νερὸ στὸν θραστήρα, καὶ χάρις σ' αὐτὸ καὶ στὰ φάρμακά μου, καθὼς καὶ στὴ βοήθεια πού μπορούσε νὰ μοῦ δώσῃ ὁ "Αρθουρ ὑπὸ τις ὁδηγίες μου, ἔσωσα κυριολεκτικὰ τὸν ἄνθρωπο ἀπ' τὰ νύχια τοῦ θανάτου. Σὲ λιγότερο ἀπὸ μιὰ ὥρα, ἀπ' τὴ στιγμή πού με φώναξαν, ήταν ζωντανὸς καὶ μιλοῦσε, στὸ ἴδιο κρεβάτι πού τόν είχαν ἀφήσει περμιένοντας τὴ νεκροψία. "Υπάρχουν στὴ ζωὴ μυστήρια πού ἡ ἀνθρώπινη ἐπιστῆμη δὲν τὰχει ἐξερευνήσει ἀκόμα, καὶ ὁμολογῶ πὼς, καθὼς ἔφερα αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο πίσω στὴ ζωὴ, δὲν ήξερα οὔτε ἐγὼ σὲ ποιὲς δυνάμεις ὡφελοῦσαν αὐτὴ τὴ νεκρανάστασι.

Ο ἄνθρωπος αὐτὸς ἔπαυσε ἀπὸ μιὰ μακρόχρονη καὶ περίπλοκη ἀρρώστια, κι ὁλόκληρο τὸ νευρικό του σύστημα εἶχε πάθει μεγάλη διαταραχή, πράγμα πού προκάλεσε αὐτὸν τὸν φαινομενικὸ θάνατο, ἢ, ἀν προτιμάτε, τὴ νεκροφάνεια.

"Όταν ἀναστήθηκε, ἡ θέα τοῦ ήταν τρομαχτική. Τὸ πρόσωπό του ήταν ἐντελὸς ἀχρῶμο, τὰ μάγουλά του θαθουλωμένα, τὰ μάτια του ἀγριεμένα. "Η πρώτη ἐρώτηση πού μοῦκανε μ' ἔκανε νὰ υπομιασθῶ πὼς ήταν συνάδελφός μου. Τὸν ρώτησα ἀν ήταν γιὰ τὸς, καὶ μοῦπε πὼς εἶχα μαντέψει σωστά: "Ήταν φοιτητὴς τῆς Ιατρικῆς.

Εἶπε πὼς εἶχε ἔρθει τελευταία ἀπ' τὸ Παρίσι, πού τόν είχαν ἀποσπᾶσει ἀπὸ κάποιο νοσοκομεῖο. Εἶχε ἐπιστρέψει στὴν "Αγγλία μετ' ὁ σκοπὸς νὰ πᾶν νὰ συνεχίσι τὴ σπουδὴς τοῦ στὸ "Ειδιμοῦργο, ἀλλὰ εἶχε ἀρρωστήσει σὺν ταξίδι καὶ σταμάτησε γιὰ νὰ ξεκουρασθῇ στὸ Ντόνκαστερ. Δεν εἶπε λέξη γιὰ τ' ὄνομα καὶ τὴν ταυτότητά του, καὶ, φυσικά, ἀπέφυγα κ' ἐγὼ νὰ τόν ρωτήσω.

Ο "Αρθουρ, πού στὸ ἀναμεταξύ τόν ἀκούγε με σιωπηλὴ περιέργεια, φώναξε με τὸν συνηθισμένο τὸ ἀνοιχτόκαρδο τρόπο:

—"Αγαπητὸ μου φίλε (ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ήταν «ἀγαπητοὶ φίλοι» γιὰ τὸν "Αρθουρ), τώρα πού ξαναγυρίζετε στὴ ζωὴ, μὴν εἰστε ἐκάποιο πεθαμένο πού εἶχε ξαναζωντανέψει, ὅλα πῆρα μερικὰ φάρμακα κ' ἔτρεξα στὸ πᾶνδοχείο, μὴ περιμένοντας νὰ θρῶ παρὰ κανένα ἀρρώστο πού εἶχε πάθει κρίση.

"Η ἐκπληξή μου ὅταν ἀνεκάλυφα πὼς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε πῆ τὴν καθαρὴ ἀλήθεια ήταν ἐξ ἴσου μεγάλη, ὅσο καὶ τὸ ξά-

νησμά μου ὅταν θρέθηκα πρόσωπο με πρόσωπο με τόν "Αρθουρ Χόλινταιν, εὐθύς μόλις μπήκα στήν κρεβατοκάμαρα. Δεν ήταν ὥρα γιὰ νὰ δώσω ἢ νὰ ζητήσω ἐξηγήσεις. Σφίξαμε ὁ ἕνας τὸ χέρι τοῦ ἄλλου καταπληκτοί, ἔπειτα ἔδωσα διαταγή νὰ θυγοῦν ἀπ' τὸ δαμμάτι ὅλοι ἐκτός ἀπ' τὸν "Αρθουρ, κ' ἔτρεξα κοντὰ στὸν ἄνθρωπο πού θρισκόταν στὸ κρεβάτι.

Το χέρι του πεδαμένου

του στείλω λίγο αργότερα μιὰ συνταγή. Μοῦ εἶπε νὰ τοῦ τῇ γράψω ἀμέσως γιατί πιθα- νῶταθα θάφευγε ἀπ' τὸ Ντόνκαστερ τὸ πρῶτ, τὼν ἐγὼ ξυπνήσω. "Ὅσο κι ἂν τοῦ τόνισα πὼς αὐτὸ θάταν παραφροσύνη, ἐκεῖνος ἐπέμενε στὴν ἀπόφασή του, χωρίς νὰ μοῦ δώση καμμιὰ ἐξηγήση ἢ δικαιολογία, καὶ μοῦ ἐα- ναζήτησε νὰ τοῦ γράψω ἀμέσως τὴ συνταγή.

Ἡ "Ἀρθουρ προθυμοποιήθηκε τότε νὰ μοῦ δανείσῃ τὴν κασετίνα του, καὶ θυγάζοντάς τὴν ἀπ' τὸ χαρτοφύλακά του, ἄφησε νὰ πέσῃ ἀπὸ μέσα, πάνω στὸ κρεβάτι, λίγο χαρτί καὶ μιὰ μικρὴ ὑδατογραφία, πού ἔδειχνε ἕνα το- πίο.

Ἡ φοιτητὴς τῆς Ιατρικῆς πήρε τὸ σχέδιο καὶ τὸ κοίταξε. Τὸ μάτι του ἔπεσε σὲ κάτι ἀρχικά, πού ἦταν καθαρὰ γραμμένα σὲ μιὰ γωνιά, καὶ τὸ πρόσωπό του ἔγινε ὠχρότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, ἐνῶ τὰ χέρια του ἀρ- χισαν νὰ τρέμουν. Τ' ἄγρια μαῦρα μάτια του κίφωθηκαν πάλι στὸν "Ἀρθουρ.

—Ὁραῖα εἰκόνα! εἶπε τέλος με παραδό- ξη ἡρεμία.

—Ναί! Καὶ τὴν ἔχει κάνει ἕνα τόσο ὠραῖο κορίτσι! εἶπε ὁ "Ἀρθουρ. Ὁἷθελαν νὰ μὴν ἦ- ταν τοπίο, ἀλλὰ μιὰ δικιά της προσωπογρα- φία!

—Τὴ θαυμάζετε πολὺ;

—Κεραυνοβόλος ἔρωσι! εἶπε ὁ νεαρὸς Χό- λινταιν, ξαναθάζοντας τὴν ὑδατογραφία στὸ χαρτοφύλακά του. "Ἀλλὰ ἡ ἐξέλιξή του δὲν ἦταν καλὴ! Ἡ κοπέλα αὐτὴ δὲν εἶναι δυστυ- χῶς ἐλεύθερη. Εἶχε ἀρραβωνιαστὴ κάπως ξα- φνικά μ' ἕνα φτωχὸ νέο, πού εἶναι ζήτημα ἂν θάχῃ ποτὲ ἀρκετὰ χρήματα ὥστε νὰ τὴν παντρευτῇ. Εὐτυχῶς πού τῷμαθα ἐγκαίρως, γιατί ἀλλιῶς θὰ τῆς εἶχα κάνει ἐξομολόγηση ἔταν μοῦδωσε αὐτὸ τὸ σχέδιο... Ὅριστε, γι- στρέ! Νὰ ἡ πέννα, τὸ μελάνι καὶ τὸ χαρτί — ὅλα εἶναι ἔτοιμα καὶ στὴ διάθεσή σας!

—Ὡστε σὰς ἔδωσε αὐτὸ τὸ σχέδιο... Τὸ δ- δωσε... Τῷδωσε...

Ἡ φοιτητὴς ξαναεἶπε αὐτὲς τὶς λέξεις ἀρκετὲς φορές, καὶ ξαφνικά ἔκλεισε τὰ μά-τια. Μιὰ σύσπαση παραμόρφωσε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ πρόσωπό του, κ' εἶδα τὸ ἕνα χέ-ρι του νὰ γαντζώνεται στὸ σεντόνι καὶ νὰ τὸ φίγγει δυνατὰ. Φοβήθηκα πὼς θὰ ξαναρ- ρώστανε πάλι καὶ τὸν παρακάλεσα νὰ μιλήσῃ λιγώτερο. Ἐκεῖνος ἄνοιξε τὰ μάτια καὶ, κοι- τάζοντας τὸν "Ἀρθουρ, εἶπε ἀργὰ καὶ καθα- ρά:

—Τὴν ἀγαπᾶτε καὶ σὰς ἀγαπάει... Ὁ φτω- χὸς νέος μπορεῖ νὰ πεθάνῃ καὶ νὰ φύγῃ ἀπ' τὴ μέση... Ποιὸς ἔξεραι ἂν δὲ θὰ σὰς δώσῃ καὶ τὸν ἑαυτὸ της, ὅπως σὰς ἔδωσε τὸ σχέ-διο!

Πρὶν προφτάσῃ ν' ἀπαντήσῃ ὁ νεαρὸς Χό- λινταιν, ὁ φοιτητὴς γύρισε πρὸς τὸ μέρος μου καὶ εἶπε ψιθυριστὰ:

—Καὶ τώρα, τὴ συνταγή!

Ὅταν τὴν ἔγραψα, τὴν κοίταξε, τὴν ἐνέ- κρινε, καὶ μὰς ἐξάνισα καὶ τοὺς δυὸ λέγον- τας μὰς ἀπότομα καληνύχτα. Τοῦ πρότεινα νὰ καθήσω μαζί του, μὰ ἐκεῖνος δὲν ἤθελε. Τὸ ἴδιο εἶπε καὶ στὸν "Ἀρθουρ, κ' ὅταν τοῦ εἶπα πὼς ἔπρεπε ὁπωσδήποτε νὰ μείνῃ κά- ποιος μαζί του γιὰ νὰ τὸν προσέχῃ, εἶπε πὼς θὰ δεχόταν τὶς ὑπηρεσίες τοῦ ὑπνρέτῃ τοῦ πανδοχείου.

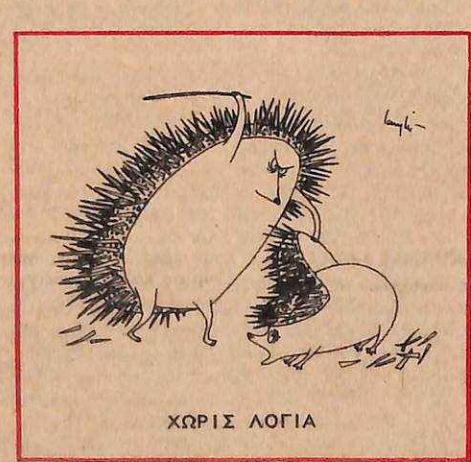
—Σὰς εὐχαριστῶ καὶ τοὺς δυὸ, εἶπε κά- θὼς σηκωθήκαμε νὰ φύγωμε. "Ἐχω μιὰ τε- λευταία χάρη νὰ σὰς ζητήσω—ὄχι ἀπὸ σὰς, γιαιτρέ, γιατί ἐσεῖς δεσμεύεσθε ἀπὸ τὴν ἐ- παγγελματικὴ ἐχεμύθεια, ἀλλ' ἀπὸ τὸν κ. Χόλινταιν: Παρακαλῶ τὸν κ. Χόλινταιν νὰ μὴν ἀναφέρῃ σὲ κανένα—καὶ ἰδίως στὸν πα- τέρα του—τὰ γεγονότα πού συνέβησαν καὶ τὰ λόγια πού εἰπώθηκαν σὲ τοιοτὸ τὸ δωμά-τιο. Τὸν ἱκετεύω νὰ με θάψῃ στὴ μνήμη του, ὅπως, χωρίς αὐτόν, θάμουν τώρα θαμμένος στὸν τάφο μου. Δὲν μπορῶ νὰ ἐξηγήσω γιὰ-

τί κάνω αὐτὴ τὴν παράκληση. Ἱκετεύω ὁμως τὸν κ. Χόλινταιν νὰ τὴν εἰσακούσῃ.

Ξαναγύρισα στὸ πανδοχεῖο κατὰ τὶς ὀ- γτὰ, ἀποφεύγοντας νὰ ξυπνήσω τὸν "Ἀρθουρ, πού κοιμόταν σ' ἕναν ἀπ'τοὺς καναπέδες ἀπὸ φίλου μου. Μιὰ ὕπνοφια, πού εἶχε γεννηθῇ ἐπὶ μυαλό μου, μοῦλεγε πὼς ὁ Χόλινταιν κι αὐτὸς ὁ ἕνους, πού ὁ "Ἀρθουρ τοῦχε σώσει τὴ ζωὴ του, δὲν ἔπρεπε νὰ ξαναταμώσουν πιά.

Εἶπα πιὸ πάνω πὼς ξαφνιάστηκα ὅταν συνάντησα τὸν νεαρὸ Χόλινταιν στὸ δωμάτιο τοῦ πανδοχείου. Τὸν εἶχα συναντήσει ἄλλοτε πὲ κοσμικὲς συγκεντρώσεις, κ' ἤξερα καὶ τὸν πατέρα του, πού ἦταν γνωστὸς γιὰ τὰ νεάνι-α καὶ τοὺ σκάνδαλα στὸν ἐρωτικὸ τομέα. Ἡ ἀλλαγὴ λοιπὸν τοῦ σφυγμοῦ τοῦ φοιτητοῦ μόλις ἄκουσε νὰ γίνεταὶ λόγος γιὰ τ' ὄνομα Χόλινταιν, ἡ ὁμοιότης τῆς ἐκφράσεώς του μὲ τὸν "Ἀρθουρ, ὁ τρόπος πού τόνισε τὴ φρά-ση «ἀκόμα κι ἀδερφός μου ἂν εἴσαστε», κ' ἡ ὁμολογία πὼς ἦταν νόθος, μ' ἔκαναν νὰ ὑποπτευθῶ τὴν παράδοξή ἀλήθεια...

"Ἀλλὰ ὅταν πήγα στὸ πανδοχεῖο, μοῦ εἶ-παν πὼς ὁ νέος εἶχε φύγῃ ἐνῶ πρὶν ἀπὸ μιὰ ὥρα. Εἶχα χάσει τὴ μοναδική μου εὐκαιρία νὰ ξαναἰδῶ τὸν ἀνώνυμο ἄρρωστὸ μου!

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

Σὰς εἶπα ὅλα ὅσα ἤξερα σχετικά μὲ τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνο πού ξαναφερα στὴ ζωὴ στὸ δωμάτιο ἐκεῖνο ἐνὸς πανδοχείου τοῦ Ντόν-καστερ. Τώρα θὰ προσθέσω μερικὰ γεγονότα, πού ἀποτελοῦν μᾶλλον ὕλικὸ γιὰ ὑποθέσεις καὶ εἰκασίες.

Πρέπει νὰ σὰς πῶ πρῶτα-πρῶτα, πὼς ὁ φοιτητὴς ἀποδείχτηκε πὼς εἶχε δικιο ὅταν προφίτεψε πὼς ὁ "Ἀρθουρ Χόλινταιν θὰ παν-τρευόταν ἐκείνῃ τὴ νέα πού τοῦ εἶχε δώσει τὴν ὑδατογραφία μὲ τὸ τοπίο. Ὁ γάμος τους ἔγινε μετὰ ἕνα σχεδὸν ἔτος.

Τὸ νεαρὸ ζευγάρι ἦρθε καὶ κάθησε στὴ γειτονία ὅπου ἀσκοῦσα τὸ Ιατρικὸ μου ἐ-πάγγελμα. Ἐπὶ τρία χρόνια, ἔζησαν εὐτυχι-σμένοι, κι ὁ "Ἀρθουρ δὲν μοῦ μίλησε ποτὲ γιὰ τὸν προηγούμενο ἀρραβῶνα τῆς γυναι-κας του. Ἐπειτα ὁμως ἡ κ. "Ἀρθουρ Χόλιν-ταιν παρουσίασε τὰ πρῶτα συμπτώματα μι-ὰς σοβαρῆς ἀσθένειας.

Ἡ ἀσθένεια αὐτὴ ἀποδείχτηκε ἀνίατη καὶ ὀδυνηρή. Τὴν περιποιήθηκα ὅσο μπορούσα. Εἶχμας γίνει πολὺ φίλοι ὅταν ἦταν καλὰ, καὶ συνδεθήκαμε περισσότερο τώρα πού ἦταν ἀρ-ρωστή. Ὅταν ὑπέφερε λιγώτερο, εἶχα μαζί της πολλὰς μακρὲς κ' ἐνδιαφέρουσες συνομι-λίες, καὶ θὰ σὰς διηγηθῶ τὰ συμπεράσματα μὲς ἀπ' αὐτὲς, ἀφήνοντάς σας νὰ τὰ ἐρμη-νεύσετε ὅπως θέλετε.

Ἡ συνομιλία πού ἀνέφερα ἔγινε λίγο πρὶν ἀπ' τὸ θάνατό της.

Μόλις μπήκα ἐκεῖνο τὸ θράδυ στὸ δωμά-τιό της, εἶδα πὼς ἦταν κλαμένη. Στὴν ἀρχή

μοῦ εἶπε πὼς ἔφταιγε ἡ ἀρρώστια της, μὰ σιγα-σιγαὰ μού ἀποκάλυψε πὼς εἶχε ρίξει μιὰ ματιά σὲ κάτι παλιὰ γράμματα, πού τῆς εἶχε στείλει, πρὶν γιναρίσῃ τὸν "Ἀρθουρ, ἕνας ἄν-θρωπος μὲ τὸν ὅποιον ἦταν ἀρραβωνιασμέ-νη. Τὴ ρώτησα πὼς διαλύθηκε ὁ ἀρραβῶ-νας, καὶ μοῦ ἀπάντησε πὼς δὲν εἶχε διαλυθῇ, ἀλλὰ πὼς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε πεθάνει μὲ πολὺ μυστηριώδη τρόπο. Τὸ πρόσωπο μὲ τὸ ὁποῖο ἦταν ἀρραβωνιασμένη—ὁ πρῶτος της ἔρωτας, ὅπως τὸν ἔλεγε— ἦταν πολὺ στωχό, καὶ δὲν ὑπῆρχε ἄμεση προοπτικὴ νὰ παντρευτοῦν. Ἦταν γιαιτρός, καὶ πήγε στὸ ἐξωτερικὸ νὰ σπουδᾷση. Εἶχαν ταχτικὴ ἀλ- ληλογραφία, ὡς τὴν ἐποχὴ πού ἐκεῖνος γύρισε στὴν Ἀγγλία. "Ἀπὸ τότε, δὲν ἐξάκουσε τί-ποτα γι' αὐτόν. Ἦταν ἕνας ἄνθρωπος νευρι-κὸς κ' εὐαίσθητος, κ' ἐκείνη βοήθηθηκε μὴ- πὼς εἶπε τίποτα πού νὰ τὸν πειράξῃ. "Ὅπως κι ἂν εἶχε τὸ πράγμα, δὲν τῆς εἶχε ξαναγρά-ψει ποτέ, κι αὐτὴ, ἀφοῦ περιέμενε ἕνα χρόνο, παντρεύτηκε τὸν "Ἀρθουρ. Τὴν ρώτησα πότε ἄρχισε ἡ διακοπὴ τῆς ἀλληλογραφίας μὲ τὸν πρῶτο τῆς ἔρωτα, κ' ἡ χρονολογία πού μοῦ-δωσε ταίριαζε ἀπόλυτα μὲ τὴ χρονολογία τῆς ἐπισκέψέας μου στὸν μυστηριώδη ἄρρω-στο τὼν «Δυὸ Σπουργιτιῶν».

Δεκαπέντε μέρες ἔπειτ' ἀπὸ αὐτὴ τὴ συνο-μιλία, ἡ γυναίκα τοῦ "Ἀρθουρ πέθανε. Ἄρ- γότερα, ὁ "Ἀρθουρ ξαναπαντρεύτηκε. Τὰ τε- λευταῖα χρόνια ἔμενε κυρίως στὸ Λονδῖνο καὶ δὲν τὸν ἔβλεπα παρὰ ἐλάχιστα ἢ καθόλου.

Ἐνα ὁρογερὸ φθινοπωρινὸ ἀπόγευμα, ἄ-κουσα ἕνα διακριτικὸ χτύπημα στὴν πόρτα μου. Ἐξακολουθοῦσα ἀκόμα ν' ἄσκω τὸ ἐ-πάγγελμα τοῦ ἐπαρχιακοῦ γιαιτροῦ.

—Περάστε! φώναξα, κοιτάζοντας περιέρ-γα νὰ ἰδῶ ποιὸς με ζητοῦσε.

Ἡ πόρτα ἄνοιξε, κ' ἕνα μακρὺ, ἄσπρο, κοκκαλιάρικο χέρι φάνηκε νὰ μπáινει πρῶ- το μέσα. Τὸ ἀκολούθησε ἕνας ἄνθρωπος, πού τὸ πρόσωπό του μοῦφερε ἀμέσως ἕνα πολὺ παράξενο συναίσθημα. Ὑπῆρχε στὴν ἔκφρα-σή του κάτι γνωστὸ—ἀλλὰ εἶχα καὶ τὴν ἐντύ-πωσὴ πὼς εἶχε συμβῇ μιὰ ἀλλαγὴ σ' αὐτὸ τὸ πρόσωπο.

Συστήθηκε ἡρεμα ὡς «κύριος Λὸρν», μοῦ ἔδωσε μερικὲς θαυμάσιες συστάσεις, καὶ πρό-τεινε νὰ καταλάβῃ τὴν κενὴ τότε θέση τοῦ ὁρηθοῦ μου. Καθὼς μιλοῦσε, παρατήρησα πὼς δὲν δίναμε τὴν ἐντύπωση ὅτι συναντιώ-μαστε σὰν ξένοι, καὶ πὼς, ἐνῶ αὐτὸ ἔμένα με ἐξάνισα, ἐκεῖνος δὲν φαίνονταν νὰ ἐκπλήσ-σεται καθόλου πού μ' ἔβλεπε.

Δέχτηκα τὴν πρότάσή του, κ' ἔγινε βοη-θός μου ἀπὸ κείνῃ τὴν ἡμέρα. Οἱ σχέσεις μας ἦταν ὅπως ἀνάμεσα σὲ δυὸ καλοὺς φίλους, ἀλλὰ ὅλον τὸν καιρὸ ποῦμενε στὸ σπίτι μου δὲν μοῦ ἐμπιστευθηκε ποτὲ τίποτα γιὰ τὴν παλιά του ζωὴ, κ' ἐγὼ περιωρίστηκα σὲ μερι-κοὺς ὑπαινιγμούς, πού ἐκεῖνος ὁμως ἀρνιό-ταν νὰ καταλάβῃ.

Εἶχα σκεφτῇ ἀπὸ καιρὸ πὼς ὁ πελάτης μου τοῦ πανδοχείου μπορεῖ νὰ ἦταν νόθος γιὸς τοῦ πατέρα του "Ἀρθουρ, καὶ πὼς ἱ-σως νᾶταν κι ὁ ἄνθρωπος ποῦχε ἀρραβωνια-σῇ τὴν πρώτη γυναίκα τοῦ "Ἀρθουρ. Καὶ τώρα μού ἦρθε μιὰ ἄλλη ἰδέα—πὼς ὁ κ. Λὸρν ἦταν τὸ μόνο πρόσωπο στὸν κόσμο πού μπορούσε, ἂν ἤθελε, νὰ μοῦ διασαφηνίσῃ καὶ τα δυὸ αὐτὰ ἀμφίβολα ζητήματα. Μὰ δὲν τὸ θέλησε ποτέ, καὶ δὲν ἔμαθα ποτὲ τὴν ἀλήθεια.

Περισσότερα δὲν μπορῶ νὰ προσθέσω. Ἱ-σως ἡ ὕπνοφια μου νὰ ἦταν θάσιμη, ἴσως ὄχι. Τὸ μόνο πού ξέρω εἶναι πὼς, ἐκείνῃ τὴν ἐπο-χή πού εἶχα αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο γιὰ βοηθό-μου, ὅταν ἐρχόμουν τὸν νύχτα ἀργὰ καὶ τὸν ξυπνοῦσα, ἔμοιαζε πάρα πολὺ μὲ τὸν ἄνθρω-πο τοῦ Ντόνκαστερ, ὅπως ἦταν ὅταν σηκώθη-κα ἀπ' τὸ νεκροκρέβατο, τὴν ἀξιωμαθμῶνευ-τὴ ἐκείνῃ νύχτα...

Τ Ε Λ Ο Σ

Ἡ Ἐλευθερία δά νικήσῃ

(Συνέχεια ἀπὸ σελ. 13)

γαλύτερον τμήμα τοῦ ἐθνικοῦ εἰσο-δήματος διειτθέτο δι' ἐπενδύσεις 25% κατὰ τὸ τριετὲς σχέδιον τοῦ 1947 — 49. 40% κατὰ τὸ πεντα-ετὲς τοῦ 1950 — 55). Ἡ οἰκono-μία τῆς Οὐγγαρίας, ὅπως καὶ ὅλων τῶν ἄλλων δορυφόρων, ἔγινε πα-ράρτημα τῆς σοβιετικῆς οἰκονομίας. Καὶ ἐνῷ αἱ πρῶται ὕλαι, τὸν ὁποί-ων ἔχει ἀνάγκη, ἤρχοντο μὲ τὸ σταγονόμετρον ἀπὸ τὴν Σοβιετικὴν "Εἰωσιν, ὅλα τὰ ἄρτια προϊόντα τῆς οὐγγρικῆς βιομηχανίας ἀπερ-ροφῶντο ἀπὸ τὴν Ρωσίαν εἰς τιμὰς ἐξευτελιστικὰς καὶ αὐθεραίτως κα-θοριζόμενας. (Ἀρκεῖ νὰ σημειωθῇ, ὅτι ἕνα κιλὸ ζαχαρέως, τὸ ὁποῖον στοιχίζει 10,60 φιορίνια εἰς τὴν Βουδαπέστην, ἐπωλεῖτο 0,92 εἰς τοὺς Ρώσσους καὶ ἕν κιλὸ σαλάμι ἀξίας 70 φιορινίων ἡγοράσθητο 18 ἀπὸ τοὺς Ρώσσους). Οἱ Ρῶσοι, ἐπί-σης, ἐκμεταλλεύονται τὰ κοιτά-σματα οὐρανίου τῆς Οὐγγαρίας, ἀλ-λὰ κατὰ τοιοῦτον ἀνηλεῇ καὶ ἀδέ-ιστον τρόπον, ὥστε ἐπρόκαλσαν κα-τάλυσιν τῶν πετρελαιοπηγῶν μὲ ὕδωρ, συνετεία τῆς ὁποίας ἐμειώθη αἰσθητῶς ἡ ἐξαγωγή πετρελαίου Ὑπὸ τὰς συνθήκας αὐτὰς ἔχει δη-μιουργηθῇ μιὰ κατάστασις καθολι-κῆς πτωχείας, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἦ-σαν ἀπηλλαγμένοι μερικὰ δεκάδες χιλιάδων προνομιοῦχων τοῦ καθε-στῶτος.

ΣΦΑΔΑΣΜΟΙ ΤΟΥ ΚΑΘΕΣΤΩ-ΤΟΣ

Ἐνα ἔτος μετὰ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ τιποτισμοῦ διεσχίσθη εἰς τὴν Οὐγ-γαρίαν ἡ πολὺκύρτος δίκη κατὰ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν Λάσλο Ράικ καὶ τῆς ὁμάδος του. Ὅλοι οἱ κατηγοροῦμενοι «κωμολόγησαν» ὅτι ἦσαν προδότες, ὅτι ἐλάμβανον δη-γίας ἀπὸ τὸν Τίτο καὶ τοὺς πρά-κτορας τῶν ἱμπεριαλιστῶν καὶ ὅτι ἐπέδωκαν νὰ ἐπαναφέρουν τὸ πα-λαιὸν καθεστῶς ἐπὶ τὴν Οὐγγαρίαν. Καὶ τέσσαρες ἐξ αὐτῶν, μὲ τὸν Ράικ ἐπὶ κεφαλῇ, ἀπηγχονίσθησαν τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1949. "Ἐκτοτε, καὶ μέχρι τοῦ τέλους τοῦ 1952, συν-ελήφθησαν καὶ ἐφυλακίσθησαν — μερικὸι δὲ καὶ ἐτυφεκίσθησαν — ἀρκετοὶ κομμουνισταὶ ἡγῆται καὶ ὄχι ὀλίγοι ἐξομολογεῖται σοσιαλδημο-κράται, οἱ ὁποῖοι εἶχον βοηθήσει τὸν Ρακόζι — τὸν Στάλιν τῆς Οὐγ-γαρίας.

Μετὰ τὸ 20ῶν Συνέδριον τοῦ Κομ-μουνιστικοῦ Κόμματος τῆς Σοβιετι-κῆς Ἐνώσεως, ὁ Ρακόζι ἠναγκάσθη νὰ ὁμολογήσῃ, ὅτι ὁ Ράικ ἦτο ἄ-γαλύτερον τμήμα τοῦ ἐθνικοῦ εἰσο-δήματος διειτθέτο δι' ἐπενδύσεις 25% κατὰ τὸ τριετὲς σχέδιον τοῦ 1947 — 49. 40% κατὰ τὸ πεντα-ετὲς τοῦ 1950 — 55). Ἡ οἰκono-μία τῆς Οὐγγαρίας, ὅπως καὶ ὅλων τῶν ἄλλων δορυφόρων, ἔγινε πα-ράρτημα τῆς σοβιετικῆς οἰκονομίας. Καὶ ἐνῷ αἱ πρῶται ὕλαι, τὸν ὁποί-ων ἔχει ἀνάγκη, ἤρχοντο μὲ τὸ σταγονόμετρον ἀπὸ τὴν Σοβιετικὴν "Εἰωσιν, ὅλα τὰ ἄρτια προϊόντα τῆς οὐγγρικῆς βιομηχανίας ἀπερ-ροφῶντο ἀπὸ τὴν Ρωσίαν εἰς τιμὰς ἐξευτελιστικὰς καὶ αὐθεραίτως κα-θοριζόμενας. (Ἀρκεῖ νὰ σημειωθῇ, ὅτι ἕνα κιλὸ ζαχαρέως, τὸ ὁποῖον στοιχίζει 10,60 φιορίνια εἰς τὴν Βουδαπέστην, ἐπωλεῖτο 0,92 εἰς τοὺς Ρώσσους καὶ ἕν κιλὸ σαλάμι ἀξίας 70 φιορινίων ἡγοράσθητο 18 ἀπὸ τοὺς Ρώσσους). Οἱ Ρῶσοι, ἐπί-σης, ἐκμεταλλεύονται τὰ κοιτά-σματα οὐρανίου τῆς Οὐγγαρίας, ἀλ-λὰ κατὰ τοιοῦτον ἀνηλεῇ καὶ ἀδέ-ιστον τρόπον, ὥστε ἐπρόκαλσαν κα-τάλυσιν τῶν πετρελαιοπηγῶν μὲ ὕδωρ, συνετεία τῆς ὁποίας ἐμειώθη αἰσθητῶς ἡ ἐξαγωγή πετρελαίου Ὑπὸ τὰς συνθήκας αὐτὰς ἔχει δη-μιουργηθῇ μιὰ κατάστασις καθολι-κῆς πτωχείας, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἦ-σαν ἀπηλλαγμένοι μερικὰ δεκάδες χιλιάδων προνομιοῦχων τοῦ καθε-στῶτος.

Τῆς τύχης τὰ γραμμένα

(Συνέχεια ἀπὸ σελ. 31)

στὸν ἀγαπημένο της ἀνάσθη τὴν πρῶ σπουδαία του νίκη καὶ τὴ χαμέ-νη του πίστη γιὰ τοὺς ἀνθρώπους. Εἶν' ἀρκετὰ ὁμως αὐτὰ γιὰ νὰ νιώ-θῃ εὐτυχισμένος ἕνας ἐρωτευμένος ἀσχημὸς τέκνυς...

Ἡ πρᾶματευτὴς τῆς τύχης ἔ-χει κι αὐτὸς σὰν ἄνθρωπος τὴν ἱ-στορία του. Ἀγαπᾷ ἕνα κορίτσι τῆς γειτονίας του πού τραγουδαί-ει σ' ἕνα γραφικὸ ὑπαίθριο κεντράκι, ὅπως ἀνά, ὁμως, ἕνας διαγωνισμὸς γυναικείας ὁμορφίας ἐρχεται νὰ τα-σῷ ἡ ὑπνοφία μου νὰ ἦταν θάσιμη, ἴσως ὄχι. Τὸ μόνο πού ξέρω εἶναι πὼς, ἐκείνῃ τὴν ἐπο-χή πού εἶχα αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο γιὰ βοηθό-μου, ὅταν ἐρχόμουν τὸν νύχτα ἀργὰ καὶ τὸν ξυπνοῦσα, ἔμοιαζε πάρα πολὺ μὲ τὸν ἄνθρω-πο τοῦ Ντόνκαστερ, ὅπως ἦταν ὅταν σηκώθη-κα ἀπ' τὸ νεκροκρέβατο, τὴν ἀξιωμαθμῶνευ-τὴ ἐκείνῃ νύχτα...

θῶος, ὅτι αἱ «ὁμολογίαι» του ἀπέ-σπασήσαν διὰ βασάνων, ἀλλ' ὅτι τὴν εὐθύνη τῆς ἐγκληματικῆς αὐτῆς σκευωρίας εἶχεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἀ-σφαλείας Γκαμπὸρ, ὁ ὁποῖος καὶ «κατεδικάσθη εἰς ἰσθμία δεσμὰ τὸν Μάρτιον τοῦ 1954, (ὅπως ἀκριβῶς διὰ τὴν «παρεξήγησιν» με τὸν Τίτο εὐθύνοντο — κατὰ τὸν Κρούτσσεφ — ὁ ἐκτελεσθεὶς τὸ 1953 Μπέρια). Ἄλλὰ ἡ ὁμολογία του αὐτὴ ἔφερεν ἀντίθετον τοῦ προσδοκωμένου ἀπο-τέλεσμα. Ἡ δυσφορία τῶν λαϊκῶν μαζῶν κατὰ τοῦ Ρακόζι ἤρχισε νὰ ὀγκοῦται μέχρι τοιοῦτου βαθμοῦ, ὥ-στε νὰ καταγγέλλεται δημοσίᾳ ὁ ἀπο-δολοφόνος καὶ νὰ ζητηθῇ ἡ ἀπο-μάκρυνσίς του ἐκ τῆς ἀρχῆς. Ἡ κατάσταση εἰς αὐτὴ διετηρήθη μέχρι τοῦ Ἰουλίου, ὅποτε ὁ Ρακόζι, πρὸ τῆς γενικῆς κατακαυγῆς, ἠναγκά-σθη νὰ υποβάλῃ τὴν παρατήρησιν του, ἀντικατασταθεὶς ὑπὸ τοῦ συν-εργάτου του καὶ μοσχοδαίτου ἐπί-σης Γκέροε. Ὀλίγον κατόπιν, ἐξ-ηναγκάσθη εἰς παρατήρησιν καὶ ὁ στρατηγὸς Φάρκας, ὁ ὁποῖος, ὡς ὁ-πυργὸς τῆς Ἐθνικῆς Ἀμύνης, ἦτο προϊστάμενος τοῦ Γκαμπὸρ. Ἐπιη-κολούθησε (7 Ὀκτωβρίου) ἡ μεθ' ὅλων τῶν τιμῶν ταφὴ τοῦ Ράικ καὶ τῶν τριῶν συγκαταδίκων του, τὴν ὁποῖαν παρεκολούθησαν 200.000 λαοῦ, μετὰ μιαν δὲ ἐβδομάδα ἡ ἀ-ποκατάστασις τοῦ ἀπὸ τοῦ 1953 πρῶ-μοῦ μέχρι τοῦ Μαρτίου τοῦ 1955 πρῶ-μοῦ τῆς Οὐγγαρίας Ἰμρε Νάγκυ, ὁ ὁποῖος οὐδέποτε εἶχε δια-φοροποιηθῇ αἰσθητῶς ἀπὸ τὸν στα-λινισμόν, ἀλλ' εἶχε παρὰ ταῦτα δι-αγραφεῖ ἐκ τοῦ κόμματος τὸ 1955, ἐπιμονῇ τοῦ Ρακόζι.

Η ΟΥΓΓΡΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Τρεῖς ἡμέρας κατόπιν, τὴν 23ην Ὀκτωβρίου, ἤρχισεν ἡ οὐγγρικὴ ἐ-πανάστασις, ἡ ὁποία θὰ μείνῃ εἰς τὴν ἱστορίαν ὡς τὸ σημαντικώτερον μετὰ τὴν μπολσεβίκικὴν ἐπανάστα-σιν τοῦ 1917 γεγονὸς. Διότι, ἐν τῇ ἐξελίξει, προσέλαβεν ἐθνικόν, κοινωικὸν καὶ πολιτικὸν χαρακτή-ρα. Ἐστράφη κατὰ τῆς ἐθνικῆς ἐπιδωλῶσεως εἰς τὴν Ρωσίαν. Κατὰ τοῦ κομμουνιστικοῦ συστήματος γε-νικῶς. Κατὰ τοῦ στραγγαλισμοῦ τῶν πολιτικῶν καὶ τῶν ἀτομικῶν ἐ-λευθεριῶν. Ἐλαβὸν μέρος εἰς αὐτὴν ὅλαι αἱ τάξεις: Οἱ ἐργάται, ὁ στρα-τός, οἱ διανοούμενοι, οἱ μικροαστοί, οἱ ἀγρόται. Ματαίως προσεπαθή-σαν νὰ τὴν δαμάσουν οἱ σταλινικοὶ κομμουνισταὶ — ὅπως ὁ Γκέροε — καὶ νὰ τὴν ἀμβλύνουν οἱ ψευδομε-

τριπαθεῖς — ὅπως ὁ Νάγκυ, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνετίθη ἡ πρωθυπου-γία ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας. Οὔτε οἱ ἐργάται, οὔτε ὁ στρατός, οὔτε οἱ διανοούμενοι, οὔτε οἱ ἀγρόται ἔ-τρεφαν τὴν παραμικρὰν πρὸς αὐ-τὸν ἐμπιστοσύνη, λόγῳ τῆς προελεύ-σεώς του. Καὶ ἡ ὕπ' αὐτοῦ ἡ τοῦ Γκέροε (πού μετὰ διήμερον παρη-τήθη) «πρόσκλησις» τοῦ ρωσικοῦ στρατοῦ διὰ ν' «ἀποκαταστήσῃ τὴν τάξιν», συνετέλεσεν ὥστε αἱ ἄλλε-πάλληλοι καὶ ἐκπληκτικαὶ ὑποχω-ρήσεις, αἱ ἱσοδυναμοῦσαι πρὸς πλή-ρη κατάργησιν τοῦ κομμουνιστικοῦ καθεστώτος, εἰς τὰς ὁποίας προ-έβη ἡ κυβέρνησις Νάγκυ πρὸς τὸν ἐπαναστατημένον λαόν, νὰ μὴ κα-τορθώσουν νὰ τὸν ἀφοπλίσουν ψυ-χικῶς.

Ἡ οὐγγρικὴ ἐπανάστασις ὕπῃρ-ξεν αὐθόρμητος καὶ

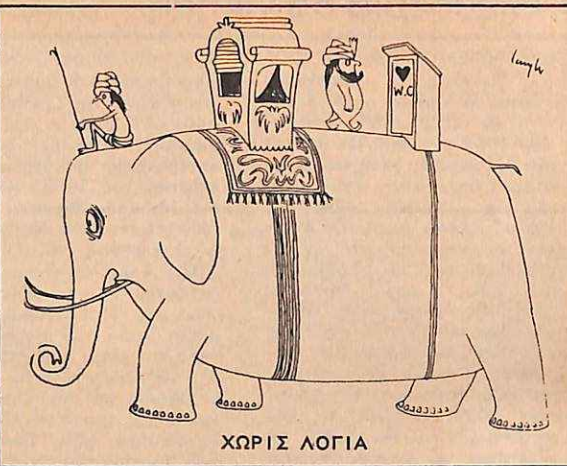
Χιούμορ

—Καημένε Λέων! Μὲ τὴν καινούργια σου γραβάτα βρήκες νὰ κρεμαστῇς;

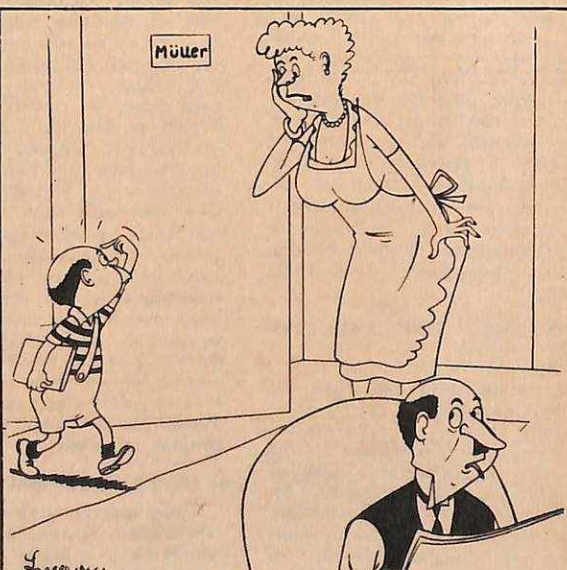
—Εἶναι ὁ δεύτερος!
—Ἀπὸ τὸ πρῶτο;
—Ὁχι, ἀπὸ τὸ 1929...

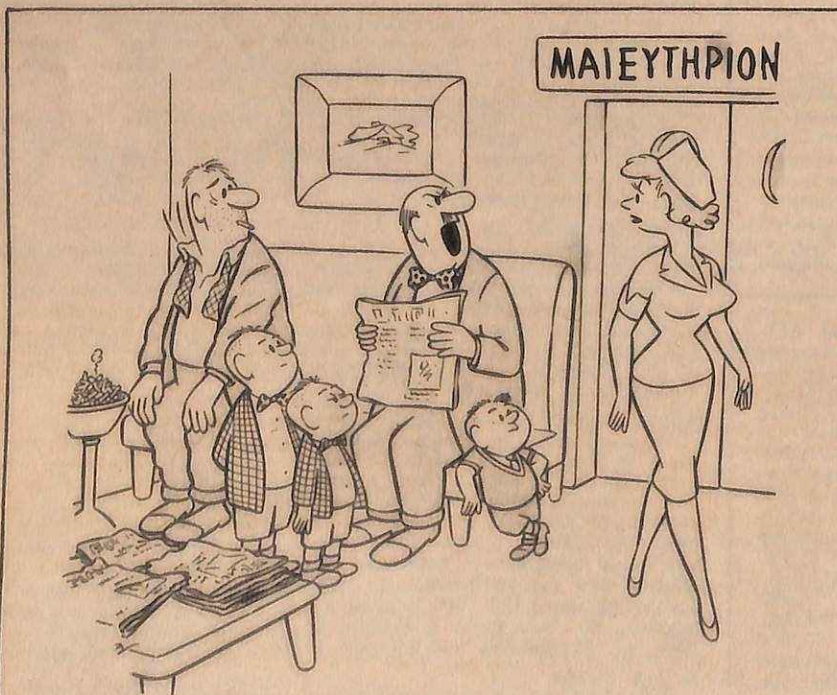
ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

—Νὰ σὰς συστήσω τὸν γυιό μου...
—Πῶς σὰς μοιάζει!!

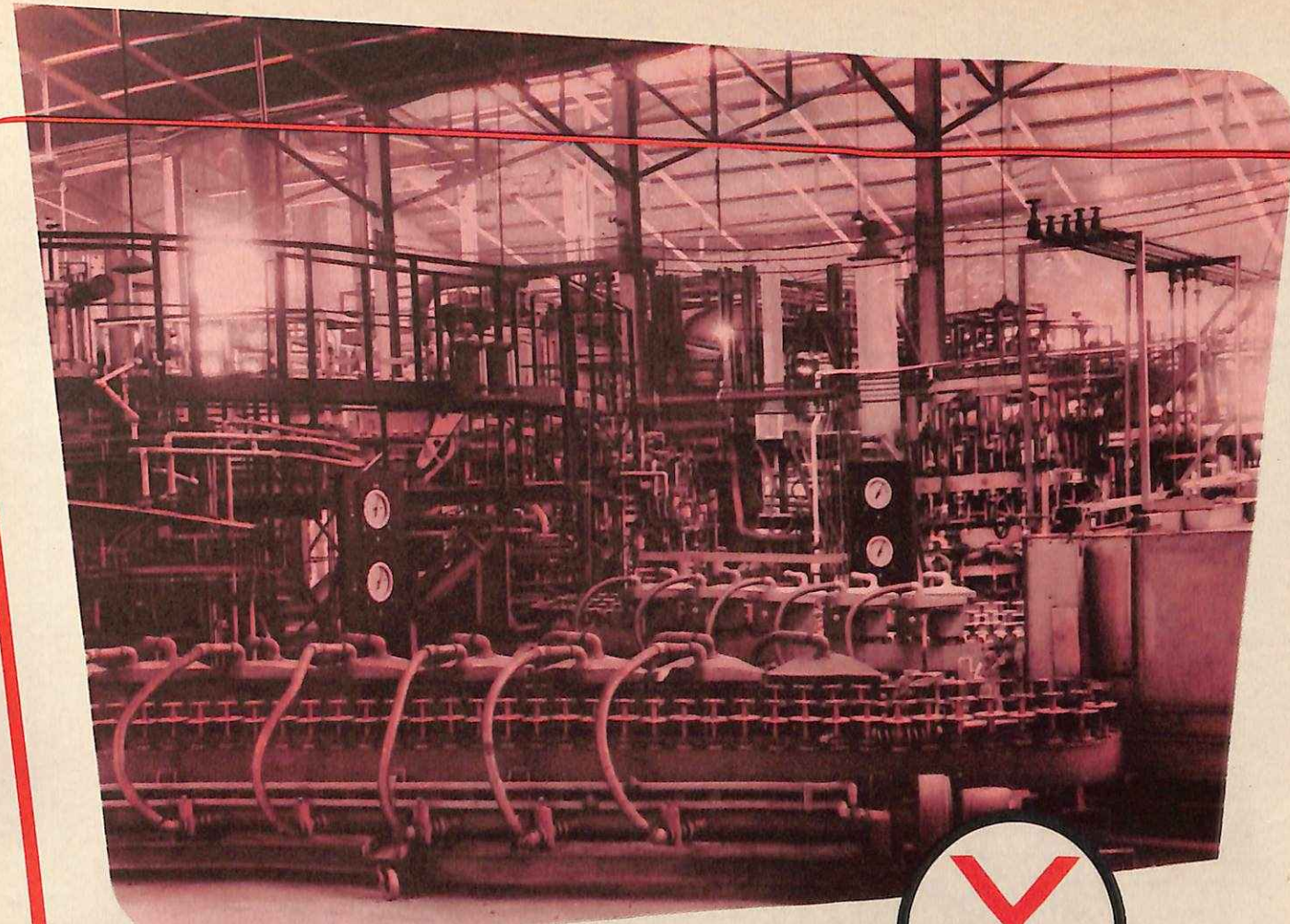
—Παίζουμε τὸ «κουρείο» καὶ κουρεύτηκα σὰν τὸν μπαμπά!!

—Κάθε χρόνο τὰ ἴδια!! Μὰ δὲν ἀλλάζετε πο-
τὲ περιοδικὰ ἐδῶ μέσα;...

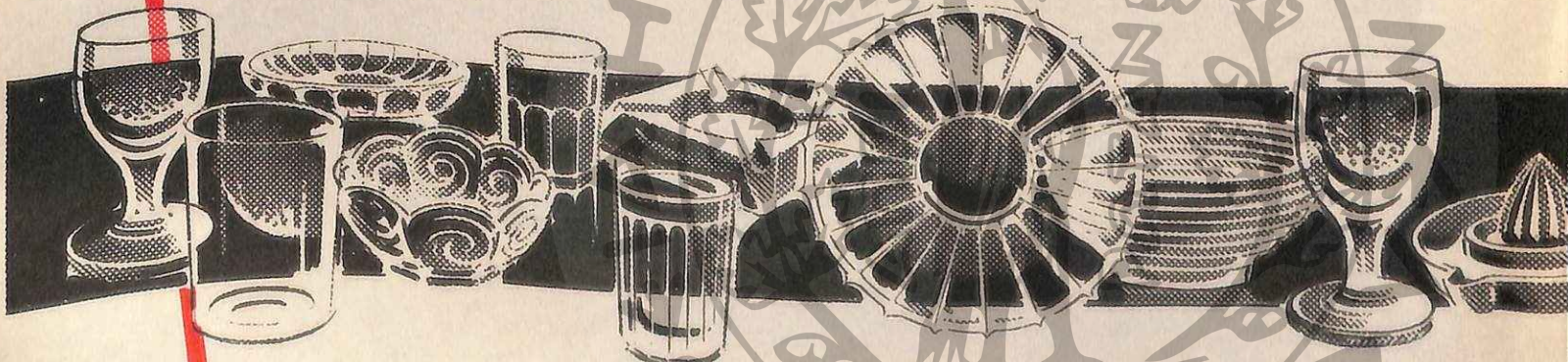

—Τὸ πορτοφόλι σου ἢ τὴ ζωὴ σου!
—Τὸ πορτοφόλι μου, ἀλλὰ νὰ στὸ δώσω μό-
νος μου γιατί γαργαλιέμαι!...

Μὲ τὰ μηχανήματα πού φαίνονται στὴν φωτογραφίαν αὐτὴν, κατασκευάζονται καθημερινῶς ἐντελῶς αὐτομάτως περίπου 100.000 τεμάχια διαφόρων εἰδῶν ὑαλικῶν, ἀπὸ μικρὸ ποτήρι κρασιοῦ ἕως μεγάλη φρουτιέρα.

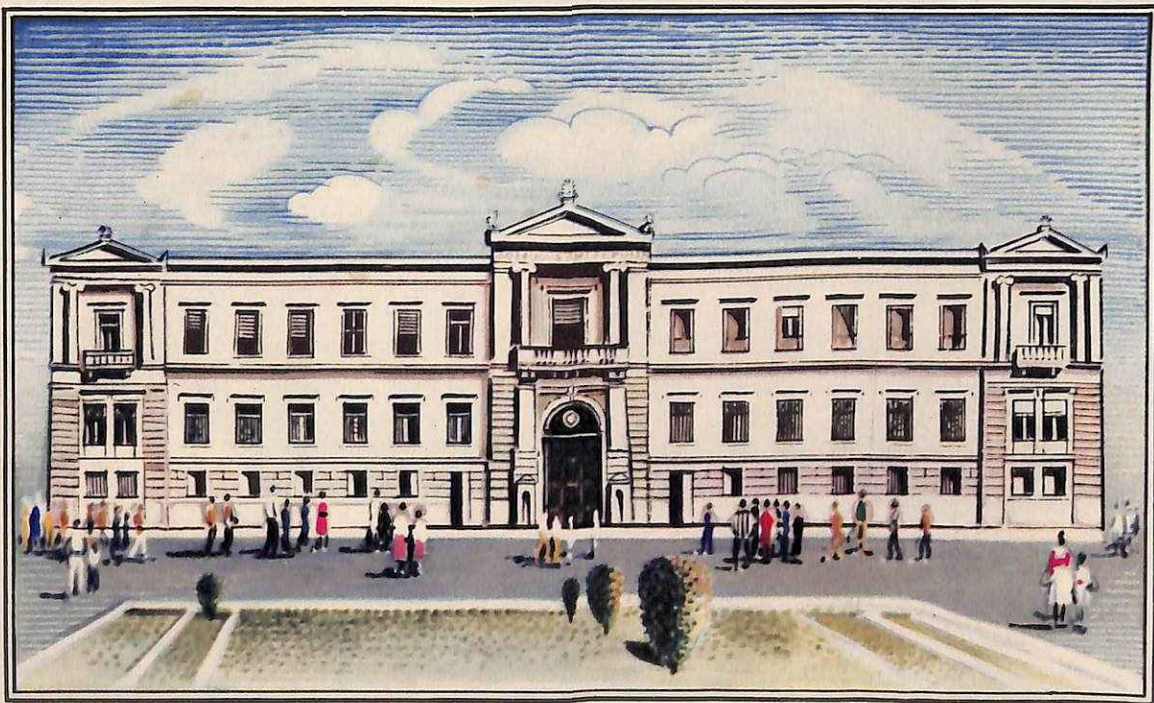
—Ἀγοράζοντες ὑαλικά τῆς Ἑταιρίας ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ προμηθεύεστε εἶδη καλῆς ποιότητος.
—Πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ καλὰ ὑαλοπωλεῖα καὶ εἰς ὅλα τὰ καταστήματα οἰκιακῆς χρήσεως.

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΧΗΜΙΚΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ ΚΑΙ
ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ
ΑΘΗΝΑΙ ΠΛΑΤΕΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

ΕΛΛΑΔΟΣ & ΑΘΗΝΩΝ

ΠΛΕΟΝ ΤΟΥ ΑΙΩΝΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑΝ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ
ΘΕΜΑΤΟΦΥΛΑΞ ΤΗΣ ΛΑΪΚΗΣ ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΕΩΣ
ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΤΙΣ ΕΙΣ ΠΑΣΑΝ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗΝ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑΝ